

Redacció i Administració:
València, 244.1.
Barcelona-7
Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33
Edicions Terra Nostra S.A.
Director: Joan E. Jarque
i Jutjar
Impressió: EMSA
D. L. 14337

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Si heu ressuscitat amb Crist cerqueu les coses del cel, alleluia!

Liturgia de les Hores

Nº 28

Setmana del 6 al 12 d'abril de 1980

30 Ptes

Missatge de l'Abat de Montserrat

Què significa la Pasqua

Les festes pasquals ens fan sentir molt units tots els qui creiem que Jesús de Natzaret viu en la plenitud de Déu, viu present misteriosament en nosaltres després d'haver assumit la mort i d'haver-la vençuda definitivament amb la seva Resurrecció. Catalunya Cristiana ens ofereix l'oportunitat d'expressar-nos-ho des de les seves pàgines acollidores, que cada vegada més esdevenen presents a moltes llars de Catalunya com estímulo i encoratjament pels qui formen la gran comunitat eclesial de la nostra terra.

Què és en realitat la Pasqua, més enllà de les fórmules i dels ritus, per a cadascú i pel conjunt de la nostra Església? És evident que no ens podem accontentar d'unes afirmacions solemnes sobre la importància del misteri pasqual, manllevades a correu als documents del Concili, que podríem repetir rutinàriament mentre la nostra vivència cristiana s'esllanguiria en la mediocritat o en el desànim...

D'ací la pregunta que em faig i que us invito a fer-vos-la sense por: què significa la Pasqua per a mi, en el fons de la meua vida personal com a cristià?

Per a mi us he de confessar que ha estat un llarg itinerari el que m'ha portat fins a una vivència més personalitzada de la Pasqua. Ara, mirant enrera, em sembla descobrir algunes

etapes que em calia passar certament però que veig tan allunyades ja... Una més emotiva, una altra més racionalista, una altra més centrada en els relats evangèlics però encallada encara en l'escorça dels textos... fins que vaig començar a entendre i a viure des de dintre allò que sant Pau expressa de forma paradoxal en la carta als Gàlates (2:20 ss): "Visc, però ja no sóc jo qui visc, sinó que Crist viu en mi. I la meua vida d'ara en la carn, la visc per la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va lliurar a si mateix per mi". Jo hi trobo unes afirmacions decisives en aquest text per a la nostra vida de cristians. Primer, l'afirmació rotunda de l'existència de Jesús, després d'haver-se lliurat a la mort. I una mort relacionada amb cadascú de nosaltres per l'amor amb què fou assumida: "que em va estimar i es va lliurar a si mateix per mi". Mort i vida triomfant de Jesús que comporten no sols una esperança per a nosaltres de resurrecció futura sinó una transformació des d'ara de la nostra vida terrena: "La meua vida d'ara en la carn, la visc per la fe en el Fill de Déu". Es tracta d'una transformació no sols moral sinó que toca al fons de la nostra existència: "Visc, però ja no sóc jo qui visc, sinó que Crist viu en mi".

Heus ací el secret de la coherència i de la força de la vida cristiana: viure en referència constant a Crist, viure-ho tot en funció de Crist. No vull pas dir que les realitats terrenques quedin desdibuixades, tot al contrari! Sense perdre llur autonomia i les lleis pròpies del seu creixement, totes les dimensions que integren la vida del cristià reben un nou impuls, una nova vitalitat, una major coherència entre elles perquè en la persona del cristià hi ha la presència gloriosa del Crist, el Ressuscitat que tot ho renova. Quan un cristià assumeix en la pròpia vida el misteri de Jesús, que és comunió de mort i de vida, no hi ha aparentment cap canvi espectacular: tot continua igual. Però hi ha una exigència d'amor que porta a l'anorreament de l'egoisme i a una actitud de disponibilitat i de responsabilitat envers l'Altre i envers els altres que transforma radicalment la xarxa de les nostres relacions familiars, socials, polítiques, eclesials. "Tot ho renovo", diu el Ressuscitat en l'Apocalip-

"...vegeren un jove assegut... vestit amb una túnica resplendent..." (mc 15,5)

si. I també el cristià hauria de poder-se fer seva aquella frase amb la qual expressava un monjo la seva il·lusió de viure: procurem "estrenar" Déu cada dia!

Si procurem ser una nova criatura —com ens repeteix la litúrgia pas-

qual—, sapiguem obrir els ulls de bat a bat a la novetat de Déu, a la novetat de l'Amor, a la novetat de la comunió eclesial. Així podrem ben dir que "estrenem" cada dia Jesucrist, "estrenem" l'Església, "estrenem" una vida d'amor i de servei.

San Salvador Més de 40 morts en el funeral de Mons. Romero

Uns quaranta morts i més d'un centenar de ferits és el trist balanç dels motins que s'originaren durant els funerals per monsenyor Romero, arquebisbe de San Salvador. La cerimònia religiosa, a la que assistien quaranta cinc prelats dels cinc continents, fou interrompuda per un tiroteig poc després de que el cardenal Corripio, representant del Sant Pare, iniciés l'homília.

La majoria de les víctimes varen morir o foren ferides, quan els milers d'assistents al funeral procuraven escapar del tiroteig que va originar-se poc després d'haver esclatat una bomba als voltants de la catedral.

Moments abans d'iniciar-se els oficis, començaren a sortir espesses columnes de fum a diferents punts de la ciutat, i es suposa que es tractava d'incendis provocats.

Immediatament després de l'assassinat de monsenyor Oscar Arnulfo Romero, gran defensor que fou dels drets humans, arribaren de tot el món condemnant l'ignominiós crim. PAX ROMANA, en un telegrama enviat al cardenal Secretari d'Estat, a la Conferència Episcopal d'El Salvador, i al Secretariat Episcopal Latino-americà, ha manifestat:

"PAX ROMANA, indignada per la notícia de l'assassinat de monsenyor Oscar A. Romero i Galdámez, víctima de la violència estructural imperant en el seu país, s'uneix al profund dol de l'Amèrica llatina. Prega al Senyor per a que el sacrifici exemplar de monsenyor Romero inciti sempre a l'Església a defensar els pobres i els oprimits, tal com fou proclamat a Medellín i a Puebla".

(Més informació a la pàgina 3)

Afinant

El fet que transcendeix la història

Si, certament Jesucrist ha ressuscitat veritablement de la mort. I, per tant, la nostra fe no és buida. Sant Pau ho afirma rotundament, ell que va poder preguntar-ho, com el seu secretari Lluç, als testimonis oculars. I ells, que varen dir-los: "Dues menes de coses: les unes d'ordre tangible, "històric", les altres, de l'ordre de la fe comuna revilada en llurs cors pel vent impetuós de l'Esperit de Jesús ressuscitat. D'ordre tangible, els testimonis oculars transmetien als primers convertits la certesa del sepulcre buit i del llençol "sol i al seu lloc", malgrat la vigilància d'una soldadesca àvida de repartir-se tot el que pogués tenir algun valor; i contaren també com el tocaren i com menjaren amb ell vivint amb una vida nova i real alhora, i com conversaren i foren al·licionats per un Jesús ensens el de sempre i tot un altre.

De l'ordre de la fe ens han donat la certesa, que el mateix Esperit fa incommovible en nosaltres, de la victòria definitiva del Crist sobre la mort; i la inauguració, oferta a tots els homes, d'una nova vida. Mirada així, com sempre l'ha mirat l'Església, la Resurrecció del Crist no és només un fet històric; és el fet únic, que esberla la Història closa dels homes i la projecta vers la Vida mateixa de Déu.

J. E. J.

Al Canadà, una dona Secretari General de l'Episcopat

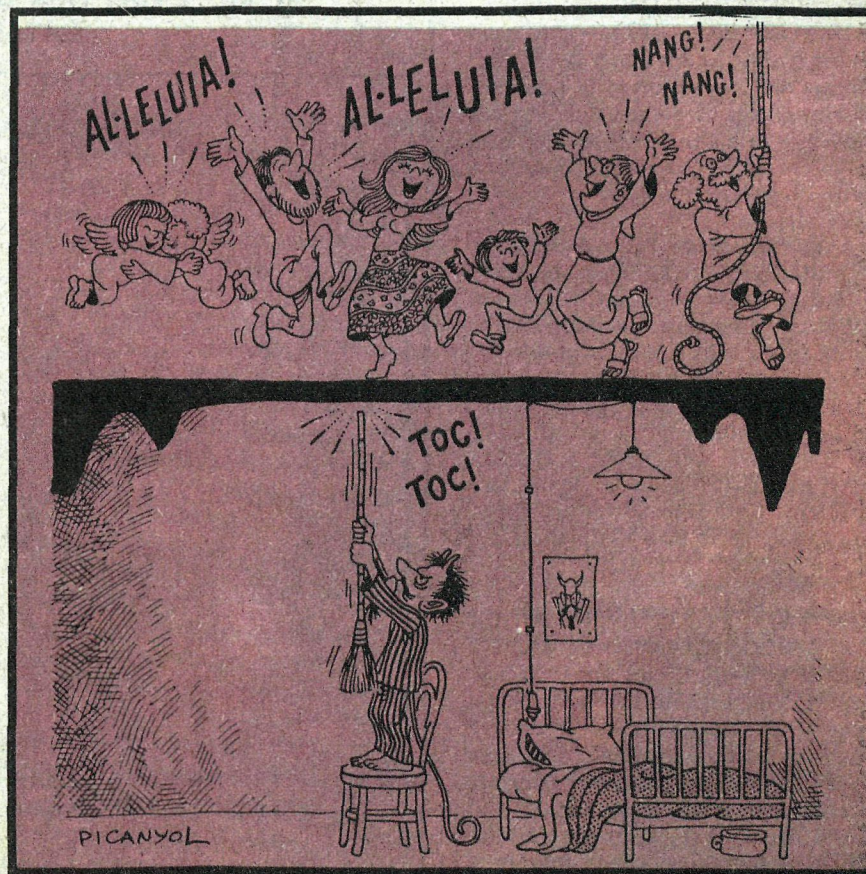
QUEBEC. — Els bisbes de Quebec manifesten la seva voluntat de facilitar l'accés de les dones a les funcions importants de l'Església. Prova d'això és el nomenament com a Secretària General dels Bisbes de l'Assemblea dels Bisbes de la Germana Gisele Turcot, de 40 anys, de la Congregació de Nostra Senyora del Bon Consell de Montreal, que ja s'ocupava de qüestions socials, en el si d'aquest organisme. Assistenta social de professió, ha participat freqüentment en els treballs de comitès relacionats amb el compromís social de l'Església en la promoció de la dona.

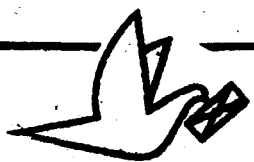
La decisió de l'episcopat de nomenar una dona Secretari General, coincideix amb el resultat d'una enquesta realitzada a la diòcesi del país, que

manifestava que les dones ocupen pocs llocs de responsabilitat en els organismes de l'Església.

Ha mort una germana de Joan XXIII

BERGAMO. — A l'hospital de Bergamo o fa uns mesos fou internada, Assunta Roncalli, germana de l'enyorat Joan XXIII, ha mort a l'edat de 93 anys. De la nombrosa germanada dels Roncalli ja no queda més que un membre, Giuseppe, anomenat Giuseppino, que actualment viu a la vila natal dels Roncalli, Sotto il Monte, prop de Bergamo.

El lector escriu

Demano explicacions

Puc demanar unes explicacions? Es tracta de l'entrevista amb el líder socialista català, "Catalunya Cristiana" n. 25, 3a pàg. Diu en Joan Reventós "Es intolerable que, aixecant la bandera de la llibertat d'ensenyament, es legiti els patrons de les escoles privades a decidir l'ideari de l'escola". No entenc per què diu que és intolerable això. Fóra intolerable, crec jo, que els patrons enganyessin els pares dient que l'ideari de la seva escola és així i, en canvi, fos així. Però si noblement posen en coneixement de tots quin és l'ideari de l'escola (i no cal dir si), a més, es fixa amb responsabilitat de pares i mestres, com algunes escoles privades fan) i després se'l segueix fidelment, aleshores no hi veig la "intolerabilitat"; al revés el que hi veig és que així els pares van segurs a l'hora de triar escola per als seus fills, sabent des de qui

na perspectiva se'ls donaran els ensenyaments; cosa impossible de saber en una escola "pública" neutra, en la qual hom s'ha d'ajustar a una educació igual per a tothom (contra l'article 3er de la Declaració Universal dels Drets de l'home: "Els pares tindran dret a triar els tipus d'educació que vulguin per al seu fill").

També ens diu el nostre polític: "De fet la "Ley de centros" i tot l'enrenou que ha produït consisteix en una gran operació de control ideològic de la docència per part de la dreta." Francament no sé veure en el text de la Llei aprovada el control ideològic de qui parla el nostre cap dels socialistes. M'ho podria explicar millor, amb cites concretes?— I encara afegeix: "la cerimònia de la confusió de la dreta en favor dels seus privilegis i de la continuïtat del seu control (ideològic) sobre l'aparell docent és una operació que, per les seves implicacions socials, revesteix una

immoralitat sense precedents de molt temps ençà". Aquesta afirmació la trobo duríssima i crec que s'hauria de justificar. Perquè si s'ha aprovat la Llei oer majoria parlamentària (és a dir per més de la meitat dels parlamentaris elegits democràticament pel poble, com a representatius seus), dir que la Llei conté una immoralitat

ria del poble és partidària d'una cosa immoral, o bé que les parlamentaris han trait el poble. Ambdues coses en semblen inacceptables. No hi veig cap més sortida.

A més a més, jo hi afegiria el que ja deia C. C. en l'article editorial del n. 22 sobre "Llibertat d'ensenyament", on entre altres coses, es feia notar amb molt d'encert la incongruència de parlar d'escola "privada" i "pública" en comptes d'"estat" i "pública" propugnada pels socialistes difícilment es compagina amb l'article 13 del Pacte de Drets Eco-

nòmics, Socials i Culturals que va subscriure també el nostre país: "Els Estats del Pacte present es comprometen a respectar la llibertat dels pares de triar per als seus fills escoles distintes de les creades per l'autoritat pública sempre que satisfacin les normes mínimes que prescriu l'Estat, i de fer que els seus fills rebin l'educació religiosa o moral que estimin d'acord amb les pròpies conviccions".

Francesc Nicolau Pous.

Tiana.

haverme'n asseblentat abans, pensant, en la pèrdua de tan bones lectures, i per tant, dels boníssims moments d'esplai que podia haver regalat al meu esperit, ja una mica cansat i quasi diria fastiguejat de tanta farsa i tanta despulsa, que ens ofereix bona part de la premsa en excés polititzada i totalment consumista i materialista.

Permeteu-me avui, felicitar-vos, i a l'ensems, agrair-vos el contingut de les pàgines 14 i 15 del setmanari, que tan encertadament dirigiu, corresponent als dies del 9 al 15 de març.

CATALUNYA CRISTIANA és quelcom que jo esperava amb anheli,

Gràcies senyors i que per molts anys!

A. R.

(Un Empordanès).

El setmanari que jo esperava

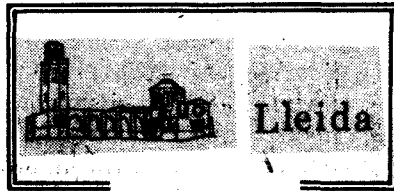
Per indicació d'una bona persona per mi molt apreciada, lleigeixo des fa poques setmanes el seu setmanari, i meu també. Sento i em dol, no

Avisos i comunicats

Barcelona

SOLSONA

Lleida

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA.— La Unió Comarcal del Barcelonès convoca un Concurs Literari entre els lectors, col·laboradors i amics de RADAR que vulguin escriure un text de "La identitat cristiana de Catalunya", en qualsevol manifestació que sigui. Es concediran dos premis de CINC MIL PESSETES cada un, 1) A un article periodístic, d'una extensió aproximada a dos fulls escrits a màquina, a doble espai (Unes 60 línies). 2. A una composició en vers glossant el tema enunciat o algun testimoni que s'hi relacioni. Cal presentar els treballs a la redacció de RADAR, (Carnuda 26 Barcelona2), en tres exemplars mecanografiats i sense signar, fins el 18 d'abril. Han d'anar acompanyats d'una plica closa contenint els noms, l'adreça i el telèfon de l'autor. A l'exterior portarà el títol de l'escrit i el lema. Un jurat format per: Oswald Cardona, Leandre Amigó i Pere Vives decidirà els treballs premiats, el dia 25 d'abril, durant el sopar de la Federació. Els treballs seran publicats a RADAR els mesos següents.

V'TROBADA DE FAMÍLIES CRISTIANES DE SABADELL.— Els dies 12 i 13 d'abril tindrà lloc a la casa de Colònies de Canyameres la ja tradicional convivència de pares i fills, per tal de celebrar la pasqua 1980 que va ajudant a descobrir comunitàriament la joia del compartir.

UNA ESPERANCA PER A FAMÍLIES EN DIFICULTAT.— Matrimoni del Servei d'Orientació Familiar (SOF) del Moviment Familiar Cristià continuen acollint a matrimonis o famílies en condicions de convivència difícil. El servei és gratuït i sense distinció d'ideologies. Per informació: Tel. 325.09.73. 301.86.35 i 253.38. 15 o passar pel Passatge Mercader, 13, dilluns de 7 a 8 del vespre; dimecres i divendres de 10 a 12 del matí.

HOSPITALITAT DE LA MARE DE DEU DE LOURDES "JORNADA DE DOLOR".— Aquest any, la Delegació de St. Celoni, organitza la "jornada del dolor", que se celebrarà el dia 13 d'abril a la seva localitat, amb una concentració de malalts de la comarca i de Barcelona. Els actes començaran a les 12h., amb la celebració de l'Eucaristia, seguida d'un dinar de germanor i un festival. Per a informació i inscripció, cal dirigir-se a l'Hospitalitat, c/ Diputació, 235 1er., Tel. 317.91.39., Barcelona; o bé al tel. de St. Celoni 867.08.54, Sr. Ricard Ribalta.

El Centre de Cultura, Torre Llobeta Organitza una sortida el dia 20 d'abril de 1980: Visita a Cervera, Montfalcó Murallat, Sant Ramon, El Portell i Iborra.

Sortida: 2/4 de 8 del matí.
Lloc: Torre Llobeta (Passeig de Maragall, metro Maragall).
Preu 400 ptes. sense dinar.
Per a inscripcions i detalls podeu telefonar a:
Glòria Gras: 251.63.14
Eulàlia Duran: 253.37.69.

NOU EDIFICI PARROQUIAL

TARREGA.— Per al dia 8 d'abril, dimarts de Pasqua, s'ha previst la inauguració solemne del nou edifici parroquial, aquesta magna obra que la parroquia de Tarrega ha portat a terme amb un entusiasme i un realisme admirables, substituint la vella i acantonada rectoria de la plaça major per un local modern, nou de planta, capaç d'acollir totes les activitats d'una comunitat tan viva com la targarina. El programa serà el següent: A les 8 del vespre, missa concelebrada a l'església de Santa Maria de l'Alba; a 3/4 de 9 benedicció de les noves instal·lacions i a les 10 conferència. Dos bisbes i un arquebisbe cardenal s'hi faran presents, de manera que els nous locals quedaran ben benèfics: el cardenal Vicenç Enríque i

Taragona (el qual en diverses ocasions anteriors no havia pogut complir mai la promesa de visitar els targarins), el bisbe Miquel de Solsona i el bisbe Joan de la Seu. Mentre felicitem els targarins per l'empenta que han tingut, saludem els dos prelats de fora als quals tenim tant a agrair per haver estat, bisbe propi l'un, administrador apostòlic l'altre, inoblidables passatgers de la nostra església diocesana.

NOMENAMENT DE NOUS CANONGES.— El Sr. Bisbe de la diòcesi, amb data 8 de març de 1980, ha signat els següents nomenaments catèdralicis: Il·lm. Sr. Llic. Marius Rodrigo Molí, canonge lectoral; Il·lm. Sr. Dr. Joan Esquerda Bifet, canonge, M. I. Sr. Bonaventura Pelegrí Macarulla, canonge; M.I.Lic. Josep Maria Quintillà Zanuy, canonge; Rvd. Sr. Vicenç Ros Guillén, beneficiat.

AVUI 2000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318.54 24

EL MON VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

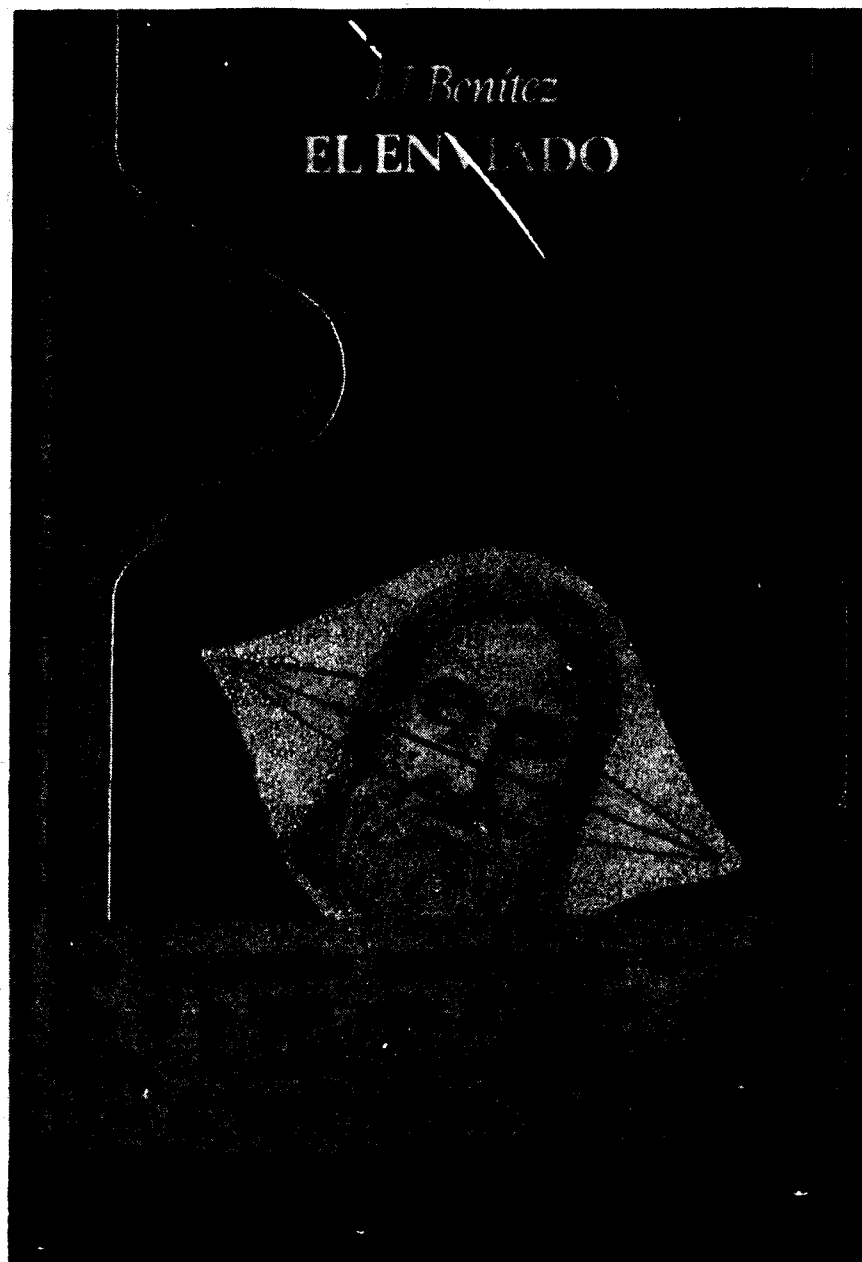
Nom i Cognoms
Carrer Nº Pis
Telf. Població

Els prego que em subscriguin al diari "AVUI"
a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona (repartiment a domicili)	Fora de Barcelona
Trimestral 2.229 ptes.	Trimestral 2.074 ptes.
Semestral 4.458 ptes.	Semestral 4.148 ptes.
Anual 8.916 ptes.	Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
Barcelona-7

PLAZA & JANES, S. A.
Editores

Mort i Resurrecció

AQUEST número de CATALUNYA CRISTIANA, desbordant de joia pasqual, us arriba a les mans tacat de sang, tanmateix. Després d'aportar-vos la bona nova inextinguible: "CRIST HA RESSUSCITAT DE DEBÓ" - que esclata en la felicitació més plena de sentit que l'home pugui rebre - "LA MORT HA ESTAT VENÇUDA. FELICITATEM", ens veiem obligats a reportar que, a la banda d'ençà de la història, el crim continua fent estralls: l'arquebisbe de San Salvador, a la república d'El Salvador, ha estat assassinat. La seva mort va a subministrar una llarga sèrie de violències, a l'Amèrica Llatina, que sembla insaturable i que no ha estat ni les seves exèquies. Del cor només ens surt un crit adolorit que, mentre seguim compartint tots els lectors del nostre setmanari: PROU, PROU, PROU!

DES PRES d'expressar, amb tota l'energia de que som capaços, la nostra més viva reprovació per aquest crim reprovable com tot crim, però a més dolentament sacril·leg, per la persona que n'ha estat la víctima i per la circumstància en què es produïu, creiem que s'imposa de treure'n algunes lliçons. No és cas que, enlluernats per l'esdeveniment, quedem a l'ombra d'un mite d'un voldria.

LA mort de monsenyor Oscar Arnulfo Romero és una mort exemplar en el ple sentit de la paraula. Tant això no volent menys tenir cap ni una de les morts violentes que han precedit i que maleuradament acompanyen la seva - i sentíem moltament expressament la del pape Espinal, assassinat a La Paz aquesta mateixa dies - ens toca ben de prop per la seva condició de cristià. La mort de l'arquebisbe salvadoreny posa de relleu certes lliçons que val la pena de subratllar. Monsenyor Romero era, de Església, i Església "institució". Era un home que, com a ministre episcopal en plena comunió amb els seus germans de l'episcopat i amb el bisbe de Roma - i no ens oblidem, fàcilment certes insinuacions, publicades en un diari de casa nostra, que sembla com si volguessin aprofitar-se d'aquest homocidi per a tirar un grapat de llet sobre el Papa, al·ludint a les seves condicions que el bisbe martiritzat havia de fer i que ara són improbables. És en comunió amb la Església universal - una comunió no sempre fàcil, però...

La mort de monsenyor Romero és una mort exemplar en el ple sentit de la paraula. Tant això no volent menys tenir cap ni una de les morts violentes que han precedit i que maleuradament acompanyen la seva - i sentíem moltament expressament la del pape Espinal, assassinat a La Paz aquesta mateixa dies - ens toca ben de prop per la seva condició de cristià. La mort de l'arquebisbe salvadoreny posa de relleu certes lliçons que val la pena de subratllar. Monsenyor Romero era, de Església, i Església "institució". Era un home que, com a ministre episcopal en plena comunió amb els seus germans de l'episcopat i amb el bisbe de Roma - i no ens oblidem, fàcilment certes insinuacions, publicades en un diari de casa nostra, que sembla com si volguessin aprofitar-se d'aquest homocidi per a tirar un grapat de llet sobre el Papa, al·ludint a les seves condicions que el bisbe martiritzat havia de fer i que ara són improbables. És en comunió amb la Església universal - una comunió no sempre fàcil, però...

Vives reaccions de condemna pertot arreu

El món es commoncionà amb l'assassinat de Mns. Romero

Les reaccions vénen del món sencer: Església i medis polítics es manifesten amb unanimitat. El futur d'El Salvador és més incert cada dia.

Joan Pau II: "Un crim execrable"

En un missatge adreçat a Mons. Ramírez, president de la Conferència episcopal d'El Salvador, Joan Pau II ha escrit:

"En conèixer, amb l'ànima travessada de dolor i d'aflicció, la terrible notícia del sacril·leg assassinat de mons. Oscar segellat per la immolació de la seva vida mentre que ell ofería la víctima eucarística, no puc fer menys que expressar la meua més profunda reprovació de pastor universal davant d'aquest crim execrable que no solament colpeja cruelment la dignitat de la persona, sinó que fereix amb tota profunditat la consciència de la comunió eclesial i de tots aquells que es mouen en els sentiments de la fraternitat humana."

Cardenal Jubany: Un estímul per a tots nosaltres

En un telegrama a San Salvador, el cardenal Jubany va dir:

"En nom de l'arxidiòcesi de Barcelona i meu propi desitjo expressar-vos pregonia comunió en la fe i en l'esperança cristianes davant l'assassinat del prelat d'aquesta arxidiòcesi, exemple admirable de defensa dels drets humans, particularment dels més pobres i indefensos de la societat. El martiri de monsenyor Romero constitueix un estímul per a tots nosaltres en aquestes vigílies de la celebració de la Passió i Resurrecció del Senyor, que Ell ens crida a viure la misticament i existencial".

El cardenal Etchegaray: La mort d'un artesà de la pau

El cardenal Roger Etchegaray, president de la Conferència episcopal francesa, ha comentat en aquests termes l'assassinat de l'arquebisbe de San Salvador.

Un bisbe ha estat mort. Un germà nostre ha estat assassinat. "En tots

els temps hi ha hagut admirables figures de bisbes pregonament compromesos en la promoció i la defensa coratjosa de la dignitat humana d'aquells que el Senyor els ha confiat". Aquestes paraules de Joan Pau II a Puebla són d'una ardent actualitat. Entre els bisbes que les han escoltades, Oscar Romero y Galdames, arquebisbe de San Salvador, sabia el que això volia dir.

"L'Osservatore Romano": El martiri d'un pastor

El diari del Vaticà recorda que, durant el temps de dos anys i mig, sis sacerdots han estat immolats a El Salvador pels grups subversius, i subratlla que el poble salvadoreny veia en el seu pastor "un defensor dels drets civils, un promotor decidit de la justícia social i un adversari de la violència i de l'extremisme".

En l'editorial, el director del diari Valerio Volpini fa notar que la història de les persecucions continua: "El cristià -escriu- sap que ha d'inclinarse davant els sofriments dels seus germans i acollir la seva crida; però això sovint el porta a oposar-se a aquells que acullen en el seu cor els designis del poder i de l'opressió, arribant, si cal, fins a l'assassinat per fer callar una veu desplaent, per eliminar un testimoni, per colpir aquell que, sense armes, no amaga pas la paraula del Crist".

El cardenal Marty: "El guia amb més lucidesa". - En invitar els catòlics de París a la missa que ell celebrava per Mons. Romero, el cardenal Marty escriu:

"Aquest homicidi priva als catòlics d'aquest país (El Salvador) del guia que més a la vora estava dels pobres, el més lúcid, i el de més coratge". El cardenal Marty arriba a proclamar la seva pena i també la seva indignació. Mons. Romero havia anat a veure l'fa un mes.

L'Església del Brasil. - Mons Mendes d'Almeida, secretari general de l'episcopat brasiler: "S'ha ofert per servir "els desheretats i els oprimits d'El Salvador". Aquest assassinat és encara una prova de la violència i de la injustícia de les que són capaços els homes".

Mons. Ménager: "L'alliberament dels pobres". - "S'havia fet seus els combats dels camperols i dels treballadors amb els que una minoria encimbellada en la riquesa i el poder no vol compartir de cap manera en la igualtat".

"La notícia de la seva mort violenta incita als homes apassionats per la justícia i la pau a treballar ara més que mai per l'alliberament dels pobres en la justícia i en l'amor".

JUSTÍCIA I PAU: "Testimoni i defensor del seu poble"

Per la seva part, la Comissió Justícia i Pau de Madrid: "Les fosques potències que envoltes l'existència del ljust i la seva descendència" - diu - pronunciaren una vegada més sobre ell el seu veredict de cínic: "Es convenia que mori un home per tot el poble". "En realitat la supressió de la veu insubornable que fa patent el desemparament del poble, acostuma a ésser el pròleg a la guerra civil o al genocidi".

Nosaltres estem segurs que la mort d'Oscar Arnulfo Romero serà fecunda per al seu poble, desemascararà les forces de la calúnnia que van intentar desprestigiar la seva acció, desemascararà la col·laboració de

tots per evitar, en la forma realista i justa que ell desitjava, la guerra civil".

Els medis polítics

MARCELINO OREJA: "Aquest crim és un absurd i una equivocació"

El ministre espanyol d'Afers Exteriors, Marcelino Oreja, també va condemnar l'assassinat de monsenyor Romero i d'entre altres coses va dir: "El tràgic assassinat de l'arquebisbe Oscar Arnulfo Romero -digué Marcelino Oreja- té grans significats polítics. En primer lloc, els autors del crim han volgut eliminar un testimoni de defensa de la justícia i dels drets humans. En segon lloc, han volgut suprimir també una veu que sempre havia sostingut que els problemes polítics poden i s'han de resoldre per mitjans pacífics, que sempre havia insistit en què la violència no és pas inevitable si es té el valor polític de fer front a les seves arrels i causes".

Valery Giscard d'Estaing, president de França, ha declarat: "S'ha ofert per servir "els desheretats i els oprimits d'El Salvador". Aquest assassinat és encara una prova de la violència i de la injustícia de les que són capaços els homes".

La Junta d'El Salvador: Un líder. - "El poble salvadoreny ha perdut un líder. Cal oriental l'actitud dolor envers la construcció d'una pàtria justa, lliure i pacífica, per la qual l'arquebisbe Romero sempre havia lluitat", declara la Junta que ha decretat un dol nacional de tres dies.

El president Carter: "Acte inconscient". - "Es un acte ofensiu i inconscient. L'arquebisbe Romero parlava en nom dels pobres d'El Salvador, en un país on llurs veus han estat ignorades durant molt de temps. Ell parlava pel canvi i la justícia social de la qual el seu país té tanta necessitat. El terrorisme no pot pas oferir el seu missatge de compassió".

Kurt Waldheim: "Profundament sobtat". - Estic del tot astorat en conèixer aquest assassinat. Aquesta forma part d'una sèrie de recent i deplorables incidents terroristes, amb menyspreu fonamental als drets de l'home per diverses parts del món. Condemno vigorosament unes accions d'aquesta mena.

Amnesty International: "Unes preguntes". - Un portaveu d'Amnesty International, ha declarat a Londres que en raó "de la vigilància policiala permanent de la qual ha objecte l'arquebisbe, unes preguntes s'imposen per a conèixer de quina manera l'assassí ha pogut perpetrar aquest homicidi".

Catalunya Cristiana

Redacció i administració: carrer de València, 224, 1r, Barcelona-7. Telèfon: 215.27.39, 215.27.84, 215.28.05, 215.24.33.

Edita EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Director: Joan E. Jarque i Jutjar.

Sots-director: Francesc Melgosa. Redactor en cap: Antoni Plaça i Maté.

Redacció: Montserrat Vilaseca, Francesc Gamisera. Col·laboradors habituals: Esteve Busquets i Moles, Climent Fomer, Albert Perz, Pere Tena, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Josep M. Gavín, Josep M. Aragones, Josep Pau, Enric Planas, Vicenç Nolla, Xec Solu, Guillem del Món, Pinanyol.

Documentació: Ferran Camps. Publicitat: Carlos Carrero. Administració: Joan Manuel Checa. Composició: Agustí Condal. Coordinació: Oriol Camps i González.

Impremta: EMSA. Carrer de Lúria, 35. Barcelona, 9. Dipòsit legal: 14.387.

S'ha assassinat una consciència

Avui, s'assassina als adversaris i es reivindica seguidament l'atemptat. A El Salvador, no fa pas gaire, hi ha qui ha assassinat la consciència d'una nació. L'arquebisbe de San Salvador, Mons. Oscar A. Romero y Galdamez, sabia potser que un dia o altre, una mort violenta fora la seva sort. I el que acaba de passar a El Salvador, demà pot arribar a un altre país llatino-americà. Només caldrà substituir el nom del bisbe. És aquest el context d'aquest continent. Benito Mussolini -els dictadors existeixen perquè en tinguem coneixement- fou l'autor d'una frase que ha esdevingut celebre: "vivere pericolosamente", o dur una vida perillosa. Als nostres dies, en molts països, els bisbes menen una vida perillosa, car els representen en la consciència d'una nació. En quant a això, cal seguir els camins de Crist, que, ell abans que Benito Mussolini no hagués pronunciat la frase que s'ha convertit en sentència ja havia dut una vida perillosa que el conduí fins a la creu.

Al 1979, a Puebla, hi arriben els ecos d'unes situacions que sovint són una única i repetida situació a l'Amèrica llatina. Els règims policials, militars governant els països caracteritzats pel problema dels territoris fonamentals, els obrers del camp sense posseir un tros de terra, de la misèria econòmica i moral en els bidonvilles, d'un nivell intel·lectual sovint "sota zero", de milers i milers que no saben llegir ni escriure, d'una llibertat que no existeix, que està emmordassada, vivint l'opressió. I en aquest context hi han unes erupcions volcàniques, de violència, una llopada entre la dictadura i la guerra civil, un esguard cap a l'Església i un altre vers el marxisme.

Un esguard vers l'Església. A El Salvador, les mirades es giraven cap a l'arquebisbe Mons. Oscar Arnulfo Romero y Galdamez, que ja havia rebut molts avisos. "Vivere pericolosamente": ell en féu cas omís dels avisos, sabent que ell havia de ser la consciència de la nació. El seu colega del Brasil, Dom Helder Pessoa Camara, expressa el mateix fet dient que és la veu dels que no poden parlar.

Oscar A. Romero nasqué a Ciudad Barrios, en la diòcesi de San Miguel, el 15 d'agost de 1917. Fou ordenat sacerdot el 4 d'abril de 1942. Nomenat bisbe titular de Tambee el 25-4-1970, fou ordenat bisbe el 21 de juny del mateix any. el 15-10-1974 esdevingué bisbe de Santiago de Maria. Més tard, el 3-2-1977, fou escollit arquebisbe de San Salvador.

H. E.

Consagració episcopal de Pere Agnellus Andrew

El Sotspresident de la Comissió Pontificia dels Mitjans de Comunicació social, el franciscà Agnellus Andrew, fou consagrat bisbe el dia 26 de març a la catedral de Westminster pel cardenal Hume i altres bisbes de les diverses comissions dels Mitjans de Comunicació.

El P. Andrew, conegut home de ràdio i televisió, fou nomenat per al nou càrrec citat, el passat febrer, amb plens poders, doncs el president de la dita Comissió Pontificia roman malalt.

Agnellus Andrew ha estat cap dels programes religiosos de la BBC i ara és director del centre catòlic de ràdio i televisió des de la seva fundació el 1955 a Middlesex. El nou bisbe electe expressà el desig de veure a tots els seus amics a la catedral de Westminster per a la seva consagració.

Del 2 al 12 de maig Joan Pau II visitarà sis països africans

A l'audiència general d'ahir anuncià què del 2 al 12 de maig realitzarà una visita a sis països africans. Aquest primer viatge al continent africà -i el més llarg dels realitzats fins ara: 11 dies- inclou dos països d'expressió anglòfona-Kènia i Ghana- i quatre d'expressió francòfona, que són Zaire, Congo, Alt Volta i Costa d'Ivori.

Aquest viatge l'anuncià el Papa el 2 de febrer, però sense concretar dates ni països. Avui digué que el realitza invitat pels "respectius episcopats i alguns caps d'Estat. Amb aquesta visita -digué- entenc que reto homenatge a tota l'Àfrica". Tam-

bé posà de relleu que es tracta per a ell d'exercir la missió del seu ministeri universal; en aquest cas "en aquelles florents comunitats que, il·luminades fa temps per la fe de Crist, semblen obertes avui a la bufada de l'Esperit". També recordà que en dos dels països que visitarà, Zaire i Ghana, se celebra precisament aquest any el centenari de l'evangelització i reté homenatge a la tasca dels missioners i missioneres.

Països que visitarà el Papa

El Papa romandrà al Zaire del 2 al 6 de maig, però té previst de fer una visita ràpida a Brazzaville, capital de la República Popular del Congo, el dia 5 de maig. Zaire és el principal país catòlic d'Àfrica, amb més de dotze milions de fidels i un episcopat dividit en sis arquebisbats i 41 diòcesis. Al Congo, hi ha uns 65.000 catòlics. El 6 de maig a la tarda, el Papa, des de Zaire, anirà a Kènia, país d'Àfrica Orinental, on s'estarà fins el dia 8 al matí. A Kènia hi ha aproximadament uns 650.000 catòlics.

Des del dia 8 fins al 10 pel matí, el Pontífex romandrà a Gahana, país que compta amb un milió i escaig de catòlics.

El dia 10, pel matí, Joan Pau II es traslladarà a Uagadugu, capital de l'Alt Volta, el país més musulmà dels sis que visitarà aquesta vegada, amb uns 480.000 catòlics. El mateix dia 10, a la nit, el papa visitarà Costa d'Ivori, país des d'on retornarà a Roma el dia 12 pel matí i en el qual hi ha uns 700.000 catòlics.

Dificultats del continent africà

Joan Pau II havia estat invitat pels governs i bisbes del Zaire, Senegal, Ghana, Uganda i Costa d'Ivori, el passat febrer. En aquella ocasió, el Papa digué: "Hauré de limitar el meu

viatge a alguns països, però a través d'ells, és a tota l'Àfrica que voldria honorar i donar coratge, com ara ho faig".

També en aquella ocasió tractà de les dificultats particulars que pateixen un cert nombre de països africans. Féu esment de les lluites ideològiques sovint importades que s'han anat endinsant en alguns sectors. Un cop més condemnà la discriminació racial que "es comet obertament sense cap mena de limitació a certes regions per a atreure's l'emoció i la condemna de l'opinió pública internacional".

Joan Pau II declarà que aquestes esperances "són tan pregones com l'ànima africana i posseeixen recursos que cal conservar, desenvolupar, fins i tot gosaria dir, alliberar". El Papa reconegué la importància de les altres grans religions que "al continent s'apleguen en donar vida a les realitats humanes en una perspectiva fraternal i espiritual". Sobre això, insistí en la "urgència d'un diàleg d'aquestes grans religions inclús en una col·laboració pràctica que respecti l'especificació de la fe".

Àfrica s'obre al progrés

Els països africans "s'obren pas cap endavant per pròpia elecció, d'acord amb les possibilitats del desenvolupament de la ciència, de la tècnica, de la instrucció i altres influències exteriors. Però el progrés que pot i ha de resultar de l'esforç, en multiplicar els béns materials i la saviesa, resta del tot il·legal, segons les possibilitats dels països i de l'ajuda mútua amb la qual compten".

El Papa desitja -en fi- de tot cor que l'Àfrica aconseguixi l'èxit en allò que l'Occident no sempre ha assolit, és a dir, a viure de manera satisfactòria "aquesta mutació amb la pròpia idiosincràcia".

Inesperada decisió de Joan Pau II Convocatòria d'un Sínode de l'Església Ucraïnesa

El Papa presidí a finals de març el Sínode particular dels dinou bisbes ucraïnesos. La convocatòria ha estat considerada de gran valor polític i de distensió en el marc de les relacions entre la Santa Seu i la Unió Soviètica.

Unes dades històriques

La història recent de l'Església Catòlica de Ucraïna ha estat molt accidentada, tant en el que respecta a les seves relacions amb Moscou com pel que es refereix als vincles amb la Santa Seu. Immersa en un marc nacionalista poc agradós a Stalin, l'Església d'Ucraïna sofrí les iras del dictador el 1946. Aquell any, Stalin "convocà" un Sínode de l'Església Ucraïna en la que aquesta va "decidir" distanciar-se del Vaticà i acostar-se al règim soviètic. Desde d'aleshores, la jerarquia catòlica d'Ucraïna viu en certa anormalitat respecte a la disciplina romana. Es xifra en tres milions i mig el nombre de catòlics a Ucraïna.

D'altra banda, altres dos milions de catòlics d'Ucraïna viuen en altres països europeus i a Amèrica. Aquesta comunitat catòlica de ritus bizantí-ucraïnesos a l'exili, encapçalada pel cardenal Slipij, està caracteritzada per un fort sentiment anticomunista. El mateix cardenal Slipij -88 anys- va haver d'estar 18 anys a Sibèria abans de poder establir la seva residència a Roma, on viu des de fa 17 anys. La gran aspiració de l'Església Ucraïnesa de la diàspora és tenir, igualment que d'altres esglésies catòliques orientals, un patriarcat propi. Tanmateix, aquest desig ha xocat fins ara amb l'oposició del Vaticà.

Si la Santa Seu reconegué un patriarcat ucraïnès en la persona del cardenal Slipij, això comportaria un obstacle important en la normalització de les relacions del Vaticà amb la Unió Soviètica. Provocaria una substancial modificació en l'actual -i ambigu- "status" dels catòlics ucraïnesos que viuen dintre les fronteres de la Unió Soviètica, enfrontant-los amb les autoritats de Moscou.

Els fronts soviètic i xinès

La intenció del Papa en convocar aquest Sínode, on sembla que també hi han estat invitats els bisbes "anòmals" de la Ucraïna soviètica, és la de normalitzar la situació de tota l'Església catòlica ucraïnesa sense adoptar mesures agressives front a les autoritats soviètiques. A més de lluitar obstacles a la normalització de relacions amb l'URSS, aquesta iniciativa vaticana també pot ser considerada com un pas a favor de la distensió internacional en un moment molt crític després de la intervenció militar soviètica a l'Afganistan. Precisament aquest dies, el cardenal Willebrands, president de Secretariat per a l'Unió dels Cristians, es troba a Moscou participant en activitats de caràcter ecumènic.

En ambients vaticans s'assenyala que la present "ofensiva" de bones relacions amb els països comunistes es desenvoluparà simultàneament en els fronts soviètic i xinès, en un intent d'evitar susceptibilitats mútues. Hom recorda, pel que fa a això, la presència a Pequín del cardenal Koenig.

M. A.

Documents

No oblidar mai la Mare de Déu

El Papa digué a un grup de treballadors de les pedreres de marbre de Carrara, als que va rebre al Vaticà: "No deixeu mai de dirigir a la Mare de Déu un pensament quan al dematí aneu al treball i quan a la nit torneu a casa vostra".

Fraternitat, unitat i concòrdia

Parlant als membres de la Diputació Provincial de Roma, el dia que van anar a felicitar-li l'any nou, Joan Pau II va dir: "Bona ocasió que m'ofereix per a manifestar la meua complaença per les respectuoses relacions que corren entre aqueixa Administració Provincial i l'Autoritat Eclesiàstica, com per a manifestar-vos els meus vots i auguris. El primer de tots aquest: que la província romana, que forma la part més celebrada de l'antic Laci, no arribi a perdre mai la consciència del seu singular patrimoni moral i religiós. S'hi enquadra aquella herència espiritual de Sant Benet, a la qual acaba de fer oportuna referència el Sr. President. Després de quinze segles encara flameja, a Europa i a tot el món, com una torxa de fraternitat, d'unitat i de concòrdia. Que sigui, aquest patrimoni, font d'inspiració del modern desenvolupament i estímul de recuperació d'aquells valors, que la nostra societat, tan provada per una violència cega i absurda, necessita avui més que mai" (L'Osserv. Rom. 17-2-80).

El Papa es refereix als joves

Relatives als joves el Papa va fer les següents consideracions i recomanacions a la clerecia de la diòcesi de Roma en la reunió especial i pastoral amb ells el dia 22 de febrer. Digué: "en aquests moments penso de manera molt particular en els joves, destinataris privilegiats de les meves sol·licituds apostòliques de sacerdot, de bisbe i ara de Pastor de l'Església Universal. Ja ho heu sentit i escoltat de llavis del relator. A Roma hi ha 500.000 joves entre els 15 i el 30 anys, dels quals 200.000 sense feina. Amb problemes humans molt greus i problemes espirituals més greus encara. Es tracta de llur educació i maduració en la fe cristiana, de llur preparació al matrimoni, llur inserció en la societat dels adults, la qual potser ja els ha defraudat fortament.

¿Que ha de fer la diòcesi de Roma, què faran els sacerdots de Roma per a sortir al pas, de forma adequada i moderna, dels ideals i de les esperances religioses, culturals i socials d'aquests joves en bona part defraudats de les ideologies i temptats de canviar la societat, sigui com sigui, fins amb la violència? Vull adreçar-me als sacerdots joves de Roma i demanar-los que consagrin llurs millors energies per a consagrar-les a l'apostolat entre els joves, amb generositat, amb constància, amb entusiasme sense defallir a causa dels innombrables fracassos humans. Esteu els joves! Sapigueu escoltar-los i comprendre'ls. Guarden tresors amagats inexplorables de generositat i d'entusiasme. Això sí. Presenteu-los el Crist HOME-DEU i GERMA NOSTRE. Proclameu per a ells el Missatge evangèlic amb tot el vigor i amb tot el rigor de les seves exigències".

(L'Osserv. Rom. 23-2-80)

V. N.

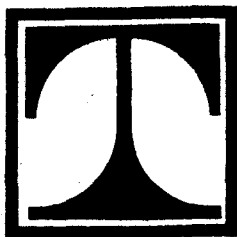
PASO A PASO
CALZADO
DEPORTIVO

Bata
Bata
Bata

Concesionario:
GALLES

Condessa Sobradriel, 3
Barcelona 2

DECORACIO
COMERCIAL

TORRES
DECORADOR COL·LEGIAT
núm. 43
BOTIGUES-DESPATXOS
I
TOTA MENA DE NEGOCIS
Gran Via 688 - Tel. 225 62 32
Barcelona-10

Marqués de
Campo Real

PEDRO ROVIRA

GRANDES VINOS Y BRANDY

MORA LA NOVA "RIBERA D'EBRE" TARRAGONA

Catequesi del Papa

De sant Josep no ens ha arribat cap paraula, però coneixem les seves obres

En escaure's la festivitat de sant Josep, dimecres 19 de març, Joan Pau II, a l'audiència general adreça el següent discurs:

Interrompent, doncs, la sèrie de les nostres meditacions, que fa temps estem desenrotllant, fixem-nos avui en aquesta figura tan volguda i propera al cor de l'Església, en cada u i a tots els que intenten de conèixer els camins de la salvació, i d'anar-los seguint en llur pròpia vida terrena. La meditació d'avui ens disposa a l'oració per tal que reconeixent les grans obres de Déu en aquell a qui va confiar els seus misteris, cerquem en la nostra vida personal el viu reflexe d'aquestes obres per dur-les endavant la fidelitat, l'humilitat i la noblesa de cor que fóren pròpies de sant Josep.

Fou autèntic espòs de Maria

"Josep, fill de David, no temis de prendre Maria, la teva muller; el que ha estat engendrat en ella és certament obra de l'Esperit Sant; però infantarà un fill, i tu li has de posar per nom Jesús, perquè ell salvarà el seu poble dels seus pecats" (Mt. 1, 20-21).

Trobem aquestes paraules en el capítol primer de l'Evangeli segons Mateu. Són sobretot a la segona part—molt semblants a les que escoltà Miriam, això és, Maria, en el moment de l'Anunciació. En propers dies—el 25 de març—recordarem en la litúrgia l'Anunciació, en el qual aquestes paraules fóren dites a Natzeret "...a una noia verge, promesa amb un home que es deia Josep, de la casa de David, i el nom de la verge era Maria". (Lc. 1, 27).

La descripció de l'Anunciació es troba en l'Evangeli, segons Lluc.

Seguidament, Mateu fa notar una altra vegada que, després de les nupcies de Maria amb Josep "...abans de viure junts, es trobà que havia concebut de l'Esperit Sant" (Mt. 1, 18).

Així, doncs, es realitzà en Maria el misteri que havia tingut el seu començament en el moment de l'Anunciació, en l'instant en que la Verge respongué a les paraules de Gabriel: "Heus ací l'esclava del Senyor, que es faci en mi segons la teva paraula". (Lc. 1, 38).

A mesura que el misteri de la maternitat de Maria es revelava a la consciència de Josep, ell, "essent just, i per altra banda no la volia infamar, resolgué de repudiar-la secretament. (Mt. 1, 19), així diu a continuació la descripció de Mateu.

I justament llavors, Josep, espòs de Maria, i marit d'ella davant la llei, rep la seva "Anunciació" personal.

Escolta, en el curs de la nit els mots que hem citat suau, els mots que son explicació i a la vegada invitació de part de Déu: "no temis de prendre Maria, la teva muller". (Mt. 1, 20).

A l'ensens Déu confia a Josep el misteri, l'acompliment del qual havien esperat ja feia moltes generacions el llinatge de David i tota la "casa d'Israel", i alhora li confia tot allò del que depèn la realització d'aquest misteri en la història del Poble de Déu.

Del moment ençà que aquestes paraules arribaren a la seva consciència, Josep es converteix en l'home de l'elecció divina: l'home d'una particular confiança. En la història de salvació el seu lloc es defineix. Josep entra en aquest lloc amb la senzillesa i humilitat, on es posen de manifest la pregonesa espiritual de l'home; i ell ho emplaça del tot amb la seva vida.

Home d'accions senzilles

"Així que Josep s'hagué despertat llegim en Mateu—féu el que l'àngel del Senyor li havia manat". (Mt. 1, 24). En aquestes poques paraules hi és tot. Tota la decisió de la vida de Josep i la plena característica de la seva santedat. "Féu". Josep, el que coneixem per l'Evangeli, és home d'acció.

Es home de treball. L'Evangeli no ha conservat, però, cap paraula seva. En canvi, ha descrit les seves accions: accions planeres, quotidianes, que tenen el significat límpid per a la realització de la promesa divina en la història de l'home: obres plenes de profunditat espiritual i de la madurada senzillesa.

Es així l'activitat de Josep, són així les seves obres, ans de que li fos revelat el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu, que l'Esperit Sant havia operat en la seva Esposa. Així és també l'obra ulterior de Josep quan coneixent ja el misteri de la maternitat virginal de Maria roman al seu costat durant el període precedent al naixement de Jesús, i per damunt de tot en les circumstàncies del Nadal.

Més tard, veiem a Josep en el moment de la presentació al temple i de l'arribada dels Reis Mags de l'Orient. Poc després comença el drama dels nous nats a Betlem. Josep es novament cridat i instruït per la veu de les Altures sobre com ha de comportar-se.

Jesús, Josep i Maria a Natzeret

Després d'un breu temps, el retorn a la Natzeret natal.

Finalment allí hi troba la casa i seu taller, on hi hagués tornat abans, si no ho haguessin impedit les atrocitats d'Herodes. Quan Jesús té 12 anys, va amb Ell i Maria a Jerusalem.

En el temple de Jerusalem, després que tot dos trobaren a Jesús perdut, Josep sent aquestes misterioses paraules: "¿No sabíeu que jo he d'estar a casa del meu Pare?" (Lc. 2, 49).

Qui així parlava era un noi de 12 anys, i Josep, el mateix que Maria, saben prou bé de Qui parla.

No obstant això, a la casa de Natzeret, Jesús els era obedient (cf. Lc. 2, 51): a tots dos, a Josep i a Maria, tal com un fill és obedient als seus pares. Passen els anys de la vida oculta de la Sagrada Família de Natzeret. El Fill

de Déu—enviat pel Pare—permaneix ocult als ulls del món, ocult per a tots els homes, fins i tot els més propers. Només Maria i Josep coneixen el seu misteri. Viuen en el seu cercle, vivint aquest misteri cada dia. El Fill del Pare Etern passa, davant dels homes per fill d'ells; pel "fill del fuster" (Mt. 13, 55). En començar el temps de la seva missió pública, Jesús recordarà, a la sinagoga de Natzeret, les paraules d'Isaïes que en aquell moment s'acomplien en Ell, i els veïns i la gent diran: "¿No és el fill de Josep, aquest?" (Lc. 4, 16-22).

El Fill de Déu, el Verb Encarnat, durant els 30 anys de la vida terrena romangué ocult: va amagar-se a l'ombra de Josep.

A la vegada Maria i Josep roman-gueren amagats en Crist, en el seu misteri i en la seva missió. Principalment Josep que—com pot deduir-se de l'Evangeli—deixà el món abans que Jesús es revelés a Israel com el Crist, i va romandre ocult en el misteri d'Aquell a qui el Pare celestial li havia confiat quan encara estava al si de la Verge, quan li havia dit per mediació de l'àngel: "No temis de prendre Maria, la teva muller" (Mt. 1, 20).

L'alien ànimes—profundes—com santa Teresa de Jesús—i els ulls penetrants de la contemplació, per tal de que poguessin ser revelats els esplèndids trets de Josep de Natzeret: aquell a qui el Pare dels cels volgué fer, ala terra, l'home a la seva confiança.

Un suport a la vocació matrimonial

Tot amb tot, l'Església sempre ha estat conscient, i ho és avui majorment, de com ha arribat a ser fonamental la vocació d'aquest home: de l'espòs de Maria, d'aquell que, da-

vant dels homes, passava com el pare, de Jesús i que va ser, segons l'esperit, una encarnació perfecta de la paternitat en la família humana i al mateix temps sagrada.

Sota aquesta diafanitat, els pensaments i el cor de l'Església, la seva oració i el seu culte, s'adrecen a Josep de Natzeret. Sota aquesta claror l'apostolat i la pastoral troben en ell un suport per aquest ampli i simultàniament fonamental camp que és la vocació matrimonial i dels pares, tota la vida en família, plena de la sol·licitud senzilla i servicial del marit per la muller, del pare i de la mare pels fills, la vida en la família—en aquesta "Església més reduïda", damunt les quals es basteix cada una de les Esglésies.

I donat que aquest any ens preparem pel Sinode dels Bisbes, el tema del qual és "De muneribus familiaris christianae", sentim encara més la necessitat de la intercessió de sant Josep i del seu ajut en les nostres tasques.

L'Església, que com a societat del Poble de Déu, s'anomena ella mateixa també la Família de Déu, veu en Josep relació amb aquesta gran Família, i el reconeix com el seu Patriarca particular.

Que aquesta meditació desvetlli entre nosaltres la necessitat de l'oració per intercessió d'aquell sobre qui el Pare celestial ha expressat, damunt la terra, tota la dignitat espiritual de la paternitat. La meditació sobre la seva vida i les obres, tant pregonament amagades en el misteri del Crist, i alhora, tant senzilles i límpides, ajudi a tots a trobar el just valor i la bellesa de la vocació, de la que cada una de les famílies humanes obté la seva força espiritual i la seva santedat.

Crònica de Roma

El terrorisme i els cristians

ROMA (Del nostre corresponent).— Les xifres de la violència i del terrorisme arriben a impressionar: vuit magistrats assassinats, quatre, no fa pas gaires dies. El terrorisme produeix les seves víctimes a Itàlia, una rera l'altra, i sembla donar pàbul en el país que hostatja la capital del món catòlic, més que no en cap d'altre. Tot hi tracta-se d'un fenomen de rancor i mort que s'escampa gairabé per tot el món.

Joan Pau II ha parlat amb la major claredat diverses vegades; amb un to contingut i persuasiu, amb un to vibrant i acusador.

I quan més tremend i greu resulta el crim, més grans són els gests de generositat cristiana i interessa que demostren amb llurs testimonis els familiars de les víctimes. Per ventura, es podran oblidar les paraules de perdó d'un fill als assassins del seu pare, el president del Tribunal Suprem italià, Vittorio Bachelet: "podran ensorrar-nos les cases, arrabassar-nos la vida, però nosaltres, cristians, no tenim cap més sortida que perdonar-los de tot cor".

Davant del trauma de la violència, el cristià s'interroga sobre la seva conducta. El paper dels cristians consisteix en obrar amb mir de superar les causes que motiven odi i injustícia". I aquest és el gran missatge de l'Església d'Itàlia en la Diada especial d'oracions contra la violència i el terrorisme celebrada a Itàlia el darrer 23 de març. Els bisbes italians han preparat un missatge on s'hi recorda el context en el qual s'ha desenvolupat el fenomen absurd del terrorisme amb tristes accions que han anat creixent més cada vegada, dels anys setanta fins avui. Fenomen que en el seu origen, com greu situació violent, radica en el pecat, en l'odi i en l'egoisme, d'on provenen les injustícies socials.

Aquesta situació de violència—afirma el missatge en part és prou evident: es veu pels carrers, a les escoles, a la universitat, a les fàbriques, en els estadi. Puneix fins i tot als petits amb alguns segrestaments i als no nascuts, amb els avortaments.

En part es manté oculta: lligada al vertiginós canvi de la societat, de les seves estructures, de la cultura, d'una mentalitat que refusa el valor transcendent de la persona humana, que relativitza els valors fonamentals. La violència pot trobar sempre pretextos fàcils en la crisi econòmica, política i moral del país i del món sencer. Més la base del cultiu es troba en ideologies de tota mena, inspirada en la irracionalitat, que instrumenta fins i tot algunes vegades el mateix pensament cristià i que no són altra cosa que utopies, idees i projectes degenerats i alienats.

¿Qué pot ser-se? L'elector d'aquesta voluntat sap prou bé el que vol i ara com ara el vot és un bon reflexe. Així, als responsables de la vida pública no els hi resta altre remei que dedicar-se generosament a la promoció de l'autèntic bé, complint la paraula davant l'electorat, fer un esforç amb autoritat per a superar l'angoixa col·lectiva, i per suposat, accelerar l'actuació de les reformes legislatives que assegurin el conivire ciutadà i la pau social.

Als cristians se li ha recordat en aquesta diada que, han de ser especials protagonistes del present amb intel·ligència, genialitat i competència, també en el camp del compromís civil, social i polític.

Són missatges i consignes adreçats a un context italià, però perden valor si s'apliquen a d'altres països? ¿Per exemple a Catalunya?

Enric Planas

La Passió D'OLESA

DIES REPRESENTACIÓ: 2, 9, 16, 23 i 30 de març; 4 (Divendres Sant), 13, 20 i 27 d'abril i 1^a de maig.

OLESA DE MONTSERRAT - TEMPORADA 1980

Bishats i Moviments

Trobada de pastoral sanitària a Manresa

Assistiren de 25 a 30 religiosos, representants de les comarques de Manresa, Vic i Igualada. La trobada va començar a les 11 del matí amb la presentació de la jornada a càrrec de Mn. Josep Farrés, delegat diocesà de pastoral sanitària. Després d'assenyalar la necessitat d'una pastoral sanitària organitzada a nivell de bisbat, va presentar els grans objectius d'aquesta pastoral: 1) Conèixer millor el món dels malalts que tan poc sol comptar en la societat dels bons i 2) Com il·luminar aquest món amb la doctrina de Crist que es caracteritza per una especial atenció als marginats i especialment als malalts.

Va acabar la seva exposició assenyalant com creia que s'havia de portar a terme aquesta pastoral tant a nivell de centres assistencials, que han d'estar molt connectats amb les parròquies de procedència dels malalts, com a nivell de comarques i de bisbat.

Sabadell: L'Acadèmica catòlica, al servei de la ciutat

En la darrera Assemblea de socis d'aquesta entitat, es va prendre l'acord, entre altres de tràmit, de posar de relleu una de les preocupacions actuals de l'equip directiu, en el sentit de donar la màxima utilitat i servei al patrimoni social, en l'edifici del qual ja es troben acollits, entre altres la Coral Rodamón, Colònies de Vacances, Comissió Aplec de Togores i, ara últimament, s'ha donat entrada a l'Agrupació de Pessebristes que en aquests darrers anys està donant mostres d'una gran vitalitat i qualitat artística en la construcció de Pessebres. No obstant, la Junta veu la necessitat urgent d'una millor reestructuració del local del carrer de Sant Joan, que permetria ajudar a cobrir el dèficit de serveis socials i culturals que té la ciutat.

Albesa: Ajut popular al rector de la parròquia

Durant la tardor passada a Mn. Pere Balaguer, rector d'Albesa, li fou robat el cotxe d'un local parroquial, i l'endemà el trobaren totalment carbonitzat a les afores del poble. La indignació fou general per part de tot el poble d'Albesa, que estima Mn. Pere, i de tots els amics i coneguts del sacerdot. Per això li han ofert les ajudes següents: Sr. Bisbe, 100.000 ptes.; poble d'Albesa, 137.000; Càritas Diocesana, 70.000; companys sacerdots 42.000. Total: 349.560 ptes. Contra violència, amor.

Oliana reconstrueix un temple romànic

La vila d'Oliana, que darrerament ha reconstruït el temple romànic de Sant Andreu del Castell, vol donar un pas més en el seu afany històric i cultural. S'acaba de construir un grup d'"Amics de l'art i de la història" d'Oliana.

Preparen interessants programes d'acció, ja que volen recollir els elements necessaris per a escriure la història d'Oliana i, d'una forma més immediata, organitzar una exposició fotogràfica sobre la història de la Vila, amb reportatges des de l'any 1902 fins als nostres dies. Aquesta exposició està programada per les properes festes de Pasqua. Integren l'entitat cultural el rector de la parròquia i els joves Enric Esteve, Ramon Sala, Ventura Roca i Marcel Rivera.

X Aniversari de Santa Maria de l'Estany

Amb motiu del X Aniversari de la Restauració del Monestir de Santa Maria de l'Estany, el diumenge, dia tretze, i per cloure ja els diferents actes que han tingut lloc, hi haurà una missa concelebrada a les dotze presidida pel senyor Bisbe de Vic, que predicarà l'homilia. Concelebraran els sacerdots i religiosos fills de l'Estany.

A la sortida de missa en el Claustre, actuació de l'Esbart infantil "Rosa d'abril" de Castellterçol i dels ballets populars: La dansa de Castellterçol. Contrapàs de Sant Genís. Tirotitaina. Ball de Sant Ferriol. Ball pla de Santa Maria de l'Estany, sota la direcció de Enriqueta Capellades.

Tres nous sacerdots a Girona

Amb motiu de la celebració del "Dia del Seminari" s'han donat a conèixer les estadístiques de capellans gironins durant l'any 1979. Així s'ha sabut que durant aquest període moriren vuit sacerdots: Mossèn Damià Estela, Mossèn Tomàs Noguera, Mossèn Josep Matabosch, Mossèn Joaquim Llauro, Mossèn Lluís Giró, Mossèn Francesc Quintanas, Mossèn Lluís Saguer y Mossèn Josep Dausà.

En canvi, durant aquest mateix temps només foren ordenats els joves següents: Mossèn Joaquim Giol i Aymerich, natural de Centelles; Mossèn Pere Bellvert i Morente, natural de Calella de la Costa i Mossèn Narcís Mallos i Font, natural de Vilademant. A l'enseny, s'han ordenat de diaques: Mossèn Jaume Angelats i Morató de Banyoles; Mossèn Joan Pujol i Prat, d'Anglès; Mossèn Esteve Sureda i Villar, de Santa Coloma de Farners; mossèn Martíria Brugada i Clotas, de Banyoles, i Mossèn Ramon Masachs, de La Cellera.

Mossèn Joan Clos i Casanovas, nou provisor de Solsona

"Es necessari un Tribunal eclesiàstic regional"

SOLSONA. - Recentment ha estat nomenat Mn. Joan Clos i Casanovas com a Provisor del Tribunal Eclesiàstic de Solsona, càrrec que estava vacant des de feia quasi dos anys, en què es va desmembrar la Cúria administrativa i de govern de la Cúria de justícia.

Mn. Clos nasqué a Granyena de Cervera el 9 de desembre de 1934, féu els estudis eclesiàstics al seminari de Solsona, i s'ordenà de prevere l'any 1958. Posteriorment amplià els estudis de dret a la universitat de Navarra, on es llicencià en Dret Canònic. D'ençà de la seva ordenació ha estat, d'una manera o altra, vinculat al Tribunal eclesiàstic, acomplint entre d'altres, també els càrrecs de consiliaris de jovent i de l'Hospitalitat diocesana i posteriorment director del Seminari. Ultimament ostentava el càrrec de vice-provisor.

Amb motiu d'aquest nomenament CATALUNYA CRISTIANA s'ha posat en contacte amb Mn. Clos perquè ens expliqui en què consisteix la funció de Provisor o Jutge eclesiàstic:

-El Provisor, que té potestat ordinària i constitueix amb el Bisbe un mateix Tribunal, se'l podria definir com una persona legítimament designada que té potestat pública per a conèixer i definir les controvèrsies (litigis, etc.) presentades al Tribunal. Ha de coneixer, per tant, el fet concret i les circumstàncies i aplicar al fet discutit la seva llei reguladora.

-I quin és l'aspecte pastoral?

-Penso que la funció del Provisor és una de les més pastorals dintre de l'Església. És un aspecte, aquest, que s'ha tingut poc en compte. Si diem que el bisbe és el pastor i que el Provisor participa en la seva tasca tan delicada com és la judicial, ja està tot dit. Fer justícia, saber dirimir els drets i els deures de les persones, penso que és quelcom cabdal. A més, si es tenen presents altres factors com són escoltar les persones,

rebre-les amb atenció i delicadesa, saber comprendre els seus problemes -a vegades greus-, orientant i ajudant-les, donant-los-hi solució, etc., tot això és molt important i el Provisor pot fer-hi molt.

42 causes matrimonials

-S'introdueixen moltes causes matrimonials a Solsona?

-Tot és relatiu. Si ho comparem amb Barcelona, et diré que no. Però tenint en compte la demografia del nostre bisbat, certament són massa. Només cal tenir present que durant els dos anys últims, s'han introduït 42 causes. D'aquestes n'hi ha dues de dispensa de "Rato" i tres de nul·litat. Actualment es trameten dues de nul·litat, a més de la resta de separació.

-Mn. Clos, han afectat als Tribunals eclesiàstics els últims Acords entre la Santa Seu i l'Estat espanyol?

-Evidentment. Amb l'entrada en vigència dels Acords, les causes de separació passen al Jutjat civil. Encara que els interessats lliurement poden introduir les causes al Tribunal eclesiàstic, on se'ls atendra degudament. No obstant, si el que pretenen són els efectes civils, han d'acudir a aquells Tribunals.

-Com veieu la necessitat d'un Tribunal Regional?

-He estat un defensor del Tribunal Regional des que es va proposar. Semblava una cosa feta, però últimament (desconec la to-

talitat dels motius) ha quedat aplaçat. Em sembla que, ara més que mai, passant les causes de separació al Tribunal civil, fóra necessari la constitució d'un Tribunal regional per a les causes de nul·litat. Entre altres raons: per a tenir un Tribunal competent dedicat a aquest afer. A més, avui dia que moltes de les causes de nul·litat es plantegen per problemes psíquics, neuròtics..., els dictàmens mèdics estatarien més a l'abast si el Tribunal fos en un lloc que hi hagués aquest servei. Per altra part, a les respectives diòcesis hi quedaven els Jutges Instructors per a rebre declaracions i altres consultes.

Preparar-se per al matrimoni

-En una pastoral pre-matrimonial i matrimonial, què pot aportar l'experiència judicial?

-Per començar et diré que si els sacerdots haguessin treballat en algun Tribunal eclesiàstic, es donarien compte de la importància que pot tenir una cosa tan senzilla com és saber fer i, sobretot fer bé, l'expedient matrimonial. Quantes separacions s'evitarien i també (i això és més greu) quantes causes de nul·litat no s'haurien donat!

Però, a part d'això que crec molt important, et diré que podrien aportar estadística, tècnica i orientació. Fa pena veure que tantes parelles van a contraure matrimoni (que és un dret natural, cert), però sense cap preparació humana, sense saber ni què és el matrimoni, ni els seus fins i propietats i sense cap sentit a nivell de la fe. Sincerament, sí i molt hi poden aportar.

Climent Santaclària

Les famílies cristianes de Catalunya a l'any 1936 (5)

El gran catalaclisme econòmic

Tots els partits polítics, des del liberal al socialdemòcrata, reconeixen el valor de la iniciativa privada per a la creació de riqueses en el país. Fins la valora positivament el socialisme moderat de l'Europa occidental.

Catalunya deu a aquesta iniciativa privada, i al treball sacrificat i constant de la nostra gent, la riquesa que ens enorgulleix nacionalment.

Doncs, bé, el nou "règim" que s'imposà als catalans, a partir del 19 de juliol del 1936, caigué amb un cataclisme sobre el home i les empreses catalanes, i va desfigurar totalment la forma de concebre l'economia, i l'organització tradicional en els terrenys agrícola i industrial.

El Dr. Broue, en una conferència donada a Barcelona l'any passat sobre estudis polítics, comparà aquella revolució econòmica catalana del 1936 amb la Revolució Trotskysta de la Rússia del 1917.

Cal doncs, que la joventut d'avui sàpiga que en aquells anys foren eliminats tots els empresaris catalans dels seus tallers i fàbriques. Que molts d'ells caiguessen a les mans dels falsament anomenats tribunals "populars", i se'ls aplicà l'habitual fórmula del "passeig nocturn" al peu d'un cementiri, i molts d'altres salvaren les seves vides exiliant-se a les muntanyes o a l'estranger.

Recordem, també, que tots els periòdics, revistes i emissores de ràdio independents, foren incautats, i que de llavors endavant hagueren de radiar o publicar als dictats que se'ls imposava. I que sota les noves fórmules de col·lectivització, els seus directores i propietaris hagueren de fugir.

Afegiu la persecució a valuosos partits polítics i associacions culturals, i destaquem la inflicció a mort a la "Lliga Catalana", partit liberal i democràtic, peon del catalanisme, que fou fundat pel gran patrici Enric Prat de la Riba i que en el 1936 era dirigit per Francesc d'A. Cambó, el polític de més altura que ha tingut Catalunya. Li foren incautats els seus locals socials i periòdics, i els dirigents hagueren d'exiliar-se per a salvar-se de la mort. Tot aquest cúmul de fets polítics crià i augmentà el

nombre d'enemics a la reraguarda de la guerra civil. Ja no era solament el poble senzill que creia en silenci en Déu i desitjava la llibertat per a la seva Església, els que formaven la "quinta columna" en la resistència moral al Règim, sinó tots els perseguits i ultratjats per un o més motius més amunt assenyalats.

A l'estranger, uns i altres fets, ben coneguts, eren l'obstacle perquè els Països de l'Europa lliure ajudessin plenament el Govern de Madrid. La vinculació a Moscou els espantava.

A l'interior del país, la corrupció i la ineptitud de molts que del "no res" es feren amos de fàbriques i d'ajuntaments, feia que el poble català apolític, que era el més nombrós, es posava les mans al cap i veia que les coses d'aquella manera no podien anar ni amb rodes. I parlem d'aquell poble que, una bona part, en el 16 de febrer d'aquell any havia donat el vot als polítics que llavors governaven Catalunya. Ara, aquest poble, veia amb molt mals ulls que les forces extremistes (que ells no votaren) dominessin el poder i que fessin donar una capitombà a la vida de Catalunya, desfigurant la nostra Personalitat.

El Poble estava escadit de tanta guerra mai portada i només tenia un desig, que era una necessitat; la PAU. La Pau per damunt de tota la fullaraca política que havia fet córrer riu avall, desenganyat. I veia de tres hores lluny que aquells exèrcits no podien guanyar de cap manera la guerra.

Si sumem tots els errors que deixaren l'Estatut de Catalunya en pellerinques, i afegim tots els valors negatius i anticonstitucionals que oprimien els primordials principis de la llibertat humana, comprendrem la raó que mogué a tanta joventut a desertar quan la seva llei era cridada a files, justifica que figuressim a l'exèrcit "nacional" milers de joves catalans, escapats de les pròpies trinxeres o pels Pirineus, en colles organitzades, malgrat les represàlies a les seves famílies, i les "xeques" que eren unes molt dures presons de tortura.

Francesc d'A. Picas

Les velles pedres, al servei de l'home d'avui

El monestir de Santes Creus, un veritable focus cultural

SANTES CREUS. Una vegada mes, el Monestir de Santes Creus esdevé un important centre cultural. El dia 30 va començar la segona setmana nacional de música sacra, tot coincidint amb les celebracions de la Setmana Santa.

Es ja prou conegut que el Monestir de Santes Creus, d'un temps ençà, ha recobrat una vida continuada durant tot l'any. Com se sap, el punt de partença d'aquesta activitat fou el cicle de Concerts d'estiu, organitzats, com tot, per l'Obra Cultural Santes Creus.

Nombroses activitats

De mica en mica, les activitats desenvolupades al Monestir han anat creixent: exposicions, conferències, col·loquis, concerts... El Monestir, d'aquesta manera, s'ha convertit en un important focus cultural de les comarques tarragonines.

Sense cap mena de dubte, l'impuls cultural projectat pel Monestir durant segles, és palès, ara, arreu de les nostres comarques. Com un ressò d'aquella vida monàstica, s'intenta mantenir, potenciar i difondre els valors culturals del nostre poble.

D'entre les activitats que realitza l'Obra Cultural cal remarcar les cinc edicions dels concerts d'estiu, el curs internacional de cant gregorià, representacions de teatre clàssic... I, ara, la segona edició de la setmana nacional de música sacra.

Música sacra

Efectivament, el dia 30 començarà aquesta segona setmana nacional de música sacra. La conferència inaugural estarà a càrrec de Mn. Miquel Barbrà, compositor i sociòleg, que parlarà sobre la música i la societat. La mateixa "Schola Cantorum" de Santes Creus oferirà el primer concert.

El dia 4 intervindrà la coral mixta de l'"Schola Cantorum" d'Igualada i el dia 5 ho farà l'"Orfeo Lleidatà". La cloenda de la setmana tindrà lloc el dia 6 amb la intervenció de la "Chantarelle Ensemble" de Basilea, oferint un concert instrumental i vocal.

Es tracta, doncs, d'un cicle de recitals veritablement important, tot pensant, ja, en els concerts del proper estiu...

Josep Sabaté

Parlament de l'abat de Poblet en l'acceptació de l'arxiu del President Tarradellas

Pare Esteve: "Aquest lloc, que té 800 anys de tradició, ha passat a ser, de cop, notícia"

En el decurs del solemne acte d'acceptació per part de la comunitat de monjos de Poblet de l'arxiu que l'Honorable President Tarradellas ha anat reunint al llarg de seu prolongat exili, el pare abat de la comunitat pronuncia un discurs que, per la seva especial importància, CATALUNYA CRISTIANA publica íntegrament.

"Sincerament avui no sé com caldria adreçar-me al Sr. President de la Generalitat de Catalunya en aquest acte a fi d'expressar els nostres sentiments de manera justa, ni en massa ni en poc.

Tots vostès saben què ha passat a Poblet d'ençà de la restauració de la Generalitat. Ho han llegit a la premsa i darrerament ho han escoltat per ràdio i vist per televisió. Nosaltres els monjos hem viscut, dia rera dia, la realització material de la imprevisible obra de restauració del cimbori, iniciativa del Sr. President.

Agraïment per un gest

A més d'això, ens ha confiat la custòdia del seu arxiu personal. Un arxiu del qual teníem notícia des de poc abans del retorn del Sr. Presi-

dent, quan els diaris i revistes començaven a ocupar-se de la seva persona. Aquest inesperat gest és signe de confiança vers la comunitat i ens demana un gran sentit de responsabilitat i la manifestació del nostre sentiment profund d'agraïment.

Aquesta comunitat de monjos, que ha viscut durant quaranta anys de vida amagada, recuperant cada pedra de la ruïna i retornant al monestir la vida; treballant per mantenir la seva economia; no tenint cap paper

en la vida del país que li donés alguna connotació especial, llevat la de continuar la vida monàstica —que ja és molt—, en aquest lloc que té més de 800 anys de tradició, de cop s'ha trobat, sense buscar-ho, que passa, momentàniament, a ésser notícia.

Això ens ha portat un cert enrenou, però sabem que, passat aquest dia històric, la nostra vida continuarà el seu ritme senzill de sempre. Cada un de nosaltres, en entrar en aquest monestir, si bé érem conscients del seu passat històric, veïem i veïem encara, en primer terme, un lloc de llarga tradició on realitzar el nostre desig de vida monàstica. La nostra forma de vida rural, amb una litúrgia més aviat sobria, per no dir pobra, sense cap tasca pastoral, treballant per consolidar la fundació en tots els seus aspectes: edificis que calia reconstruir més que no pas restaurar, superar les dificultats pròpies dels principiants —la tradició tenia una interrupció de 105—, amb crisis de creixement, i maduració, sense bases econòmiques. Afegint a tot això els problemes plantejats per la reforma conciliar, feia que una determinada forma de viure i presentar el cristianisme en el seu aspecte culturalitzat i sacramentalitzat no pogués trobar a Poblet un marc adient que reclamés el seu interès. El marc històric recuperat tampoc no fou mai usat com a reclam de cap mena.

Una relació de segles

Conexim la història del nostre monestir, sabem que entre Poblet i la Generalitat hi ha hagut relacions des de fa segles, tres abats, les despulles dels quals es troben en aquesta sala, foren Presidents de la Generalitat, per això trobem normal que, coneixent aquests fets, hàgim escollit aquest lloc, casa de predecessors vostres, per a dipositar el vostre arxiu.

Pel que fa a nosaltres, som ben conscients d'ésser continuadors de la tradició monàstica en aquest lloc de la Catalunya Nova i això és el millor servei que podem fer al país. Guardarem també les vostres coses amb l'honor que mereixen aquestes pàgines de la nostra i la vostra història i us regreïem la confiança que ens heu demostrat. Quan algú és elegit per a ocupar algun càrrec, sol donar grà-

cies per la confiança que hom ha dipositat en ell. Generalment es tracta de persones que ja són conegudes per les seves qualitats i pel seu historial polític o professional. Llavors l'elecció és només reconèixer-li els dons i qualitats que posarà al servei dels interessos de la comunitat, del grup o del país. L'acció de gràcies que segueix a l'elecció, han de fer-la perquè se'ls ha reconegut quelcom evident per a tothom.

Tasca d'arxivers

En el nostre cas, però, la confiança és major i l'agraïment també ho ha d'ésser, perquè heu posat el vostre esguard en gent anònima que hom no sap ben bé com reeixirà en la seva tasca d'arxivers. Us dono gràcies per la confiança que ens heu donat i per l'afecte que demostreu al lloc. El vostre gest ens ha fet valorar més el monestir en el seu aspecte de lloc important per a la història de Catalunya i veure que és un valor del passat, del present i del futur, però aquest rellou no ens pot fer preterir el fi que ens dugué a Poblet: ésser monjos, no guardians de reials despulles ni de papers històrics. Volem ésser monjos, en la forma que fins ara hem viscut la nostra jornada monàstica repartida entre les hores de pregària, de treball i d'estudi, que pot incloure guardar papers històrics, tenint la porta oberta als hostes que mai falten al monestir, com avui us rebem novament a vós i a altres persones que també treballen per l'obra de Poblet, en un dia històric per al monestir, com tants n'hi hagueren de semblants en el passat. Però el Cerimoniós l'any 1380 féu donació d'un conjunt important de llibres d'història i Pere Antoni d'Aragó llegà, l'any 1677, la seva biblioteca al monestir. Foren homes d'estat i de govern en el passat com vós en l'època actual, que ja sou una llarga pàgina de la nostra història.

"Un monestir per al servei de Déu"

Us agraïm —digué finalment—, el vostre interès per l'obra de restauració del monestir i la confiança de voler dipositar a Poblet les vostres coses que són també coses de Catalunya. Assumim la missió de guardiar-les i amb això farem un servei al país però sense deixar de pensar que en el document signat per Ramon Berenguer IV, l'any 1151, consta que dona el lloc anomenat hort de Poblet, per a construir-hi un monestir per a servei de Déu i el dotà de terres "per al treball i per les necessitats dels germans que allí serviran Déu". Cap altra connotació no consta en el document, ni tan sols que seria el seu lloc d'enterrament, ja que les seves despulles són a Ripoll. Unicament ens diu: "un monestir per al servei de Déu".

Una ajuda que no solament és material sinó també espiritual

"Amics dels Malalts" de Figueres celebra el seu XXVè aniversari

Cada any, en el diumenge immediat a la festa de Lourdes, infermeres, "brancadiers" i malalts es reuneixen ja fa uns deu anys en trobada de germanor.

Enguany, aquesta celebració ha tingut una major solemnitat amb motiu del XXVè Aniversari de la fundació d'aquesta Associació.

Fa vint-i-cinc anys. Era aquí a Figueres. A la parròquia de Sant Pere. Un malalt de santa memòria en Joan de la CREU. ALBERT n'era el bon llevat. Un Rector Mn. Pere XUTGLA i un grup de seglars sabien aprofitar-lo. Naixia l'Associació. Amb una finalitat molt concreta: "Ajudar materialment i espiritual a tots els malalts... procurar que puguin anar a Lourdes, si ho desitgen, llegim en els seus estatuts" (Art. 5).

No cal dir noms. Per altra part resultaria difícil ja que són molts els que s'han anat succeint: malalts que ens han alligonat, junta de seglars, sacerdots consiliaris.

Un equip de seglars cuida encara que l'Associació rutlli. Entusiastes i addictes han volgut celebrar els 25 anys anant a Lourdes el mateix dia 11 de febrer d'aquest any 1980, quan fa vint-i-cinc anys —1955— que començaren a acompanyar-hi malalts.

Un dia ple de significat

Aquest equip de treball va dir ja des del primer moment que la celebració hauria de consistir, principalment, en procurar que, aquest any, molts malalts de la

ciutat i comarca, puguin anar a Lourdes. "I així serà si a Déu plau. Perquè mai ens ha faltat l'ajuda de moltes persones que estimen l'obra".

Ho dèiem també tots: ja que molts ens n'hem beneficiat, per què no reunir-nos amb més solemnitat per agrair-ho a Déu, tot demanant que continuï beneint el desig de seguir caminant en bé dels malalts? I així ho fèrem:

En la diada assenyalada se celebrà una missa al Col·legi de les G. G. de la presentació on hi ha una gruta amb la Verge de Lourdes que ja ens és familiar.

La presidia el Sr. Bisbe JAUME CAMPRODON, alguns rectors de la ciutat i el Mossèn que últimament i fins avui, ha col·laborat en aquest equip de treball. Perquè aquests seglars, que no han tingut un sacerdot entre ells, no han parat fins aconseguir-lo.

Deia el Sr. Bisbe en l'homilia: "Déu ens visita de moltes maneres... també visita la ciutat per aquesta Associació que s'acosta als malalts. La perseverança és una nota positiva... ja fa vint-i-cinc anys que hi perseverem: alguns des del primer moment, d'altres us hi heu ajuntat... Teniu garantia d'èxit i això per un doble motiu: els que us han precedit: En Joan de la Creu i d'altres malalts... la protecció que heu escollit: la Verge de Lourdes".

Tenem el dinar de germanor. Les Religioses ens acolliren una vegada més en el seu menjador i amb la cordialitat de sempre.

Gonçal Comellas actua pels malalts

El festival de la tarda, ja tradicional, presentava una nota realment extraordinària: L'actuació d'en Gonçal COMELLAS en exclusiva pels malalts. Ens ho comunicava el matrimoni JULIA d'Avinyonet al matí, després de la missa, cosa que els malalts no sabien fins al moment d'aplaudir-lo.

Es diria que la celebració demanava també l'actuació d'una persona de primera categoria. Fou possible gràcies a la senzillesa i generositat d'un cantant de fama mundial que els empordanesos s'han gloriat sempre de tenir en la llista de famosos.

Ell amb el seu violí i la seva esposa al piano ens feren les delícies una bona estona.

Festival que s'allargava amb l'actuació de les nenes del Gimnàs SAVAS dels cants d'uns joves i els ja tradicionals sorteigs.

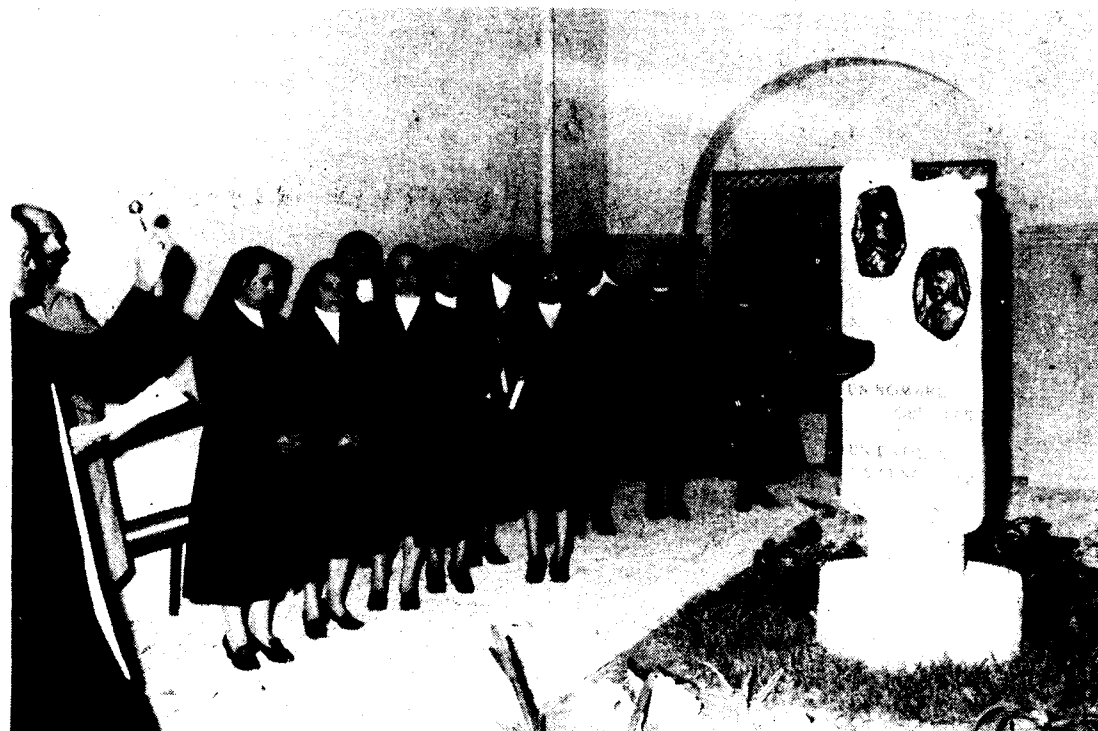
L'alegria encara era més gran quan la guanyadora d'un viatge a Lourdes era una de les primeres malaltes que anaren a Lourdes junt amb en Joan de la Creu: la que tots els de Figueres coneixen com la Venturera.

Una alegria que va durar fins a última hora de la tarda en què tots compartíem un senzill refrigeri.

P. F.

Centre d'Orientació Vocacional que les religioses Oblates tenen a Tortosa.

Benedicció d'un petit monolit que commemora el centenari de la Casa

TORTOSA. - Ja el 1878, Tortosa tenia la preocupació d'ajudar els necessitats de la ciutat, especialment els pobres dels hospitals i presons. Això fa que donya Teodora Grau i Huguet prengui consciència d'una altra classe de pobres: la dona arrepentida que vol deixar la vida una mica dubtosa i no troba suport ni reconeixement social.

Donya Teodora Grau en la seva tasca de cristiana compromesa, va arribar a experimentar que aquestes joves necessitaven quelcom més que una orientació i un enfoc cristià de la vida. La mateixa societat dificultava la seva inserció, no recolzant el veritable i dur retorn als camins d'unes sanes costums.

Heus ací la raó, aquest és el motiu pel qual la senyora Teodora Grau i Huguet, per mitjà de D. Joan Delsors, visità a D. Josep Benito i Serra, fundador de les Religioses Oblates, per a que s'encarregués del problema d'aquestes dones.

Donya Teodora Grau, una vida dedicada a les joves

Donya Teodora Grau era una jove vídua, quins avantpassats eren de

Barcelona i que es va establir a Tortosa, on va dedicar gran part del seu temps a obres de caritat. En aquest ambient ensopgà amb algunes dones de vida una mica dubtosa a les quals va dedicar el seu temps, la seva pregària i més endavant, fins i tot la seva vida.

Per mitjà de D. Joan Delsors, rector de l'Església de Santiago, va aconseguir que el futur Institut de RR. Oblates del Sm. Redemptor, prenguessin com a seva la situació d'aquestes joves. Ella mateixa va aportar tots els seus béns a l'esmentada obra i va fer-se religiosa d'aquesta Congregació, en la qual va treballar sense parar per a la salvació de les dones que desitjaven canviar de vida.

No és possible passar per alt, a l'evocar el començament de l'Obra

de les Oblates a Tortosa, a D. Enric d'Ossó, fundador de les Germanes Teresianes i a D. Manuel Domingo i Sol, fundador també dels Operaris Diocesans. El primer va mitjançar l'arribada de les Germanes a la nostra Ciutat. El segon, a més de gran col·laborador, conseller i mitjancer, va transmetre a llurs successors les qualitats de sollicitud, caritat i acolliment per a les germanes.

Amb alegria i joia, el Bisbe de la Diòcesi rep la nova obra apostòlica i treballa junt amb d'altres zelosos bisbes per a portar a terme la iniciativa.

7 de març del 1880

El dia 7 de març del 1880, després de llargs i fatigosos treballs se cele-

brà amb gran solemnitat l'obertura d'una casa dirigida per Donya Teodora Grau, quina finalitat no serà altra que "acollir, instruir i moralitzar" aquelles dones que desitjant canviar de vida no troben acolliment a altres llocs. Les exigències són mínimes, la generositat gran i la fe en la Providència és extremada. Tortosa ja té un lloc on es tracti amb afecte i s'orienti amb sollicitud cristiana a joves, allunyades per causes molt diverses, desitjoses de reprendre de bell nou el camí envers la casa del Pare.

Dia a dia, moment a moment, les Germanes han seguit fidels a llur missió, sempre comptant amb el suport i la generositat del poble, al qual avui, després de cent anys d'història

li segueixen sent molt agraïdes. Moltes proves d'amistat, molt diversos i rics els gestos d'acolliment, oberta sempre la porta de casa seva i el que encara és més important, de llurs persones.

Així és com les Germanes han pogut portar endavant fins avui, el treball constant que el Senyor assigna a la Congregació, en aquesta ciutat.

Centre d'orientació vocacional

Des de fa set anys, sense que l'Institut hagi canviat d'intencionalitat, pel que fa referència a la seva missió, s'ha creat a la casa un Centre d'Orientació Vocacional, on adolescents i joves tracten de descobrir la seva vocació en l'Església i la seva missió en el món.

Amb renovat interès i com a filles fidels de l'Església, la comunitat d'Oblates de Tortosa col·labora així, desde la seva vocació específica, en la construcció del Poble de Déu al món, al nostre món.

Aquesta breu història de cent anys s'expressa com a mediació de Déu per l'ahir de la nostra ciutat en el seu context i necessitats concretes i per l'avui que tracta de construir comunitat eclesial a partir de les seves cèl·lules particulars. Cent anys, ahir i avui, sense trencaments, sense retalls, amb els millors desitjos de lliurament, generositat i entusiasme, al servei de Déu i pel bé dels germans.

A. Garrido

Dirigida a tots els joves cristians de casa nostra

"Pasqua 2.000", una gran trobada escolta a Ripoll

RIPOLL. - La Trobada que amb el nom de PASQUA 2000 està preparant MINYONS ESCOLTES/GUIES SANT JORDI DE CATALUNYA per als propers dies 12 i 13 d'abril, està oberta a tots els grups de joves que se senten cristians a casa nostra. Donada la bona acceptació que tingueren en el seu moment les trobades anteriors, "12 Hores de Pasqua" (1976) i "Siurana de l'Esperit" (1978) és molt esperada i pot acollir molta gent jove si la donem a conèixer entre tots.

Els qui hi vulguin anar tenen trens que surten de Barcelona-Sants a les 15,22 i a les 17,26.

Han de portar sac de dormir, TENDA per acampar el grup, sopar, esmorzar i dinar, una postres de festa (fruita seca, del temps, confitada, llamí) cantimplora amb aigua per rentar-se, un petit "souvenir" per a un company.

Cada grup portarà també un objecte per decorar el "Mòbil: 2000".

Programa:

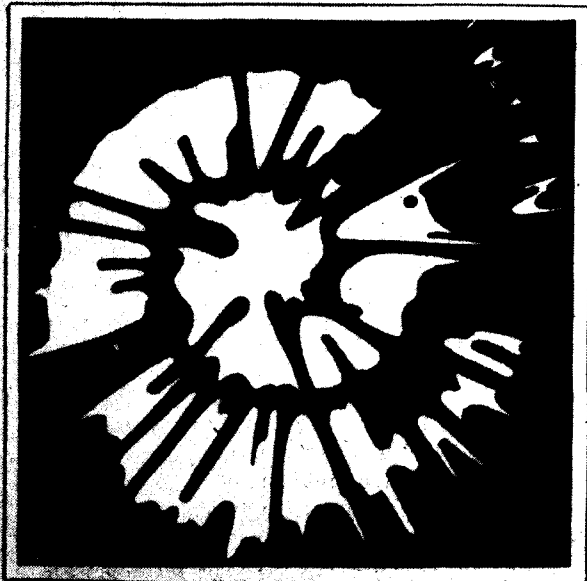
Dissabte, dia 12 d'abril de 1980.

20,00 h. Inscripció, benvinguda i sopar. 22,00 h. "Aquí nasqué el poble". 24,00 h. "Llüm per a tot el poble".

Diumenge, dia 13 d'abril de 1980.

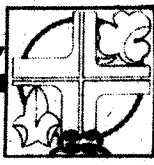
8,00 h. Desvetllada i esmorzar "2000 ja és nostre". 11,00 h. Campanes de festa Trobada amb Crist vivent. 12,00 h. "2000-FESTA-2000". 14,00 h. Dinar. 15,30 h. "Es l'hora dels adéus"

PASQUA 2000

a Ripoll

12 i 13 d'abril del 80

**Un altre atemptat incívic
L'ermita de Santa Bàrbara
de Blanes
greument mutilada**

BLANES. - L'ermita romànica de Santa Bàrbara, situada en un pujollet que domina la vila de Blanes, ha estat greument mutilada per uns desconeguts. Han obert un gros forat en l'absis, que era realment una meravella arquitectònica dins la seva simplicitat. També la porta d'entrada es troba feta malbé i els interiors molt bruts i deteriorats.

L'ermita de Santa Bàrbara és un edifici del segle XII i encara guarda dos arcs molt bonics, amb dos capitells interessants. Al seu costat oest s'hi aixeca una torre, que serví de fortalesa en temps de pirates.

La devoció dels blanencs a Santa Bàrbara fou molt gran en l'edat mitja, de manera que els Sants Pares hi abocaren els seus privilegis. Les di-

verses edicions de Goigs també en donen fe.

Des de la Creu de Terme, situada a mig camí de l'ermita, es feia la benedicció del poble des de temps immemorial, organitzant-se una solenne processó que acabava amb una gran festa popular.

Sembla que al cim de la muntanya ja hi existia un poblat ibèric, del que en són testimoni algunes restes de muralles ciclopèes.

La destrucció de l'ermita ha despertat un sentiment general d'indignació entre els blanencs, que no comprenen el perquè d'aquestes accions. Dins la capella no s'hi guardava res de valor, fora de les parets.

M. Caballe

Amb la creació d'un Fons Comú Diocesà

L'Església de Sevilla revisa a fons el sistema econòmic

SEVILLA. - Per un decret del cardenal arquebisbe es reorganitza l'economia diocesana i es dicten normes d'aplicació a la diòcesi de Sevilla del nou ordenament econòmic de l'Església a Espanya. Les normes entre en vigor amb efecte des de l'1 de gener de l'any en curs.

Per aquest motiu es constitueix a l'Arquebisbat de Sevilla el Fons Comú Diocesà on s'hi unificaran tots els ingressos i despeses dels organismes diocesans i serà també el camí de compensació entre les diverses parròquies, institucions i sacerdots de la diòcesi. A través de la Junta Diocesana d'economia es dictaran les normes d'unificació dels instruments de comptabilitat i s'establiran els criteris uniformes per a l'elaboració dels pressupostos anyals.

Els ingressos

El Fons Comú Diocesà es nodrirà de l'aportació de la Conferència Episcopal Espanyola (en quin Fons Comú Interdiocesà s'inclouen les aportacions de l'Estat i la contribució equitativa de les 64 diòcesis espanyoles). A això s'uneixen els ingressos procedents de rendes i béns de la diòcesi i les oblacions dels fidels.

Per als ingressos procedents de la diòcesi, s'estableix una contribució que en diverses quanties hauran d'abonar totes les parròquies, sacerdots, comunitats religioses, col·legis de l'Església, germandats, associacions i temples oberts al culte. La quota de cada parròquia es fixarà tenint en compte el nombre d'habitants, llur nivell econòmic i la situació pastoral dels fidels. L'aportació de les comunitats religioses i de les germandats i associacions s'establirà de comú acord amb llurs superiors o òrgans de govern.

Importància pel seu valor de redistribució de béns té el sistema de contribució dels propis sacerdots. Tots els sacerdots hauran d'abonar al Fons Diocesà la quantitat de 500 ptes. mensuals. A més, tots els sacerdots que ultrapassin les 30.000 ptes. d'ingressos mensuals hauran de cedir en favor del Fons Comú una contribució gradual el 10%, més un 5% acumulable per cada 5.000 ptes. mensuals de més. S'estableix una taula d'aportacions percentuals per a

que els sacerdots declarin lliurement la quantitat que creguin els hi pertoca en consciència.

Els fidels particulars apostaran normalment llur òbul eclesial a la seva parròquia segons les possibilitats de cadascun, el nivell de vida de llur família i el seu sentit de solidaritat i d'ajuda a l'Església en les seves necessitats. Poden també fer donacions directament al fons comú.

Fins ara els ingressos del pressupost diocesà s'han nodrit, per ordre de quantitat de les aportacions de la Conferència Episcopal (que inclouen l'ajuda estatal), de les rendes de patrimoni i de les aportacions dels fidels. En aquest moment el volum financer d'aquestes partides està en ordre invers a allò que es pretén en la futura estructura de l'economia de l'Església a Espanya, doncs aquesta desitja poder renunciar a l'ajuda de l'Estat tan aviat com ho permeti la responsabilitat dels fidels en el sosteniment de l'Església. Conseqüentment, s'imposa una correcció gradual del sistema econòmic, originat per aquest compromís d'autofinançament de l'Església previst en els acords entre la Santa Seu i l'Estat espanyol, i per la desproporció existent entre l'assignació estatal a l'Església i la puja del cost de la vida. L'experiència de l'any passat demostra que, per a mantenir les seves obligacions amb el clergat i amb l'acció pastoral, la nostra diòcesi necessita activar l'aportació del poble de Déu al sosteniment de l'Església diocesana.

Les despeses

Les despeses de pressupost diocesà són representades en llur màxima proporció per les assignacions als sacerdots amb un o varis ministeris pastorals i per complements als jubilats i als que no cobreixen la remuneració mínima del clergat. També s'integren ací les càrregues de temples i cases rectorals, seminaris, serveis diocesans i aportacions al Fons Comú Interdiocesà de la Conferència

Episcopal. La retribució mínima dels sacerdots es fixa aquest any en 27.250 ptes. mensuals. El Fons Diocesà abonarà les tres cinquenes parts, o sigui, 16.350 ptes. mensuals, que són les que provenen del Fons Interdiocesà, les parròquies i institucions on treballen completaran a cada sacerdot la seva retribució fins al mínim assenyalat. L'Administració diocesana abona la part que li correspon de la quota de la Seguretat Social, i descompta de la nòmina dels sacerdots l'aportació personal de cada un. El Fons Diocesà abona altres complements als sacerdots amb un segon càrrec pastoral o capellania de religioses contemplatives. Abona també una quantitat per desplaçaments als sacerdots que han d'atendre diverses parròquies o càrrecs pastorals. La puja de la retribució dels sacerdots el 1980 ha estat del 9%.

Principis de la reforma

En el decret de promulgació de les normes, el cardenal arquebisbe de Sevilla afirma que aquesta reordenació econòmica vol inspirar-se en els principis següents:

1. - A l'estructura econòmica té, a l'Església, sentit en sí mateixa, sinó és com a instrument al servei de la missió evangelitzadora, del culte i de la caritat. La diòcesi -part del poble de Déu-, està vinculada a la família universal de l'única Església de Crist (Cfr. S.H. 192).
2. - La comunitat eclesial ha d'ésser capaç de satisfer les pròpies necessitats. L'oblatió dels fidels constitueix la font principal del manteniment de l'Església (Cfr. S.H. 197).
3. - L'Església local és una. Això exigeix un gran sentit d'unitat, solidaritat i ajuda mútua. Totes les persones i institucions han de cooperar, fent realitat la comunicació cristiana de béns.
4. - L'administració dels béns materials de l'Església ha de produir-se segons els mètodes propis de l'activitat econòmica, amb formes adequades d'organització i finançament (ODISUR. 43-5).

A centres depenents de l'Església

Els llicenciats eclesiàstics podran ensenyar a E.G.B.

MADRID. - El ministre d'Educació, José Manuel Otero Novas, ha dictat un ordre al Butlletí Oficial de l'Estat, sobre la validesa de títols acadèmics per a la docència en Educació General Bàsica als Centres de l'Església.

Concretament, el senyor Otero Novas autoritza als posseïdors de graus majors en ciències eclesiàstiques per facultats aprovades per la Santa Seu a impartir docència en les àrees Filològiques i de Ciències Socials, de la segona etapa de l'Educació General Bàsica, als centres de l'Església Catòlica.

En la introducció, hom assenyalava que la Llei 14/1970, del 4 d'agost, va establir, al seu article 102, les con-

dicions de titulació, que havien de tenir el professorat d'Educació General Bàsica.

Segueix dient que, no obstant, disposicions específiques referendades per l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre Ensenyament i Afers Culturals, signat el 3 de gener de 1979 i ratificat per les Corts el 4 de desembre del mateix any, reconeixien com a professors titulars de la disciplina de Lletres, en centres d'ensenyament depenents de l'autoritat educativa que estiguessin en possessió de graus majors en Ciències eclesiàstiques, considerat-los amb la suficient titulació per a l'ensenyament a aitals centres.

Dins la Campanya Mundial contra la Fam

"Un dia de guerra per a la Pau"

LA CAMPANYA MUNDIAL CONTRA LA FAM organització no governamental d'ajuda al TERCER MON, fa una crida a tots els espanyols per tal de poder portar a terme el projecte "UN DIA DE GUERRA PER A LA PAU". Aquest projecte pretén que, del pressupost destinat a la Defensa, se'n destini l'equivalent a un dia per tal de finançar projectes de Desenrotllament en els 20 països més pobres del món.

Nom	Adreça	Telèfon	Horari
CAMPANYA MUNDIAL CONTRA LA FAM	Rabla, Catalunya, 32-1er.	317.08.87	11 a 13 i de 16 a 19
DELEGACIO DIOCESANA DE MISSIONS	Bisbe Uribe, 5	317.91.94	11 a 13
JUSTICIA I PAU	Ribadeneira, 6-10è	317.61.77	19 a 21
MISSIO I DESENROTLLAMENT	Llúria, 13	301.29.36	9 a 14
S.I.P.A.J.	Casp, 49	226.67.00	18 i 21 disabtes - 10 a 13 - 17 a 20

Les persones i grups que s'interessin per aquesta crida, podran recollir els "fulls" que necessitin per a difondre informació i aconseguir més signatures.

a través del Fons d'Ajuda al Desenrotllament de les Nacions Unides.

El pressupost d'Espanya per a la Defensa és de 286.000 milions de pessetes anuals, la qual cosa suposa 784 milions de pessetes diàries.

Tots aquells que desitgin donar suport a aquesta idea, poden dirigir-se a qualsevol de les següents Entitats, on trobaran "fulls" en els quals podran signar:

Quan s'hauran recollit les signatures de tot l'Estat espanyol, seran enviades al Rei per tal que faci arribar aquesta petició a aquells que puguin fer-la efectiva per mitjà del conducte constitucional oportú.

Teletipus

Cardenal Tarancón: "L'atur augmenta la violència"

L'arquebisbe de Madrid, cardenal Tarancón, ha dit que l'atur és una vertadera xacra social i és causa de l'augment de la delinqüència, en el curs de la seva carta cristiana setmanal.

El Cardenal Tarancón diu que cada dia augmenta el nombre d'aturats i ja són moltes les famílies de les diòcesis que passen estones angoixoses. Afegeix que són molts els homes i dones que estan desmoralitzats perquè no troben llocs de treball.

Córdoba: Cap ordenació sacerdotal en dos anys

El bisbe de Córdoba monsenyor Infantes Florido, encara no ha pogut sacerdot des que va arribar a aquesta diòcesi. En dos anys, cap jove ha accedit al presbiterat, i actualment la diòcesi compta amb molt poques vocacions. No tenen seminaris, i només cinc joves estudien Teologia a la Universitat de Comillas i uns altres cinc que fan els cursos de Teologia a distància a la capital cordobesa.

Hi ha el que s'anomena seminari "in situ", format per nois que estudien els cursos de batxillerat a llurs pobles respectius, i que han manifestat el desig de poder arribar algun dia a ésser sacerdots.

Pamplona: De beneficiats a canonges

El Capítol Catedral de Pamplona, sentint amb l'esperit de l'Església manifestat al Concili Vaticà II, va demanar de l'Arquebisbe, Mons. Cirarda, la promoció de tots els beneficiats existents a la Catedral, a canonges d'aquesta, amb la finalitat de fer desaparèixer les diferències entre els sacerdots del clergat catedralici. Com a resposta a la petició, Mons. Cirarda ha decidit convertir a perpetuïtat en canonges els beneficiats.

Reflexions entorn d'un llibret

Al llarg de les passades setmanes ha esclatat la polèmica al voltant del famós -tristament famós- "Libro rojo del cole". I jo avançaré que, reconeixent que el llibre conté pàgines interessants i algunes agudes visions sobre els problemes de l'escola, em sembla -sobretot pel fet d'estar dedicat a nois de dotze, catorze anys- un concentrat verí. Sigui dit això sense cap marrada.

Però més que sobre el llibre, jo voldria reflexionar uns minuts sobre els tons i maneres en que la polèmica s'ha produït al nostre país i que posa -em sembla- al descobert alguns vicis molt greus de la nostra societat.

Comencem per la dreta. El llibre apareix en una primera edició clandestina fa cosa d'un any. El diari "Ya" publica un mesurat i intel·ligent editorial, denunciant la seva circulació. Però ningú s'escandalitza ni se segueix en la denúncia. Bastants mesos després reapareix amb lleus retocs per les llibreries. Torna a denunciar-lo un jut i serà editorial d'"ABC". I tampoc ara sorgeix la polèmica. És necessari que es descobreixi que una regidora comunista l'ha distribuït o autoritzat la seva tramesa a alguns col·legis per a que la cridària es desfermi. És aquí, més que el verí, escandalitza qui el distribueix? No amagaré que la distribució d'aital verí per un òrgan democràtic multiplica la gravetat del fenomen, però, em sembla que és greu sobretot que aquest verí existeixi, i circuli. És que a Espanya els problemes morals només es tornen feridors quan se'ls afegeix pebre polític?

Però totes les comèdies tenen varis actes. I després d'aquest primer arriba el segon: com que els atacs van contra una regidora comunista, els seus companys de l'esquerra senten l'obligació de defensar-lo. Per Déu! Si "El libro rojo del cole" és tan anticomunista com anticristià! Sorgia d'un anarquisme burgès, aquest llibre només tendeix a crear "una altra" societat igualment capitalista. Però sembla que a Espanya l'esquerra sent l'obligació de defensar tot el que ataquí la dreta. I viceversa. Però el llibre en qüestió és essencialment individualista, antisocial, anticomunitari; posa com a centre de la vida el gaudi personal i a fi d'arribar-hi trepitja el concepte de treball, el de comunitat i canonitza la indisciplina. Un llibre així a Rússia, duraria menys que un pastís a la porta d'un col·legi. Crec que Cristina Almeida té una gran sort al ser regidora a Madrid. Si ho fos de Londres o d'Hamburg, ja no seria regidora de

l'ajuntament. Si ho fos de qualsevol altra ciutat d'enllà del teló d'acer, ja estaria en un camp de reeducació. O a Sibèria. Com és possible -en pregunto- que els grups maoistes no hagin denunciat encara la utilització del nom de "libro rojo" a un pamflet tan radicalment oposat als principis de la dialèctica maoista? Com no l'han denunciat com la "merda capitalista" que és realment?

Acte tercer de la comèdia: ara surten els que defensen el llibre en nom de la llibertat i la democràcia. Fins i tot una il·lustre personalitat escriu defensant-lo després de començar informant-nos de que no l'ha llegit (quina serietat!). Però resulta que "El libro rojo del cole" és antiliberal i antidemocràtic. Fa gràcia veure com tots els atacs que es dirigiren contra els vells catecismes no s'aixequen contra aquest "catecisme roig" que supera en molt tots els dogmatismes, totes les generalitzacions dels pitjors catecismes antics. Un llibre maniqueu com aquest (tots els nens són bons, tots els adults monstres vigilants) hauria agradat molt, amb lleus modificacions, als feixistes del passat i del futur. Un llibre que es presenta com indiscutible ("desconfieu, nens, dels professors que es prestin a discutir-lo amb vosaltres"), que en cap moment invita a conviure amb els qui pensen o són de manera diferent d'aquests genials nens que s'inventa, hauria de prohibir-se o desaconsellar-se per a tots els qui estimen la llibertat, de qualsevol forma de llibertat.

Què dimonis li passa a aquest país que només funciona per "reacció" i no per "reflexió"? És que no hi han valors que haríem de defensar tots els que estimem la llibertat i la vida, sigui quin sigui el nostre color? No hauria d'esfereir-nos a tots un llibre que diu als nens que "no han de creure que existeixin persones que els estimin", que els seus pares i mestres són els seus enemics, i on s'arriba a ironitzar dient als petits que "no s'ha d'odiar els pares" ja que als pares és la societat la que els ha fet així? Jo, com a cristià, sento vertigen davant d'aquestes coses. Però no haurien de sentir-lo també els qui, sense ser cristians, estimen a l'home i a la comunitat? Aquest -diguem-ho clarament- no és un problema de dretes o d'esqueres, de cristians o marxistes, d'avançats o retrògrads. És un problema de sentit comú.

J.L. Martín Descalzo

Una diòcesi índia construeix 4.800 habitacles

PALAI. - La Comissió "Allotjament" de la diòcesi de Palai (Índia) ha assegurat la construcció de 3.600 habitatges per als pobres en el curs dels cinc darrers anys. Finançarà 1.200 nous habitatges el 1980.

Segons Mnr. Kurian Vanchipurakal, responsable del projecte, sobre 70.000 famílies amb que compta la diòcesi, 17.000 han d'accontentar-se amb precàries barraques. L'ur renda mensual no depassa les 150 rúpies.

A Itàlia, pres contra la violència

ROMA. - El nombre d'atemptats i actes de violència no minva i els bisbes d'Itàlia decretaren per al diumenge, 23 de març una jornada contra la violència i el terror. Els cristians -diguereu- han de sentir-se responsables davant la societat i actuar en conseqüència, combatent les causes de l'odi i la injustícia.

Irlanda: Un cardenal visita als presoners

BELFAST. - L'arquebisbe d'Armagh, cardenal O'Fiaich, i el bisbe de Derry, Mnr. Daly, visitaren els presoners de la presó de Maze a Long Kesh. Durant més deu hores, han conversat i pregat amb els presoners, molts dels quals mantenen des del 1976 una "vaga de la netedat" vivint en condicions inhumanes, tot esperant obtenir l'estatut del presoner polític. El cardenal O'Fiaich ja havia visitat Long Kesh pel juliol del 1978.

203 millones de cristians a l'Àfrica

NAIROBI. - Els cristians a l'Àfrica són des del principi de l'any 1980 203 milions i progressen al ritme del 4% anual, segons un informe publicat a Nairobi pel Centre per a l'Evangelitització Mundial a compte de la Conferència de les Esglésies de tota l'Àfrica (CETA).

L'Arquebisbe de Canterbury contra els Jocs de Moscou

LONDRES. - L'arquebisbe de Canterbury, Robert Runcie, s'ha pronunciat contra la participació d'atletes britànics als Jocs Olímpics de Moscou.

El P. Runcie ha assenyalat també que esperava veure el Papa ben aviat però no tania cap pla prefixat prèviament.

Hom prepara ja l'esdeveniment ecumènic del 29 de maig

Illa de Patmos: On les seus de Pere i Andreu encetaran el diàleg

PATMOS. - Patmos o Pathmos, una de les illes de l'arxipèlag Dodecanès, on sant Joan escrigué l'Apocalipsi, serà, a partir del 29 de maig proper, el teatre d'un esdeveniment històric. En afecte, aquell dia s'iniciarà el diàleg oficial i teològic entre les Esglésies catòlica-romana i ortodoxes en vistes de la reunificació després d'una separació quasi mil·lenària.

El dijous 29 de maig entorn de 60 representants de l'Església de Roma i de l'Ortodòxia -membres de la comissió mixta anunciada en el curs de la visita històrica del Papa Joan Pau II a la seu del patriarca ecumènic de Constantinoble-, començaran llur treball ardu a fi que el món vegi assolits els desitjos d'unitat i que el principi del 3er. mil·lenni sigui el testimoni de la unitat retrobada.

L'aire del cristianisme primitiu

Fou el Patriarca Dimitrios I qui proposà que la comissió mixta es reunís a l'illa de Patmos. A Patmos, hom pot respirar l'aire de l'època primitiva del cristianisme. Certament, el text que serveix de base a la tradició, data del segle Vè.; però molt abans, la tradició cristiana era una-

nime que fou aquí on un capellà dit Joan, del temps de l'emperador Domiti escrigué l'Apocalipsi. No es tardà a donar a l'autor de l'Apocalipsi la identitat de l'apòstol Sant Joan.

Bastió de l'ortodòxia

Bastió de l'Ortodòxia, l'illa de Patmos ha estat sempre estretament lligada a Constantinoble. Des del 1453 l'illa ha hagut d'apel·lar a l'ajuda dels pontífexs romans per a protegir-

se contra l'invasor turc. El monestir és un lloc de cita dels investigadors, tant ortodoxos com catòlics, la biblioteca ofereix llibres de valor incalculable, les condicions de treball són ideals i el lloc és adient per a les trobades ecumèniques. Aquests darrers anys, a l'època dels "diàlegs de l'amor" -precedint al diàleg oficial i teològic que començarà- els teòlegs ortodoxos i catòlics s'han trobat sovint a Patmos. El diàleg que s'iniciarà abraça les diferències concretes que existeixen entre ambdues Esglésies.

Catalans de lluny

El Pare Lluís Maria Espasa, tota una vida dedicada a l'Índia

Tinc un amic que ja fa anys que s'està a l'Índia. Se n'hi va anar de jove, endut per la seva vocació religiosa i pel seu amor al poble. No se n'havia mogut fins no fa gaires anys. Però es veu que el clima i les circumstàncies de la vida en aquells terrals no són gens recomanables per als qui no són d'aquell país i no estan acostumats a sojornar-hi. El cas és que el meu amic, per raons de salut, va ser embarcat de retorn a Catalunya per a passar-hi uns mesos i refer-se una mica, que ja li convenia. Parlo del Pare Jaume Travessa, de la Companyia de Jesús i fill de Canet de Mar. Hom podria dir que pertany a una germandat de capellans, ja que un dels seus germans, mossèn Pere, és el rector del poble de Llers i un altre, que no sé com se diu, és el rector de Colomers, a la vora del riu Ter i prop de Verges. Amb motiu d'aquella seva vinguda de fa uns tres o quatre anys, vàrem fer coneixença i d'aleshores ençà, ens hem anat escrivint. Fa poquíssims dies que he rebut una carta seva, el contingut de la qual m'ha colpit una mica i, com que per altra banda ell em demana que dongui a conèixer allò que em diu, crec en certa manera com una mena de deure moral el fer-ho.

"L'escric avui -em diu- sobre un Pare Missioner, company en el Gujarat, barceloní i força conegut, em sembla. Es diu Lluís Maria Espasa i Almirall, S.J. Té 68 anys. En fa més de quaranta que és a la Misió. És fill d'un dels fundadors de la casa editorial Espasa-calpe, els de la famosa enciclopèdia. Farà poc més de quinze dies que va celebrar les noces d'or de jesuïta a Admedabad. Hi hagué un acte, en el curs del qual, naturalment, se li retregueren el fets remarcables de la seva vida: Missioner-rector de Bocchansa i de Gontipur, fundador de les missions de Bhilorda, Nana Kantària i, darrerament fa sis anys, de la de Vijayanagas. Les tres darreres entre els adversaris, o sigui les tribus primitives de l'Índia. Ha fet meravelles tot construint hospitals, escoles, col·legis, internats, convents, ajudant els pagesos amb cooperatives, búfales, construint més de 4.000 pous amb les seves bombes d'aigua i un sens fi d'etcèteres. Va veure ordenat el primer sacerdot adivassí i la primera religiosa professa. El discurs del Pare Superior que el presentava i anava fent el recompte dels fets de la seva vida era força eloqüent. Però més eloqüent fou encara la resposta del P. Lluís Maria per a donar les gràcies. Va parlar així:

"Tinc una nova molt bona per a comunicar-vos, que m'omple d'alegria amb tota sinceritat i vull compartir-la

amb vosaltres. I és que l'any vinent ja no seré entre vosaltres. Tinc un càncer molt avançat al ventre, que res no pot aturar ni hi ha res a fer. El metge em dona com uns sis mesos més de vida. Aniré a la casa del Pare a ser feliç per sempre. Alegreu-vos amb mi".

"Jo diria -va seguint la carta del meu amic Jaume Travessa- que "Sic moritur justus". I encara hi afegeixo "et nemo percipit corde". Així mor el just. I ningú no ho sent al seu cor. Aquesta enteresa i valentia sincera m'alegra molt. En canvi, quan lleixo en alguna revista espanyola contra-cultural y vergonyosa, que hi ha vailets de 16 i 18 anys que estan farts de la vida o avorrits i busquen correspondència "con tío o tía de coño liberado", emprant paraules tan gruixudes i baixes com "follar" i "joder" com si fossin el màxim de la seva ambició i exaltant l'homosexualitat, el lesbianisme i tantes altres xacres humanes i socials, jo em dic: Com està Espanya? On anirà a parar per aquest camí? Sort que ara queden (no sé quants, però hi són) persones que admiren l'enteresa del P. Espasa i que potser tindran ideals com els seus. És inútil provar de commoure aquesta nova generació tan pertorbada? Cal resignar-se a deixar que s'ofeguin en aquesta baixesa? Qui sap si només llavors aprendran a aixecar el seu esguard enlaire per a fitar la bellesa del cel blau i d'un més enllà que ningú no pot assegurar que no existeixi. Fins ara només sembla que, com els éssers irracionals, vagin a la recerca exclusiva de menjar i sexe. No saben el que fan".

Em fa l'efecte que tot això que el meu amic exposa en la seva carta convida a pensar de debó i justament en un temps que pensar sembla que no estigui gaire de moda. No cal pas que ningú hagi d'erigir-se en jutge, ja que és un paper que no ens pertoca a ningú. Només cal pensar i treure les conseqüències pertinents a fi d'aplicar-les cadascú a la seva vida i a la seva actuació pròpia. El P. Jaume Travessa em diu que, abans de donar la seva carta a la publicitat, espurgui algun mot que ell s'adjudica com a exabrupte seu i paraules que revistes decents consideren no aptes. Em consta que ell no és amic de fariseïsmes i penso que potser més val dir les coses pel seu nom. Entre una cosa i un altra, potser tot plegat ajudi per adobar aquest món una mica esgabat.

Joan Guillaumet

Després de la visita a la seu del Patriarca Dimitrios Ier, Joan Pau II ha anomenat la comunió completa pel que concerneix a la unitat dins l'eucaristia. La declaració conjunta del Papa i del Patriarca del 30 de novembre del 1979 subratlla aquest neguit. Recordem allò que digué el Papa en el curs de la seva visita al Fanar: "Em sembla en efecte que la qüestió que cal que ens anteposem no és tant per saber si hem de restablir la plena comunió sinó més aviat si encara tenim el dret de restar separats".

L'alba de la unitat retrobada?

D'això es tracta. Es pot formular així: un mil·lenni d'unitat, 900 anys de deriva, a l'alba de la unitat retrobada? Es pot expressar esmentant algunes dades: 1054, 1964, 1967, 1979, 1980 i els anys que hi seguiran. Hi hagué ruptura el 1054. El 1964, s'albirà la primera claror d'una era novella, tímida, certament, però profitosa, on el Patriarca Atenàgors Ier. es retrobà a Jerusalem amb el Papa Pau VI. Així s'iniciaren les relacions entre les seus de Pere i Andreu. Després Atenàgors anà a Roma, i el 1967, Pau VI. es trobà al Fanar. El "diàleg de l'amor" fou instaurat. El 1979, fou Joan Pau II qui anà al Fanar. I ara, el diàleg oficial i teològic començarà a Patmos. Hi haurà sessions separades i comunes. Es discutirà, deliberarà, evidentment, però hom menarà també, en el recinte d'aquest monestir, a una "vida comuna" (Vita comunis), en el silenci i la soledat. El segon encontre s'esdevindrà a Roma en una data que encara no ha estat fixada. El diàleg que ara s'encetarà aixeca un immens esperit.

Ho afirma un dirigent obrer americà:

"L'Església ha de defensar la causa dels pobres"

SAN JUAN. - L'Església Catòlica del 1980 "necessita defensar la causa dels pobres com Crist ho féu a la Terra i seguir endavant per a donar força, a fi que els pobres i els oprimits puguin resistir", digué el president dels Treballadors Units del Camp a Amèrica, César Chávez, en una entrevista per al periòdic diocesà catòlic de Corpus Christi.

Devot catòlic, el dirigent laboral de 52 anys, expressà el seu agraïment pel recolzament que han rebut de totes les denominacions religioses, especialment l'Església Catòlica. A mitjans del 1960, digué Chávez, "el primer recolzament que buscarem fou el ministeri. Ens donarem que molts treballadors no eren massa a prop de l'Església. Pensaven que com eren emigrants no pertanyien a cap Església. Així que ferem sentir la presència de l'Església entre aquesta gent". I afegí que l'ajuda catòlica ha estat estimulante.

Recalcant que el seu moviment ha combinat sempre l'economia i la religió, Chávez afirmà que ell creu impossible separar ambdues. Els aspectes religiosos del moviment han evolucionat gràcies a l'èmfasi posat en la justícia social i en la no-violència. Tots els cristians haurien d'estar preocupats per les necessitats dels treballadors del camp, afegí.

K

"GERMANOR"

UNION CATHOLICA

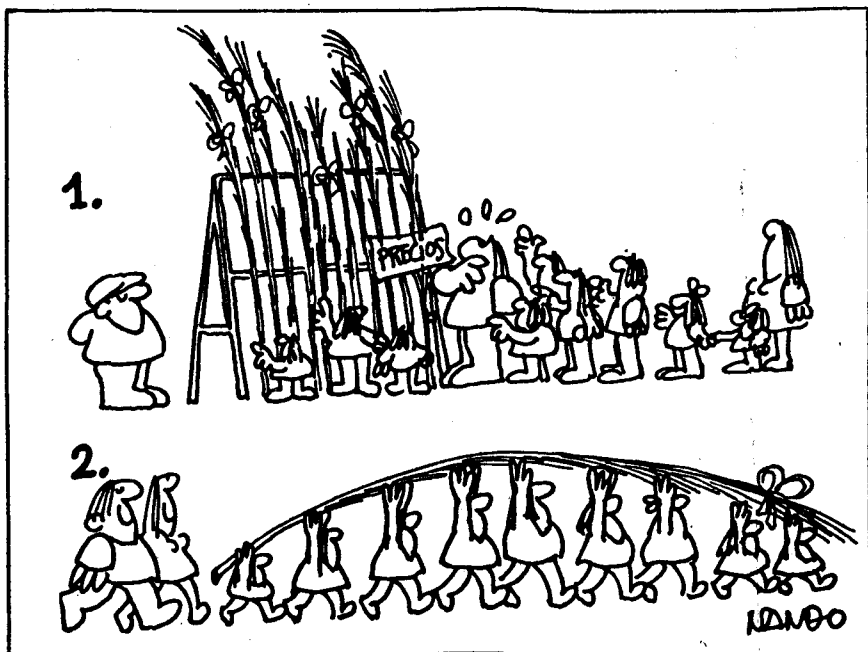
Mantinguem, junts, la nostra Església

1980

• Església catòlica de Catalunya
• Església catòlica de València
• Església catòlica de les Illes Balears
• Església catòlica de les Illes Canàries
• Església catòlica de l'Espanya del Nord

ESGLÉSIA DIOCESANA DE BARCELONA

Ha estat notícia

(De "El Correo Catalán")

Segrestament de Jesús Serra, el "rei de les assegurances"

Ha estat sagrestat Jesús Serra Santamans, conseller delegat i director general del grup assegurador Catalana/Occident, com també president d'"Asepeyo", vice-president del complex turístic hivernal Baqueira Beret S.A. i president del club de Tennis Barcelona. Segons sembla el senyor Serra fou segrestat la nit del dimecres 26 quan sortia del Club de Tennis Barcelona. Diversos individus l'obligaren a entrar al seu cotxe, un Citroën CX-Palace de color blau fosc i amb matrícula de Madrid i immediatament fugiren en direcció desconeguda.

Els presumptes segrestadors, sembla ser, es posaren en contacte amb la família a la qual han exigit un rescat de 50 milions de pessetes.

Dos nens víctimes del terrorisme a Eukadi

Un nen de tretze anys va morir, i un altre de dotze resultà greument ferit, a conseqüència de l'explosió d'un artefacte dipositat en un carrer de la guipuscoana localitat d'Azcoitia.

L'artefacte que causà l'explosió havia estat col·locat sota de l'automòbil d'un membre de la Guàrdia Civil, subjectat per mitjà d'imans. Però la mortal càrrega col·locada al xasis s'havia després, restant dipositada al costat de la voravia, que en esclatar va agafar els dos nens. Un d'ells, José

Maria Piriz Carballo, va morir a l'instat, resultant el seu cos mutilat d'aïtal manera que la majoria dels fotògrafs que anaren al lloc es van negar a fotografiar per motius ètics. L'altre, Fernando García López, resultà greument ferit, i fou necessària una intervenció quirúrgica urgent a un hospital de San Sebastián. Segons han informat fonts mèdiques de la residència sanitària "Nuestra Señora de Aránzazu", es dona com a segur que el nen perdrà els dos ulls.

D'altra banda i segons una nota oficial sobre l'atemptat, s'ha manifestat que l'artefacte era compost per un quilogram d'amonal, i no pas de goma-2.

Tarradellas, Espriu i Margarit, doctors "honoris causa" per la Universitat de Tolouse.

El president de la Generalitat Josep Tarradellas, el rector de la Universitat de Barcelona, Antoni Badia i Margarit, i el poeta Salvador Espriu, reberen de la Universitat de Tolouse-Le Miral, la investidura de doctors "honoris causa". Espriu no hi va poder assistir per motius de salut.

El Xa afectat d'un tumor cancerígen al fetge

El cancer del sistema linfàtic, que afecta al Xa des del 1973, s'ha estès al fetge, per la qual cosa s'ha tornat a la quimioteràpia que s'havia suspès

fa tres setmanes, segons indica un comunicat mèdic publicat a la capital egípcia.

Els metges que intervingueren quirúrgicament el Xa, per a extirpar-li la melsa, ha anunciat segons les mostres hepàtiques agafades durant l'operació. L'existència d'un tumor linfàtic en aquest òrgan.

Enfonsament d'una plataforma petrolífera: 41 morts i 82 desapareguts

Al Mar del Nord, davant les costes noruegues, s'ha enfonsat una plataforma petrolífera. Es donen per finades 143 persones de les quals s'han trobat 41 cadàvers. Era una plataforma secundària en la qual s'allotjaven els obrers que en construïen una altra destinada a perforacions.

Segons sembla l'enfonsament fou degut al desprendiment, per causes que s'ignoren, d'un dels cinc pilons de sustentació de la plataforma.

De l'accident de la plataforma noruega "Alexander Kielland", fins ara s'han salvat 89 operaris dels 212 que es trobaven a l'esmentada plataforma.

Constitució del primer parlament basc

Amb l'absència dels parlamentaris d'Herri Batasuna, ha quedat constituït el primer parlament basc en la història d'Euskadi. Juan José Pujana ha estat elegit president mercès als 25 vots que el seu propi partit, el PNV, li ha atorgat.

José Antonio Aguiriano (PSOE) accedeix a la primera vice-presidència del parlament amb els 16 vots otorgats per l'esquerra (EE, PSOE, PC) i Immaculada Boneta serà la segona vice-presidente del parlament amb els 25 vots nacionalistes. Els secretaris del parlament seran José Antonio Zaldúa (PNV) i Joaquín Lizuncia (EE).

Juan José Pujana, candidat nacionalista, va sorgir a la vida pública després de la mort de Juan Ajuriaguerra, substituint-lo en la conselleria d'ordenació territorial, l'estiu del 1978. Té 37 anys, parla perfectament l'euskera, és casat i després de molts anys de seminarista, va llicenciar-se en Dret, a la Universitat de Deusto.

EXCURSIONS COSMOS

OBERAMMERGAU 1980

Representacions decennals de la famosa Passió, en el Teatre a l'Aire Lliure amb la participació de centenars d'habitants de la pintoresca població bavaresa.

Sortida en autocar el 3 d'agost i retorn el 20 del mateix mes.

Es visitarà a Suïssa, Zermat i el Furka, Liechtenstein i Austria. Bregenz i el seu Festival, Tirol, Salzburg i; Alemanya, Munich i tesgaeden. Itàlia amb les seves Dolomites, etc.

Retorn des de Gènova en Cangur.

Pressupost: 85000 ptas.

VIATGES COSMOS

E. Granados, 19. Gran Via, 654.

P. Valldaura, 266.

Teléfono: 25428 49

Punt de vista

Parlament i govern

Després de la Setmana santa, la política catalana entra en una fase molt interessant i plena de repercussions. Després de les eleccions del 20 de març, els representants que el poble ha triat començaran llut tasca: reunió del Parlament, elecció del seu president, i, tot seguit, elecció del nou President de la Generalitat, pas que inclou, necessàriament, la configuració del nou govern i el programa.

Aquest procés té dos temps. Hi ha, primer, un període de consultes en les quals es posa en marxa la matemàtica parlamentària i les seves possibilitats. Després, finalment, arriba l'hora de la veritat: l'hora de governar. I és l'hora de la veritat, perquè, amb el proper President i el proper Consell Executiu, l'autonomia de l'Estatut de 1979 entrarà en funcionament: amb totes les limitacions, però, a la vegada, també, amb totes les possibilitats. Es, per això, l'hora de la veritat i, també, la del pragmatisme.

Entre 1977 i 1980, per uns camins de provisionalitat que, moralment i representativa, enllaçaven amb la Generalitat de fa quaranta anys i, per tant, amb l'Estatut de 1932, Catalunya ha viscut una experiència autònoma històrica: com su haguéssim recuperat el costum i ara, tot seguit, aquest costum hagi d'esdevenir, amb tota naturalitat, el nostre pa de cada dia de l'autogovern.

Aquesta hora de la veritat no serà, de cap de les maneres, l'hora de la facilitat, però no ha d'ésser, tampoc, la de les complicacions innecessàries. És positiu que la nostra societat entri, definitivament, en un marc de ple funcionament de mecanismes democràtics, però la base d'aquest funcionament només pot ésser l'acceptació completa i lleial d'aquests mecanismes per part de tots. Això implica el respecte pregon als resultats del 20 de març i, també, d'acord amb aquests resultats, no posar bastons partidistes a les rodes de la convivència nacional.

El debat i la lluita partidistes són necessaris i ineludibles, però seria negar-ne la mateixa procedència convertir aquest debat i aquesta lluita en un boicot a l'autogovern. Hem d'aspirar a la situació envejable en la qual també la nostra oposició, com la prototípica en la democràcia moderna, pugui ésser qualificada, sempre de "lleial".

Josep Faulí

Recorda't de l'ARXIU MARIA! I si vols entregar algun objecte, serà ben rebut i conservat en el més gran Arxiu Marià d'Espanya.

DIRECCIO: Jordi Fort, Pvre.

Carrer Església, 20 (Casa Parroquial)

TELEFON: 6581241

S. Climent de Llobregat (Barcelona)

Interessen persones per a promocionar

CATALUNYA CRISTIANA

Si vostè disposa d'un mínim de 5 hores diàries pot fer una tasca ben programada de difusió de la nostra publicació i pot guanyar-se uns diners; encara que fa de mal dir quants seran calculem que poden ser de l'ordre d'unes 25.000 ptes. al mes. L'edat i sexe ens és indiferent, però cal que en tot moment sigui capaç de donar una imatge de persona seriosa i responsable:

Escriuiu a:

Carrer Balmes, 123 3er. 2º -Barcelona-8 - Ref. 32.521

INAUGURA SU NUEVA TIENDA DE MUEBLES DECORACION, ARTICULOS PARA REGALO

y LISTAS DE BODA

Paseo de Gracia, 102. Teléfono: 215 32 83

“Cal que la mare estimi el seu fill deficient més que cap altre”

Diagnòstic prematur i

del temps lliure i hores d'esbarjo dels deficientes.

Aquí van unes idees sobre el diagnòstic prematur i la integració a la família del disminuït, deixant altres aspectes per una altra ocasió.

Prevenió de la deficiència mental

El diagnòstic prematur és importantíssim per a evitar un possible fill deficient. Al començ del nostre segle, encara es pensava que una tara hereditària podia manifestar-se en forma de neurosi du-

factor Rh i les infeccions de la mare durant l'embarç.

En canvi, encara **no és possible**, diu el catedràtic de Psiquiatria, Dr. Joan Obiols, actuar directament sobre les anomalies genètiques que cursen amb deficiència mental. Malgrat això, el consell i assessorament d'un genetista als pares amb un primer fill deficient, serveix per assenyalar el perill d'una descendència anormal.

Per altra banda, molts dels retardats mentals són determinats per un conjunt de causes socioculturals: males condicions higièniques, desnutrició, manca d'afecte, nicies dels pares, ambient pobre o mancat en estímuls, etc.

aquest sentit, per la seva intel·ligència i sobre tot pel seu bon cor. Mare afectada d'un fill mongòlic, havia estudiat a fons el problema de la subnormalitat. Va fundar i dirigí un club —el club NAU— per a deficients lleugers, que encara avui desenvolupa les seves activitats a les hores i estones d'esbarjo dels afectats.

Em plau, doncs, recollir unes idees de D.ª Adela, referents a la integració del disminuït en la família.

“Després del terrible cop que em produí la realitat de la malaltia del meu fill, o sigui, la disminució de la seva intel·ligència— qualitat aquesta que jo considero imprescindible pel

Dues maneres de lluitar contra la deficiència mental dels infants

Es pot estimar el grau de cultura i el nivell de promoció humana d'un país, pel grau de preocupacions i realitzacions socials, entre elles, la que es refereix a la subnormalitat.

Ha estat un avenç considerable de la nostra societat que s'accepti la vida del disminuït. Però encara queda molt camí a fer, sobretot en el nostre país.

Cal una lluita preventiva contra la subnormalitat; cal una integració en la família i en la societat, i una educació especial que arribi a tots els afectats; també una ajuda econòmica estatal que sigui eficaç, com proclamaven tots els partits polítics a l'hora de les eleccions; és necessària una reforma del nostre ordenament jurídic vigent en tot el que pertoca al problema; i, perquè no?, cal fins i tot la programació

rant una generació, degenerant en malaltia mental a la segona generació i acabant en nicies a la tercera. Molts casos de deficiència mental s'atribueixen a la tuberculosi o a l'alcohol.

Des de llavors s'ha esvaït un gran nombre de prejudicis anticientífics i s'ha aprofundit en els efectes de la genètica i de l'ambient com a factors de la disminució intel·lectual. Així són evitables la major part d'oligofrènies resultants de parts prematures o de desafortunades intervencions durant el part. **Poden prevenir-se** també les degudes incompatibilitats en el

Totes aquestes mesures preventives serien més efectives si s'assolís unificar a nivell regional tots els centres i serveis sanitaris especialitzats.

La integració del disminuït en la família

Aquí potser ens pot donar més llum una experiència humana que no pas uns principis deduïts de la pedagogia especial.

D.ª Adela Rahola de Gibert i Queraltó, que dissortadament morí fa un parell d'anys, fou una dona extraordinària, en

goig de la vida—. vaig creure que la milloria del meu fill depenia enterament de mi mateixa; i des de llavors vaig voler saber i estudiar la malaltia i les diverses formes d'educar a un retardat mental. Amb un fanatisme constant —pensant només en el meu fill i en el temps amb què comptava—, vaig projectar un programa que he anant variant segons les experiències adquirides, però que he aconseguit amb rigidesa germànica”.

Per assolir una tasca eficaç és indispensable, abans que tot, que els esposos, els pares, de comú acord, acceptin el pro-

“En arribar ací semblava que estigués a la lluna, a un altre món”, ens deia un missioner lleidatà en ser a casa seva després de deu anys d'estar a la selva boliviana.

Xavier Guillaumet Farrés, de 37 anys i Alfons Ríos Gómez, de 30 són dos missioners catalans que han tornat a la seva terra nadiua només per uns dies, tot cercant ajuda, per a explicar-nos que hi han germans nostres que ens necessiten, que no mengen, que moren.

“El que més m'ha sobtat és que ací, els infants no volen menjar, quasi se'ls ha d'obligar a fer-ho. En canvi allà, els infants no tenen res per a menjar, es passen el dia cercant a veure què arrepleguen”.

Aquests missioners treballen a la zona anomenada “El Chaco”, que té part al Paraguai i part a l'Argentina, concretament al Vicariat Apostòlic de Cuevo, on hi ha

unes cent mil persones dividides en tres missions o nuclis: Camiri, Ivo i San Antonio Parapetí. La majoria dels seus habitants treballa en la indústria del petroli. La major part d'ells viuen en mig de la selva en cases construïdes amb fang i palla i s'alimenten de carabasses, blat de moro i de caça. Les vivendes es distribueixen per “ranchos” o “poblados” i d'un a l'altre hi han molts quilòmetres.

Tenen por a que “El diosito” els castigui

Políticament, en aquell país manen els militars. Hi hagué un pacte militar amb els camperols, però no va tenir èxit, no es va complir, amb la qual cosa estan del tot deseparats. Només són visitats en les campanyes electorals prometent-los-hi

El 80 per cent

“El Chaco” bo que i

que no ho faran i d'aquesta manera aconseguir llur vot.

—Com són els habitants de Cuevo?

—Molt religiosos, però supersticiosos. Tenen por a que els castigui el “Diosito”, com ells l'anomenen. En llenguatge nadiu Tumpa. Molts d'ells no saben llegir ni escriure. Molt hospitalaris, sense egoismes, s'ajuden molt els uns als altres, són

treballadors i no tenen aquest afany de posseir que existeix als països més civilitzats, no coneixen la societat de consum. Estan molt arrelats a les seves tribus i no volen saber res de la ciutat. Són homes i dones molt hàbils, però els hi manca instrucció.

“Són persones que es fan estimar —diuen els missioners— tenen un esperit caritatiu i generós que és d'admirar. Si algú els hi demana quelcom per a menjar, encara que no en tinguin prou per a ells, li en donen. És un poble sense cultura, però amb cor.”

—Quina és la vostra funció principal allà?

—La promoció humana, ensenyar a les persones a sobreviure. El fonamental és aconseguir escoles per a poder-los-hi donar una educació i una cultura, imprescindible per a aquesta supervivència.

Promocionar líders camperols, organit-

zar grups de treball i cursos de formació, preocupar-se pels malalts i predicar l'evangeli.

—Quina és la mitja edat de vida?

—Els cinquantà anys. La manca d'alimentació, de vivendes i la quantitat de malalties que pateixen, sobretot l'aigua infectada, els causa la mort a molts d'ells. No viuen massa anys, són pocs els que sobrepassen els cinquanta.

—Quines són les malalties més corrents?

—El xarampió, la tuberculosi i la colitis. Alguns d'ells podrien salvar-se si no fos perquè estan molt febles. Sobretot als infants, els afecta el desnodriment.

—Què és el que mou a un sacerdot per anar a les missions?

—Més que res l'afany de poder ajudar l'Església, també atrau l'alt grau d'aventura que existeix quan t'en vas a aquests països.

Alfons i Xavier ens diuen que per a decidir-se, cal tenir un gran esperit de comprensió i ajut, i sobretot estar disposat a tot.

“Allà—diuen— fem de tot: de paletes, de professors, de metges, de transportistes, i gairebé del menys que fem és de capellà. No obstant a la missió és lògic que es faci tot això: no hi ha metges, no hi ha ningú que tingui cotxe, etc., amb la qual cosa nosaltres ens convertim en una mica de tot. Ells no tenen iniciatives ni recursos”.

e fill, però no mimar-lo mai", assenyalava una mare afectada.

inserció en la família

blema i esborrin de la ment qualsevol sentit de culpabilitat. i és fonamental la dedicació de la mare, que deu ocupar un 50% de les seves activitats. D'això en parlava també D.ª Adela:

—Cal que la mare estimi al seu fill deficient més que cap altre fill, però no mimar-lo mai, perquè no hi ha temps per deixar-li passar les seves rebequeries, que sempre són, en el fons, una resistència a enquadrar-se en una disciplina. Cal que la mare organitzi un pla que ha de comprendre totes les hores de la jornada del fill: hores fixes de llevar-se, d'esmorçar, disciplina escolar, temps lliure, àpats i hora d'anar a dormir, sempre amb una rigidesa que constitueixi hàbit, costum. També portarà la tasca

de la medicació amb la màxima exactitud".

D.ª Adela exposava uns exemples viscuts de pedagogia especial.

—Cal que la mare orienti el nen o el noi disminuït amb idees simples i concretes, essent importantíssima l'orientació en l'espai, en el temps i en la forma corporal. Per exemple: quan llevi al fill al matí, encara que ell no experimenti cap interès, repetint-li mentre el vesteix: "Et lleves perquè és de dia; et poses el jersei i l'abric perquè és l'hivern i fa fred" Quan se'l despulla a la nit, li fa veure que no hi ha sol, que tot és obscur i que ha de dormir per a descansar, i així a poc a poc amb molts altres conceptes. Arri-

barà un dia que tindrà idees clares de la nit i del dia, del fred i de la calor, i així aprendrà les estacions de l'any. L'única guia i suport d'un fill deficient és la disciplina per arribar a una automatització."

Tot això, és evident, vol molt esforç en les mares. Però la mateixa Sra. Adela responia:

—Es una tasca dura i un treball ingrati, perquè els resultats són a llarg termini, però penseu que és un afer que Déu ens ha donat i que s'ha d'acomplir amb la màxima eficàcia i alegria possibles, perquè d'això depén l'èxit. Ja ho sé que les llàgrimes, a voltes, són una manera d'esbravar-se que priven de l'energia necessària per a portar a terme la nostra tasca i missió. Que pensin els pares que la pitjor creu la porten els nostres fills, ja que nosaltres gaudim plenament de tot el que el Senyor ens ha atorgat. No escoltem, ni fem cas, de les persones pessimistes respecte al pervindre dels nostres fills, perquè ningú no sap amb certesa fins on poden ells millorar. Sabreu que no hi ha res a fer, quan ho hagueu fet tot, i com que tot no ho fareu mai, podeu tenir confiança fins a la fi. Mai no hauria imaginat que el meu fill Jordi pogués compondre versos, i actualment els escriu amb relativa facilitat. Per tant, l'únic consell que us donaria és, treballar i esperar".

Un món en evolució

Com s'haurà pogut observar, juntament amb les dades i avenç de la ciència mèdica, és important l'experiència, quan

Doña Adela Rahola de Gibert Queraltó, desgraciadamente fallecida, que fue fundadora del Club NAU (Niños y Adolescentes Unidos), para disminuir los emtales, y que expuso aquí unos consejos de primera mano para los padres afectados.

aquesta —i en aquest cas—, va dictada per l'amor i l'esforç de la mare que viu intensament el problema.

Per altra banda aquesta conjunció dels científics amb una decidida tasca familiar ens fa veure i ens fa a tots més sensibles davant d'un món en constant evolució que camina gradualment de l'esborrall a la figura, del projecte a la realitat. Ens diuen que l'univers no està acabat. Els deficients físics i els deficients mentals palesen que el món està encara en gestació, i esperen, amb més inquietud que els demés aquest complement i acabament que tots enyorem.

La investigació científica, els drets humans i l'amor a la persona —imatge de Déu— malden tots junts a favor dels minusvàlids. Però encara cal conquerir altres metes per assolir l'empresa més digna i amb més noble de millorar l'home.

Francesc Gamissans

ent dels seus habitants són analfabets

olivià, un món desconegut tentada sobreviure

Conèixer Jesucrist és per a ells una gran descoberta

Els dos missioners catalans parlen amb gran afecte dels habitants d'"El Chaco", als quals de moment no pensen abandonar.

—Serem amb ells fins que tinguem forces".

—Parleu l'idioma nadiu?

—Una miqueta, encara que a ells no els agrada que parlem en el seu idioma, és rebaixar-los. Intenten d'aprendre el nostre a les escoles i els nois al servei militar. Per a ells, nosaltres els blancs som un exemple. Per això donen tanta importància al baptisme, que significa convertir-se en blancs, llavors és quan es poden comparar a nosaltres amb dignitat.

—Per als indígenes, el baptisme és una gran alegria, llavors se senten iguals davant Déu, igual que tots els homes, ja que també ells són fills de Déu.

El 80 per cent de la població és analfabeta. Als voltants hi ha 35 escoles repartides pels poblats.

A les escoles les anomenen "chique-ros", perquè, son construïdes amb quatre pals i palla.

Els missioners del Vicariat Apostòlic de Cuevo intenten construir escoles que tinguin parets, portes, finestres i en les

que s'hi puguin instal·lar bancs per als infants. Moltes vegades, el treballs d'hores i hores no els serveix de molt, les grans tempestes de vent els hi llencen a terra les parets. El material que utilitzen fet de fang és poc resistent, però de moment és l'únic que tenen. Aquests maons i les escombres són la producció principal d'aquella zona.

—Una part molt important del nostre treball —diuen— és que els estimem molt.

Mostrar-los-hi, encara que siguem estrangers, el nostre lliurament, demostrar-los-hi que els estimem i recolzem, però no paternalment, sinó ajudant-los a que s'organitzin i sàpiguin seguir. Mai passant per davant d'ells".

—Els habitants d'allà se senten feliços?

—Són molt alegres i sempre estan disposats a cantar i ballar. Allà la gent no s'avorreix. No hi ha televisió ni cinema, però ells organitzen llurs balls i carnestoltes i ho passen molt bé.

Xavier i Alfons, com deia al principi, se senten desplaçats, incòmodes, ja tenen ganes de tornar amb la "seva gent", ací, diuen, ens anyorem de tothom. "Hi ha una sobreabundància i cada vegada s'estima més l'ànsia de poder, de tenir i gaudir sembla ser el que omple a les persones, i mira si és contraposat, a nosaltres el que més ens omple és predicar l'evangeli com una cosa nova que

t'escolten i atenen, en canvi ací qui en fa cas?, l'evangeli és una cosa vella i és pasada de moda".

Montserrat Vilaseca

Paraula de vida

Creure

Aquestes paraules les trobaràs al final de l'Evangeli de Joan. Potser recordaràs que Jesús les diu a Tomàs, l'apòstol que era absent quan el Mestre ressuscità i va aparèixer per primera vegada als seus deixebles.

Els deixebles digueren a Tomàs: "Hem vist el Senyor" però ell, essent-li difícil de creure, havia contestat amb aquella frase: "Si no veig en les seves mans el senyal dels claus no ho creuré".

às és la figura de tots aquells qui, com ell, reben la nova de la resurrecció no pas directament de Jesús sinó a través dels testimonis dels apòstols o dels seus successors, els Bisbes. De fet Tomàs representa totes les generacions arribades després de l'època de Jesús, les quals es troben condicionades a creure sense poder veure.

Doncs bé, a tu i a tots nosaltres que creiem en l'Evangeli, Jesús ens adreça aquesta Benaventurança:

"Sortosos els qui creuran sense haver vist!"

Per fortuna, Tomàs va poder veure molt aviat Jesús. Tomàs era cridat a ésser un dels seus apòstols, un dels seus testimonis oculars. I la visió de Jesús ressuscitat havia estat tan pregonament forta per a ell que li augmentà la fe i no li va caldre fer cap "comprovació".

Va ser aleshores quan li sortiren del fons de l'ànima aquelles magnífiques paraules que demostren com va entendre amb profunditat qui era Jesús: "Senyor meu i Déu meu".

"Sortosos els qui creuran sense haver vist!"

Quin és l'ensenyament que Jesús vol donar-te ara amb aquestes paraules? Vol gravar en tu i en tots els homes que no visqueren al seu entorn, la convicció de posseir la mateixa realitat dels Apòstols. Jesús vol dir-te que no estàs en condicions desfavorables en relació amb aquells que el van veure. En realitat, tu tens la fe i aquesta fe és la nova manera de "veure" —per dir-ho així— Jesús. Amb la fe pots atansar-te a Ell, comprendre'l, amb profunditat trobar-lo en la profunditat del teu cor. Amb la fe pots descobrir-lo allí on hi ha dos o més germans units en el seu nom. O en la mateixa Església que n'és la continuadora.

Aquesta teva fe es recolza en el testimoni, transmès a través dels segles, d'aquells que pogueren veure Jesús amb els seus propis ulls. Però tot i haver transcorregut molt segles, tu no t'has allunyat de Crist ni de la seva benedicció.

Altrament, Jesús pregant pels seus, els quals deixava en el món abans de retornar al Pare, es recordava de tu. Havia dit: No prego només per aquests, sinó també per aquells que, a conseqüència de la paraula dels primers, creuran en mi".

"Sortosos els qui creuran sense haver vist!"

Aquestes paraules de Jesús són per a tu encara una crida per avivar la teva fe, a no esperar suports o senyals per perfeccionar la teva vida espiritual, a no dubtar de la presència de Crist en la teva vida i en la història, malgrat que pugui semblar-te molt llunyà.

Amb aquestes paraules Jesús desitja que t'abandonis amb fe viva, i amb confiança en els braços de Déu. Vol que creguis en el seu amor malgrat que et trobis en situacions difícils i et sentis vençut per circumstàncies impossibles de superar.

Chiara Lubich

Espiritualitat i vida

Mestre Eckhart: La persona i l'obra

Mestre Eckhart és important perquè és el primer gran especulador místic occidental. Funda la mística especulativa i influeix en el pensament filosòfic de tal manera que els grans filòsofs alemanys a partir d'Hegel se'l volen fer seu. K. Heussi en la seva obra **Eckhart-Studien** el presenta com "el pare de l'especulació alemanya". També els protestants han volgut veure en ell un precursor de la Reforma, encara que sigui difícil provar-ho satisfactòriament. Es pot dir que el que sant Tomàs va ser per a la teologia general, és Eckhart per a la teologia mística. A Eckhart tothom se l'ha volgut fer seu quan n'ha descobert el valor, que és molt gran per a tota la història de l'espiritualitat cristiana occidental.

Com de tants autors medievals, poc es sap de la seva vida. Si però en canvi, de la seva obra. Nascut vers 1260, d'una noble família d'Hochheim, prop de Gotha, a Turingia, entrà jove al noviciat dels dominics. Caràcter humil i enèrgic alhora, féu una gran carrera dins l'ordre. Fou prior d'Erfurt i vicari general de Turingia al mateix temps. A 1304, obtingué, atorgat directament pel papa, el títol de **Mestre** en sagrada teologia, màxima distinció escolar dins l'orde. Ensenya a París com els grans mestres de l'Escolàstica. Es provincial de Saxònia (1304) i vicari general de Bohèmia (1307). Es tanta l'estima dels seus que arriba a acumular càrrecs. L'ensenyament universitari, els càrrecs de govern, la direcció espiritual, sobretot de monges, i la predicació ompliren la vida d'aquest incansable obrer de la vinya del Senyor. La província que havia de governar s'estenia des dels Països Baixos fins a Praga, amb un total de 50 convents de frares i 9 de monges. A peu i

fanguejant pels aiguamolls, amb l'hàbit arremangat i les seves grosses sabates, quantes vegades no havia recorregut els llargs camins dels seus dilatats dominis espirituals! Morí l'any 1327.

Al temps d'Eckhart la gran qüestió disputada entre **franciscans i dominics** és la del **primat entre la intel·ligència i la voluntat** en matèries de l'esperit. Com els dominics en general, mestre Eckhart defensa la **supremacia de la intel·ligència**, tant en Déu com en l'home. Fruir de Déu és més que tot el fet de conèixer-lo que de voler-lo conèixer. Aquest és un dels aspectes fonamentals de la mística d'Eckhart. L'altre i més important encara és el que se'n diu la **mística del ser**.

Eckhart és el primer occidental a plantejar en termes clars i radicals aquesta profunda qüestió. Quina unió hi ha entre Déu i l'ànima o l'home? Es una unió de potències o facultats, és a dir menys íntima i que deixa intacte per dir-ho així l'ésser de l'home o el transforma de tal manera que més sembla ja Déu que un home?

Serveixin aquests textos per a valorar el pensament del místic alemany *"De la mateixa manera que una quantitat de pans damunt diferents altars són transformats en aquest mateix vertader cos únic de Crist concebut i nat de la Verge, que ha sofert sota Ponç Pilat, mentre les espècies d'aquests pans subsisteixen, així és la nostra ànima per la gràcia d'adopció, i som units al vertader Fill de Déu, membres de l'únic cap de l'Església que és Crist"*. I aquest altre. *"Déu és dins l'ànima amb la seva naturalesa, amb el seu ésser i la seva deïtat, i no obstant ell no és pas l'ànima. Aquest reflex de l'ànima és Déu en Déu, i no obstant és ella el que ella és"*.

Eckhart sembla parlar un llenguatge que només poden entendre aquells, diu en un sermó: *"Per a aquells que*

saben, és qüestió de saber; per a aquells que tenen l'esperit esmussat, és qüestió de fe". Una vegada més es pot notar el seu intel·lectualisme de dominic. Com el de sant Tomàs, canonicat poc abans.

Mestre Eckhart deixà escola, que seguiren sobretot els seus immediats deixebles **Joan Tauler** i **Enric Suso**, ambdós alemanys i dominics com ell, i l'holandès **Joan Ruysbroeck**. També el virtuós i erudit cardenal **Nicolau de Cusa** (1401-64) seguí el pensament del gran místic alemany i n'edità les obres, salvant-lo de l'oblit i de la infàmia que li hauria pogut produir la condemna d'algunes de les seves proposicions. Encara que no se l'anomeni sovint, tota la mística especulativa, fins la de sant **Joan de la Creu**, és deutora de l'obra de mestre Eckhart.

I no solament la mística sinó l'especulació filosòfica. En el segle passat, a Alemanya, degut al moviment romàntic de revalorització de tot el que és medieval i gràcies que de les obres d'Eckhart féu el conegut erudit Pfeiffer en 1857, la figura del gran místic alemany adquirí nou prestigi. Fins **Hegel** i **Schopenhauer**, s'entusiasmaren entre molts d'altres, pel gran dominic oblidat. Recentment, un teòleg de renom mundial, el franciscà brasiler **Leonardo Boff** ha iniciat un estudi de mestre Eckhart, que considera el més gran dels místics cristians, i n'està traduint les obres al portuguès. És interessant que de tant en tant es torni a girar la mirada vers mestre Eckhart, ja que és un gran cap de fila i un valor imprescindible en la història de l'evolució sempre continuada de la mística cristiana i dels corrents d'espiritualitat. Ell posà una fita que ningú pot deixar de considerar.

Joan Baqué

La bíblia a l'abast

La Bona Nova de Pasqua

(Fets 10: 34^a. 37-43)

Arribats a Pasqua i durant tota la cinquantena, el leccionari de la missa abandona la lectura de l'Antic Testament i ens fa llegir un llibre molt simptomàtic del Nou Testament: els Fets dels Apòstols. Tot el llarg camí —de segles— de preparació de l'obra salvadora de Déu, ha arribat al seu terme. Som a la plenitud dels temps. Jesús de Natzaret, ressuscitat d'entre els morts, ha inaugurat els temps nous. Sortim dels temps de l'evangeli viscut per Jesús i els seus deixebles deixa el pas a l'evangeli cregut, viscut i proclamat per l'església, la comunitat dels cristians. Tot és, però, Bona Nova, Anunci Jaiós, que ha de ser proclamat arreu del món i que interpel·la tots els homes.

El llibre dels Fets dels Apòstols és el primer intent de fer història de l'església. Es tracta de la història de la fe viscuda pels deixebles de Jesús. El seu autor, Lluç d'Antioquia, l'ofereix com una continuació del tercer evangeli que ell mateix ha compost. És un document excepcional, únic en el seu gènere en tot el Nou Testament, que ens parla dels primers passos de l'Església naixent. L'autor reporta dues col·leccions de fets. Com algú ha dit, aquest llibre hauria estat millor de titular-lo: Llibre de fets d'apòstols, tota vegada que més que dels fets —tots o els més importants— dels integrants del Grup dels Dotze, ens parla d'alguns fets de dos dels Apòstols: Els fets de Pere (cc. 1-12), i els fets de Pau (cc. 13-28). El que ara ens interessa, però, i d'aquí arrenca l'interès de la lectura del llibre en el temps pasqual, és veure com la primitiva església creu, viu i anuncia la Bona Nova de la Resurrecció de Jesús, perquè sigui punt de referència i exemple per a l'església actual.

El text d'avui ens dona un exemple del kerigma de l'església apostòlica. Aquest mot, que es troba més d'un cop en escrits de teologia, és d'origen grec i significa el primer anunci de la Bona Nova que l'apòstol fa als no cristians en ordre a convocar-los a l'església de Jesucrist en comunió de fe amb el Senyor ressuscitat i amb els germans batejats. És el que podríem dir-ne la projecció missionera de l'Església. Pere es dirigeix per primera vegada a uns pagans per

anunciar-los la salvació. Per això en el seu discurs fa com una professió de fe cristiana. Comença situant el marc històric de la salvació. Tot el que anuncia són fets, tot ha passat en un temps i en un espai determinats (v. 37). Després presenta el protagonista: **Parlo de Jesús de Natzaret** (v. 38). Jesús és el qui encarna l'ideal messiànic proclamat per Isaïes (61: 1-2): consagrat per Déu, ple de l'Esperit Sant, és l'agent de Déu que escampa arreu la salvació (v. 38). De tot això hi ha uns testimonis que ara en donen fe: els deixebles (v. 39). La nostra fe s'apuntala sobre la paraula d'aquests testimonis, que per altra part no fan altra cosa que obeir el manament del Ressuscitat. Així la nostra fe neix i es nodreix de la saba de l'Esperit de Jesús.

El v. 40 ens diu el nucli principal de la Bona Nova: **Déu el ressuscità el tercer dia**. El que havia estat bandejat pels jueus, Jesús el crucificat, ha travessat la mort i ara viu. **La pedra que rebutjaren els constructors ara corona l'edifici** (Salm 117: 22). És la clau de volta que clou l'edifici de la nova humanitat. L'afirmació és d'una valentia extraordinària. Oi més, que és feta compromentent la paraula i la vida dels deixebles, que es presenten com a testimonis de la nova vida de Jesús (v. 41). És un testimoni fet de fidelitat al manament del Mestre i d'amor al poble: **Ell ens ordenà que prediquéssim al poble** (v. 42). El resum d'aquesta predicació és: Jesús és el Messies anunciat per tots els profetes; els qui per la fe s'uneixen a ell reben el perdó dels pecats gràcies al seu nom, el nom de Seyor de la vida i de la mort, el nom de Déu, per això serà el jutge de tots.

Pasqua és el temps de la fe. Viure la fe vol dir certament "Saber-la" i "Saber dir-la", però sobretot vol dir conèixer-la experimentalment, pala-dejar-la, convertir-la en carn i sang de la pròpia existència. Per això la fe en Crist ressuscitat ens porta a la celebració joiosa de l'eucaristia: la comunió amb Jesús i amb els germans per vèncer la mort.

Josep M. Aragonès

COLLEGI SALVADOR

Centre seglar mixte

Parvulari, EGB i BUP

Homologat (exàmens a la mateixa escola)

Mitja pensió, externat, internat i acompanyament amb autocar

Zona alta de la ciutat, molt saludable

C. Teodoro Rovira, n° 1 (torre) (tocant a Avinguda Tibidabo).

Telèfons 247.01.10

"GERMANOR"

LA COMUNITAT CRISTIANA

Mantinguem, junts, la nostra Església

1980

ESGLÉSIA DIOCESANA DE BARCELONA

Desitjo subscriurem durant un any a CATALUNYA CRISTIANA

Nom

Cognoms

Domicili

Població Dp

Envio les 1.500 ptes. per gir postal

Incloc un taló barrat per aquest import

Prego al Banc/ Caixa

Agència que es

serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte corrent n

Lloc.....data.....

Signatura..

Costums i tradicions

La "mona", els ous i l'anyell

La «mona» és un regal que fan els padrins a llurs fillols, quan aquests els feliciten per Pasqua. Les primeres «mones» eren una mena de coques, tortells o pans de pastisseria, amb ous incrustats, sencers i cuits al forn ensem amb la pasta. El nombre d'ous es corresponia amb els anys dels fillols, fins que en arribar als dotze, s'acabaven els regals i, com a comiat, se n'hi posaven tretze: dotzena de frare.

A mitjan segle passat, es començaren a fer «mones» en forma de pastissos de crocant, confitures i altres productes ja com ara, generalment amb ous pintats i algunes figures de cartró fusta, porcellana o roba. Més d'una, en forma de mona o simi. Però quan això succeï, ja feia anys que existien les «mones» i se'n deien així, segons opinió de molts erudits, com una reminiscència de la paraula àrabica que vol dir regal, i per això ho escrivim entre cometes. No fou la figureta, doncs, la que donà nom al pastís, sinó que aquesta s'hi aplicà en virtut del nom.

A Les Borges, la confraria del Roser, per Pasqua, rifa una «mona» molt gran, feta amb unes quantes dotzenes d'ous, entre les persones que han fet alguna almoïna durant l'any, a la confraria. Al qui la treu, li porten a casa una comitiva formada per les majorales i autoritats, als quals l'afortunat els obsequia amb un refresc. Després, envia bocins del pastís a tots els parents del poble.

Gairabé a tot el món, els regals pasquals tenen una cosa en comú: els ous. De debò o de xocolata; decorats o no; sols o en pastissos semblants a la «mona» (a Mallorca, Manresa, Vinaròs, les «panades»; a Eivissa, el «flaó», o «flaona»; a d'altres, «rodanxes» etc.) que a l'Orient són símbol de la nova creació i en aquest sentit hom ha interpretat les figures d'estruç que adornen les llànties de moltes esglésies orientals.

Temps hi hagué, en que els ous estaven prohibits, com la carn, durant la Quaresma. A l'Europa Central, els pastissos contenien quaranta ous; és a dir, tants com dies el temps penitencial. Hi havia llocs on per Pasqua es menjaven ous durs amb pernil; en altres, els ous, pintats, eren amagats en algun racó i els infants havien de trobar-los. Aquí, quan sortien els cors a cantar les Caramelles, el dissabte de Glòria, eren obsequiats amb ous, que servien per a fer grans berenars. També es cantaven els Goigs del Roser, po-

pularment dits dels Ous perquè eren propis de molts captinis en què se'n recollien força.

S'havia celebrat i encara es fa en alguns indrets la processó de l'Encontre, el diumenge de Pasqua, al matí. De dues esglésies surten altres tantes processons; una amb Jesús ressuscitat i l'altra amb la Mare de Déu. En un lloc determinat generalment la Plaça es troben. La Verge fa reverència a Jesús i es cantael «Regina coeli laetare». A Berga en diuen la processó de la Mare de Déu dels ous, perquè les dones solien posar-ne en el tabernacle de la Verge i després els guardaven perquè tenien virtut guaridora. A Figueres i a Girona en diuen de l'Àngel per què un infant habillat d'aital, crida «Resurrexit!» en el moment de l'encontre.

Un costum que es perd és la immolació d'un anyell, per Pasqua, en record de quan Déu manà als israelites sacrificar un xai, per a protegir-se contra la desena plaga d'Egipte i que no fou sinó, una predicció del que seria el sacrifici del Crist.

Aquí hi havia gent que ja el comprava dies abans, sobretot en els pobles, i la mainada s'encarregava de dur-lo a pasturar. No cal dir que el dia del sacrifici, els improvisats pastors es feien un tip de plorar perquè havien posat afecte als animals. A Barcelona, el Divendres Sant a la tarda n'entraven ramats a la ciutat i s'organitzava una fira molt important. Com que en els temps en què això succeïa Barcelona era una ciutat petita, també els infants el dissabte encara tenien temps d'arribar-se fins a Montjuïc i altres indrets a pasturar els animalets.

A Girona abans de menjar-lo cantaven: «Pasqua de Resurrecció, celebrem tots junts aquest dia/amb el xai que la Maria/ha mort en el piló».

Esteve Busquets i Molas

Pensant-hi bé

L'alegria de la llibertat

Tots tenim fam i set d'alegria, però l'espectacle d'aquest món no és precisament quelcom que faci gaire gràcia.

Es possible l'alegria quan patim en la carn del nostre viure l'angoixa de l'existència en el temps, la mort de cada dia, la foscor de cada nit, l'esquinçament entre el ser i el no ser?

Es que tenim dret a l'alegria joiosa, davant del clam universal de la mort dels innocents, davant el misteri de dolor que afligeix l'home? Podem cantar i ballar i fer festa mentre tenim els vestis amarats de llàgrimes?

Tenim dret a l'alegria si hem clavat a la creu el Salvador de l'home?

Com podem tenir alegria si no som alliberats d'allò que ens oprimeix?

Ens deien: «Canteu-nos algun càntic de Sió... Com volien que cantessim... captius i en una terra estrangera?» (Salm 137). Serà: »Quan el Senyor alliberi els presoners de Sió que tot ens semblarà un somni, i la nostra boca s'omplirà de rialles» (Salm 126).

Només en la llibertat de la salvació és possible l'alegria.

Hi ha un riure tràgicament a riallades acorralats per la desesperació i per la xuclada del no-res, quan hom creu que la vida ha estat una mala jugada del destí; hi ha un riure irònicament o amb aires de superioritat i de cinisme.

Aquestes rialles desesperades o cíniques, d'alegria res de res.

Es pot comprar o llogar un riure a estones en la fira cridanera del mercat on s'ofereixen productes capaços de crear en l'home una eufòria d'evasió.

Però aquestes rialles comprades o llogades duren tan poc com totes les coses que es compren o es lloguen. En el fons és un riure insegur, atormentat.

L'alegria joiosa, específicament pròpia de l'esperit de l'home, és sempre fruit de la llibertat radical, és alegria serena, ingràvida, alada. És l'alegria dels infants. És gratuïta. És gràcia.

El bon humor dels sants i la serena alegria dels justos han estat sempre una seriosa interpel·lació a la cara dura dels opressors, inflats d'efimeres i barroeres rialles però... buits d'alegria.

L'home és el primer ésser de la creació esdevingut lliure.

Però la llibertat de l'home, ultra no ser perfecta, està ferida pel pecat, i condicionada i limitada per una gran complexitat de circumstàncies.

L'Escriptura diu: «Coneixereu la veritat i la veritat us farà lliures» (Jo. 8, 32);

La veritat, per a nosaltres cristians, no és un concepte abstracte.

La font del desmai

Selecciona i comenta: Climent Forner

Carles Riba

En l'escaïença del dissabte sant, la lectura d'aquest fragment de «Llàtzer el ressuscitat», de Carles Riba, pot ajudar-nos a revivir la litúrgia pasqual de l'Església, la comunitat de creients que esperem que Ell

«fulgeixi en glòria» i ens arrabassi de la mort cap a la Vida. El Crist hi apareix realment com l'únic salvador de l'home i dels homes.

El poeta hi creu i ho creu amb tot el cor, car sap que la jugada és a tot o res: «Home entre els homes, jo, déu contra els déus el meu Déu!». El Déu en qui creu no és el dels filòsofs com es podia témer d'un intel·lectual i humanista com ell, sinó el de Jesucrist. Tal vegada hi ha cregut sempre però no amb la força d'ara que retorna a la seva ànima «com a una pàtria antiga», salvant-se del naufragi de la guerra i de l'exili, «aquella rara experiència vivificadora». Déu l'ha guanyat en Crist, i en la seva vida i en la seva obra, cada cop més

despullades, cada cop més escarides, va arraconant progressivament els falsos déus que l'havien captivat fins aleshores: el Temps, l'Amor, la Joia, la Mort... Aquest apassionant i exemplar itinerari l'acaba de resseguir críticament Joan Gomis en «Tres poetes i Déu» a través dels seus millors llibres de poemes: «Estances» (1919 i 1930), «Elegies de Bierviella» (1942), «Salvatge cor» (1952) i «Esbós de tres oratoris», d'on procedeix el fragment transcrit. Carles Riba (Barcelona, 1893-1959) era casat amb la poetessa Clementina Arderiu. Poeta no fàcil, brilla, al dir d'un crític, com l'extrema punta de diamant de la poesia catalana moderna. Tot un home. Tot un mestre. Tot un cristià.

Llàtzer el ressuscitat

Jo estava dret davant de l'escalinata: tres esglaons que duïen del meu carner pregon al vestibul, ja obert a l'orient i al món, del meu sepulcre; i queia cap a mi una llum clina. No sé si sobre els ulls fou transparent el llenç o si un plec esbatut em mostrà el que era immens. Crist era dalt, al mig, creixent en la paraula dita: aquell! «Surt!» de tot elemental començ: que crea, que fa néixer, que és Llum fenent la Faula... Oh el Mestre ardent, Maria! Marta, el teu Rei a taula!

Jo el vaig veure llavors transfigurat com en els vostres cors. Tot ell fulgia en glòria: amb el Pare i en l'univers i amb l'Esperit, en Si un i divers.

I vaig sortir de mi com per vivent memòria. Sí, Crist era la vida unint tots els camins, faç mateixa de vida, on totes les semblances es feien fraternals; en aquells trets divins jo em veia jo, acceptat amb les meves mancances.

Carles Riba

Racó del llenguatge

Un centenari

Ara que hem recordat el centenari del naixement de Josep Maria Folch i Torres i que ens ha vagat de donar un cop d'ull a la seva obra, veiem que malgrat el buit que se li havia fet, sobretot per part de la intel·lectualitat, i el desús en què ha caigut una literatura com la seva, tan rosada, tan ingènua tan bona fe i, per què no dir-ho?, tan cristiana, ens faria falta com el pa que mengem, en els moments actuals, una figura com la d'ell que arrossegua una massa de lectors assidus al darrera seu i que tornés l'hàbit de llegir en català a gran part del poble que l'ha perdut a causa de la llarga repressió que hem patit.

Hi ha una generació, la que coincideix amb la vigència de la revista En Patufet, que sap català gràcies a haver llegit durant molts anys la revista i la seva projecció novel·lística. D'altra manera ens anirien les coses si ara mateix, al costat de les quatre revistes mi-

noritàries en català, que amb prou feines subsisteixen, tinguéssim una publicació com En Patufet que entrava setmanalment a gairebé cada casa i que si bé era dirigida a un públic infantil i juvenil, era esperada i llegida per tots, grans i petits.

Hi ha una altra generació, la següent, a la qual pertany el qui us escriu aquestes ratlles, que encara va trobar a casa seva o a casa de parents o coneguts un abundós material de lectura consistent en col·leccions d'En Patufet o en novel·les de la Biblioteca Patufet per a adolescents o de la Biblioteca Gentil per a joves, impossibles de trobar ja als llocs de venda, i en va treure un gran profit. Després l'eclipsi, del qual costa tant sortir encara que algú hagi anunciat un alçament de llum en la tenebra.

Tota una dilatada trajectòria de brillants i continuats èxits motivada pels grans ideals de Cata-

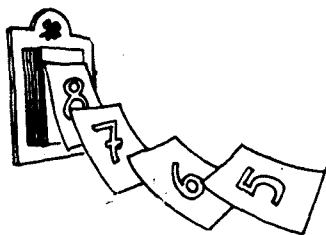
lunya i la fe cristiana, enfosquida només per dues pregones frustracions cap al final de la seva vida. La prohibició d'escriure en cristià els anys 1937-1938 i la impossibilitat d'escriure en català els anys posteriors. La repressió el va afectar de ple des de totes dues bandes contràries!

Perles ortogràfiques

S'estrena una nova guarderia amb un nom ben escaient: Els ratolins. És de dordre que a la plaça exterior de l'edifici, que és de considerables dimensions, hom hagi escrit: Els ratulins. Ai, aquests fabricants de rètols! Què els costaria de consultar el servei gratuït de correcció de textos d'Omnium Cultural? o qualsevol altra entitat o persona que estaria satisfeta d'haver evitat un error públic d'ortografia.

Albert Pera

Calendari

Diumenge, 6 d'abril.— Pasqua de Ressurrecció. Es la primera de les festivitats cristianes: "Solemnitat de les solemnitats", "Aquest dia és el que ha fet el Senyor, alegrem-nos".
Sant Guillem, ab., Marcel·lí, mr. i Platonidis.
El sol surt a les 5'26 i es pon a les 6'21.

Dilluns, 7 d'abril.— Sant Joan Baptista de La Salle, pvre. i fundador dels Germans de les Escoles Cristianes. Nasqué a Reims l'any 1651. Interessat per les classes socials inferiors, atragué la seva atenció sobre els nois i la necessitat de la seva millor educació. Funda el susdit Institut, que és la congregació religiosa laica més gran de les dedicades a l'ensenyament. Joan Baptista mort l'any 1719 i fou canonitzat l'any 1900.
Sants Epifani i Sadurní, bs.

Dimarts, 8 d'abril.— Sant Aman si i Dionís, bs. i Sta. Maxima, mr.

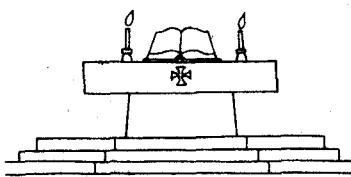
Dimecres, 9 d'abril.— Santa Maria Cleofas, casada i Sant Aca ci, b.

Dijous, 10 d'abril.— Sant Ezequiel, Terenci mr, i Dimes el bon lladre.

Divendres, 11 d'abril.— Sant Estanislau, b. martir. Bisbe de Cracòvia; mentre celebrava la missa, va ser assassinat per ordre del rei Boleslau II, que Estanislau havia excomunicat, no sabem exactament per quin motiu.
Sant Isaac, monjo.

Dissabte, 12 d'abril.— Sant Juli i, p., Damià i Zenón, b. i Santa Visia, vg. mr.
Festa major a Blanes, Guimerà, Igualada i Vidreres.

L'Església celebra

6 d'abril, diumenge. — Resurrecció del Senyor. Lectures: primera Ac 10, 34-37-43; Salm 117; segona Col 3, 1-4; tercera Jo 20, 1-9.

7 d'abril, dilluns — De la I Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 2, 14-22-32; Salm 15; segona Mt 28, 8-15.

9 d'abril, dimecres. — De la I Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 3, 1-10; Salm 104; segona Lc, 24, 13-35.

10 d'abril, dijous. — De la I Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 3, 11-26; Salm 8; segona Lc 24, 35-44.

11 d'abril, divendres. — De la I Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 4, 1-12; Salm 117; segona Jo 21, 1-14.

12 d'abril, dissabte. — De la I Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 4, 13-21; salm 117; segona Mc 16, 9-15.

La Humanitat nova no vençuda per la mort

Cal una observació fonamental si volem entendre la resurrecció de Jesús. Perquè aquesta paraula té dos significats ben diferents i no entendrem res si no els diferenciem. Molts dels equívocs sobre el problema de la resurrecció neixen d'oblidar aquesta distinció.

Dues formes de ressuscitar

La frase "ressuscitar d'entre els morts" té dues accepcions totalment diferents, i els homes tendim sempre a interpretar-la en el primer i inferior d'ells.

Es el sentit que en podríem dir "terrenal". Ressuscitar fóra simplement tornar a la mateixa vida d'abans, continuar el que la mort havia interromput, com es torna a casa després d'un llarg o curt viatge. En aquest sentit, el ressuscitat no té una "nova" vida, sinó una segona part de la "mateixa" vida; segueix lligat a la fugacitat, continua essent mortal. Així va ser la resurrecció de Llätzer. Sembla que aquesta és la resurrecció a què aspira l'home.

Pero aquesta resurrecció, tot i essent molt important, tot i necessitant, per a produir-se, un immens miracle, a la realitat no resol cap dels grans problemes humans. La mort segueix essent la mort, l'home segueix encadenat al temps i a la fugacitat. Aital resurrecció és, en realitat, més aviat una suspensió o un retard dels efectes de la mort que no pas una veritable resurrecció. No es una victòria sobre la mort, no es l'entrada a una vida plena i total.

Quan parlem de la resurrecció de Crist, parlem de quelcom completament diferent. Jesús quan ressuscita, no dona un pas enrera, sinó un pas endavant. No es que retorni a la vida d'abans, és que entra en la vida total. No travessa enrera el límit de la mort, sinó que dona un vertiginós salt endavant, penetra a l'eternitat; no retorna al temps, entra allà on no hi ha temps. Si la primera forma de resurrecció és un miracle, aquesta segona és un misteri; si la primera resulta, en definitiva, fàcil de comprendre, la segona es inabastable a la intel·ligència humana. Jesús, després de la seva resurrecció, no "torna a ser viu", sinó que es converteix, morir. No és que retorni per la porta per on va sortir, és que troba y descobreix una nova porta per la qual s'escapa vers els prats de la vida eterna.

La seva resurrecció capgira el sentit de la nostra vida

La seva resurrecció no aporta, doncs, un "bocí" més a la vida humana; descobreix una nova vida i, així, capgira el nostre sentit de la vida mostrant-nos una no limitada per la mort. Es tracta d'una vida en sentit merament espiritual, tal i com deiem que els nostres morts hi han entrat. Jesús, per la seva resurrecció, entra en aquesta vida nova amb tota la plenitud del seu ésser, en cos i ànima, sencer. I el qui ressuscita és

Ell i no és Ell. Es Ell perquè no es tracta d'una persona distinta, i no és Ell perquè el ressuscitat inaugura una humanitat nova, no lligada ja a mort. Tal com ha escrit un poeta, en ressuscitar "tots van creure que Ell havia tornat. Però no era Ell, sinó més". Era Ell, però més Ell: era El definitiu.

Unes paraules de Bruckberger

Aquesta és la gran aposta que els creients ens jugem en la resurrecció de Crist: si Ell no va ressuscitar, som els més desgraciats dels homes, com va dir sant Pau. Però si Ell ressuscitá, ser home és la cosa més exaltant que pugui existir. "Aquí és —escriu Bruckberger— on es capta l'esclatant optimisme del cristianisme comparat amb el pessimisme platònic o hindú. La revelació pròpia de Jesús en la seva resurrecció és que el cos humà, humil i necessari instrument de l'ànima, pot seguir-la fins a l'eternitat i participar en l'eternitat. El que es va fer una vegada per un de sol, pot fer-se per a tots. Nosaltres, els cristians, esperem la "resurrecció de la carn", la seva promoció a l'eternitat. Prodigiosa aventura! Amb la resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist es posa fi a la nostra miserable filosofia de rampancs: estem fets per a penetrar en cos i ànima a l'eternitat, per a fruit de Déu, per a engolir-lo com un formós fruit del nostre destí".

La resurrecció com a primícia

La resurrecció de Jesús no sols representa les altres resurreccions, sinó que les precedeix, les inaugura. Es el "primogènit" dels ressuscitats, i aquest és el sentit literal hebreu, llengua en la qual el "primogènit" és "el que obre el si".

Ara entenem la rara manera d'argumentar de sant Pau quan afirma que, "si no hi ha resurrecció dels morts, tampoc Crist va ressuscitar (I Cor 15, 13). Pau no argumenta aquí en funció del principi filosòfic que els morts ressusciten, sinó a partir de la relació entre Crist-nosaltres i entre primícies-collita. Si no hi ha collita, això voldria dir que no hi ha hagut primícies, ja que, si hi ha hagut primícies-collita. Si no hi ha collita,

Karl Barth ha dit encertadament que "Crist ressuscitat és encara futur per a Ell mateix". Perquè la resurrecció de Jesús no acaba en Ell. Jesús realitza en la seva resurrecció la nova humanitat; la realitza i la inicia. Perquè segueix ressuscitant cada home que, l'incorporar-se a aquesta resurrecció, entra a formar part d'aquesta nova humanitat que no serà vençuda per la mort.

J. L. M.

Els signes de Pasqua

La proposta quaresmal ens ha portat, enguany, a una revalorització dels signes de la vida cristiana, tal com els va rebent l'home que es prepara per entrar en la comunitat dels creients. L'home "signat" amb la creu de Crist es converteix en un assidu oient de la Paraula, que l'il·lumina, el judica, i el consola. En el procés d'adequació de la seva manera de viure i de veure les coses amb la manera de viure i de veure les coses proposada per Jesucrist, l'home és portat per l'Esperit Sant que conforta, perdona, i impulsa; això és significat per la imposició de mans i la pregària de l'Església. Finalment, l'home que està ja a punt d'ésser acollit a participar del misteri pasqual de Crist, en la comunitat dels creients, és "equipat" amb els signes d'identitat cristiana que li permetran participar visiblement de la vida eclesial: el símbol de la fe, i la pregària del Senyor.

Aquest procés, i aquests signes, romanen sempre vius en la vida dels cristians; ésser cristià no és pas quelcom que es fa en un moment del tot. Per això, tornar a descobrir el valor d'aquest "equipament" és actualitzar el nostre itinerari. I aquesta és una tasca típicament quaresmal.

Però la Quaresma ens porta a Pasqua, i això sí que és la realitat en la qual hem estat introduïts, i en la qual vivim. La vida cristiana no la vivim com a preparació, sinó com a exercici. Encara que els signes de la vida cristiana siguin donats als catecúmens, de fet nosaltres els exercitem com a batejats. I precisament com a batejats tenim una colla de signes que són constitutius de la nostra condició. Són els signes de Pasqua.

El Nou Testament, quan ens parla de la resurrecció de Jesús, assenyalava un conjunt de signes que acompanyen les escenes de les aparicions, i que constitueixen com una constel·lació de visibilitat i d'experiència d'una realitat que només en la fe és captada. Aquests signes són, entre altres, el sepulcre buit, els deixebles reunits altra vegada, el cor ardent dels deixebles d'Emaús, la intel·ligència de les Escripures, etc. I, com a element sintètic de tots ells, la presència dels testimonis que "han menjat i begut amb Jesús després que ha ressuscitat d'entre els morts", i que han estat invitats per Ell a predicar i a fer deixebles a tots els pobles, batejant-los en el seu nom.

Baptisme, Confirmació, Eucaristia, Sagraments de l'Església, ministeri i comunitat, testimoni evangèlic: aquests són els signes comunicatius de la realitat pasqual de Jesús, els signes que estan per sempre en l'Església perquè els homes de tots els temps i de tots els llocs puguin entrar en comunió amb la salvació de Déu.

Ben cert que aquests signes es viuen en l'ambigüetat i en la limitació del temps present; però això no els treu res de la seva força interna, perquè el Senyor que, a través d'ells, significa la seva presència activa és el que ha vençut la mort, i és ara el Vivent pels segles dels segles.

Pere Tena

**En banquetes selectos
se bebe siempre AGUA
FOURNIER**

Fent Pinya

Les colles de castells de set (II)

Continuem avui l'anàlisi de les colles de castells de set, i ho fem amb el segon grup que al seu dia vàrem enumerar, és a dir, les que planten normalment a les seves actuacions aquests tipus de castells (si bé, és clar, acompanyats d'innombrables castells de sis i pilars de quatre). Es tracta dels Xiquets de Tarragona, els Minyons de l'Arboç, els Castellers d'Altafulla i els Minyons de Terrassa, les dues primeres són de les anomenades històriques, i les darreres de les novelles, sobretot la de Terrassa que és la de més recent formació la qual cosa dóna encara més mèrit a l'assoliment.

La més destacada pel que fa a nombre de castells de set assolits foren els XIQUETS DE TARRAGONA, que si bé és una colla de recent fundació, la podem considerar de les històriques ja que és fruit de la fusió de les colles Vella i Nova de Tarragona el 1970 (malgrat que sembla ha sofert una escisió recentment que es materialitzarà en una novella colla, enguany). De les colles de castells de set estrictes, és l'única que ha provat algun castell més gros, com és ara el mític enrera. S'ha mantingut en un nivell correcte dintre de les seves possibilitats. Els castells plantats foren:

TRES DE SET :6 (més 3 intents)
QUATRE DE SET :5
DOS DE SIS :11 (més 1 intent)
PILAR DE CINC :11 (més 3 intents)
TRES DE SIS ALÇAT PER BAIX :2

Segueixen els CASTELLERS D'ALTAFULLA que la temporada passada varen superar, per poc als de l'Arboç. És un gran èxit per aquesta colla si tenim en compte que és de recent constitució i no és pas de les que disposi de més gent com a tal, la

qual cosa dóna encara més mèrit a les seves consecucions. Bona temporada que els ha d'animar a prosseguir per aquest camí.

Els castells plantats foren:
TRES DE SET :1
QUATRE DE SET :1
TORRE DE SIS :8 (1 carregat)
PILAR DE CINC :7
TRES DE SIS AIXECAT PER SOTA :3 (1 net) (més 1 intent net)

En tercer lloc (quasi be ex-aequo amb els de Terrassa) hem de citar els MINYONS DE L'ARBOÇ, colla històrica dintre de les modernes que d'uns anys cap ací sembla que està passant una crisi de la qual pel seu historial i per la seva saviesa casteller estem segurs que en sortiran airoso, més si tenim en compte que ja han carregat el Dos de set. Els castells assolits foren:

CINC DE SET :1 intentat
TRES DE SET :1 intentat
QUATRE DE SET :1
DOS DE SIS :4 (més 1 intent)
PILAR DE CINC :7

Finalment hem de parlar dels MINYONS DE TERRASSA, la més novella de les colles (va sortir a mitjans d'estiu com a tal) i que ha constituït la més agradable sorpresa del nostre món, sobretot si tenim en compte que està ubicada en una ciutat gran, fora de l'àmbit casteller estricta, i per tant l'aprenentatge tècnic i l'ambientació no són pas els més idònics. Voldríem remarcar aquest fet i el més que notable mèrit dels seus membres i que tot plegat dóna una singularitat sense precedent al nostre món, ja que situar-se dintre de les colles de castells de set en pocs mesos d'existència i fora de la influència sociològica és un fet inèdit fins ara. Els castells plantats foren:

QUATRE DE SET :1 carregat
TORRE DE SIS :5
PILAR DE CINC :7

ACTUACIONS:

XIQUETS DE TARRAGONA.- Varies actuacions les darreres setmanes. El dia 2 de març a Tarragona, descarregaren el Dos de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre, el Tres de sis alçat per baix i un castell de sis. Abans, el 24 de febrer, al barri de Bonavista, descarregaren el dos de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre i castells de sis; i el dia 2 del mateix mes, descarregaren, a La Pobla de Montornès, el Dos de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre i castells de sis.

ELS MINYONS DE TERRASSA.- Per Sant Joan actuaren a Can Palet, de la ciutat pròpia, on descarregaren la Torre de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre, castells de sis (normals i nets) i castells nets.

JOVES DELS XIQUETS DE VALLS.- A Girona i Banyoles hi actuaren els dies 15 i 16 de març, respectivament, on descarregaren, al llarg d'ambdós dies, els següents castells: el Dos de set (a Banyoles, i es tracta del primer castell plantat aquesta temporada), el Quatre de set amb l'agulla al mig, 2 Tres de set, 2 Quatre de set, 7 Dos de sis, 4 Pilars de cinc (1 carregat), castells de sis (normals i nets) i Pilars de quatre.

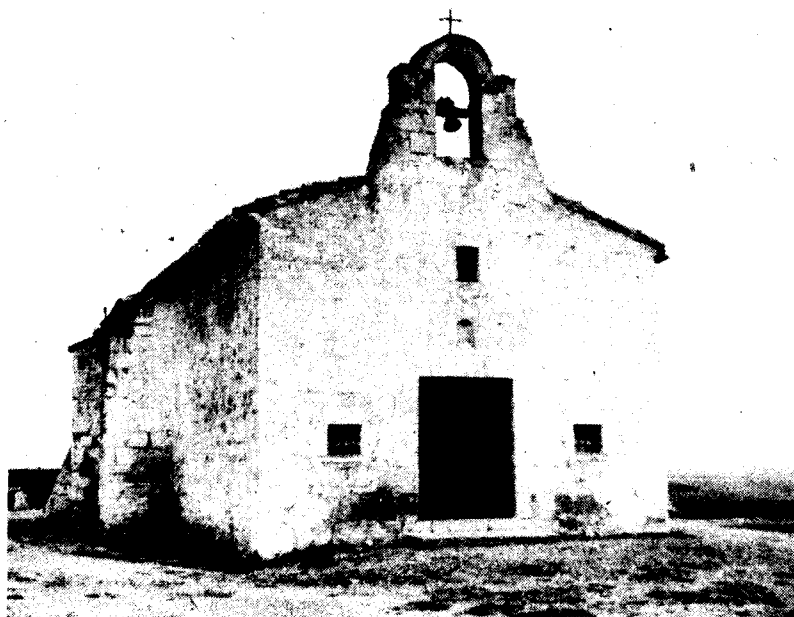
VELLA DELS XIQUETS DE VALLS.- Actuaren a Barcelona al llarg del dia 16 de març, a la plaça de Catalunya, al Palau dels Esports i a Montjuïc, tot descarregant el Tres i el Quatre de set, 2 Dos de sis, 5 Pilars de cinc, el Tres de sis alçat per baix i net i castells de sis nets.

ELS BORDEGASSOS DE VILANOVA.- També van actuar el diumenge dia 16, però a Montcada i Reixac, on descarregaren la Torre de sis, Pilars de quatre, castells de sis nets, i van carregar el Tres de sis aixecat per sota i net i intentar el Pilar de cinc.

Jaume Casanova «Crossa»

Excursionisme i cultura (29)

Mare de Déu de Carrassumada

Una ermita molt coneguda de les terres de ponent és aquesta la de la Mare de Déu de Carrassumada, de gran devoció a tota la seva comarca d'altres veïnes com la del Baix Cinca, en la qual podem constatar gran quantitat d'ofrenes i ex-vots que una multitud de creients ha penjat per tot el llarg d'aquest santuari marí.

L'accés a la capella no us serà gens difícil, ja que la podreu veure des de la població de Torres de Segre, en direcció sud-est, amb la seva petita edificació ressaltant dalt d'un pujol no massa enlairat. Cal pendre, doncs, per arribar-hi la carretera de Sonadell, i havent recorregut aproximadament un quilòmetre, on fa una girada en angle recte, tirarem en sentit recte i és precisament aquest el camí que ens portarà fins dalt l'ermita, sense que ens haguem d'anguniejar per por de perdre'ns perquè sempre la tindrem davant nostre.

Es tracta d'una edificació sense cap pretensió d'estil, com tantes i tantes capelles trobarem en aquestes terres de la Catalunya nova, que per tal com era «nova» ja no va arribar a aconseguir l'estil romànic o gòtic, l'època dels quals ja havia passat i havien caigut en desús.

Per a comprensió de tothom, arribarem a Torres de Segre situant-nos en direcció a Saragossa a la sortida de Lleida, i havent pasat la primera població que és Alcarràs, després de prop de dos quilòmetres, ens ve un trevall a l'esquerra que ens portarà a Torres de Segre, on arribarem després del pont sobre el riu Segre.

Com a itinerari secundari, fóra recomanable una passejada per les proximitats del pantà dit de Secà o d'Utxesa, existent dins aquest municipi, precisament sota l'ermita de què ens ocupem avui, a cosa tan sols d'un parell de quilòmetres per una pista bastant transitable l'any 1973.

Municipi: Torres de Segre

Comarca: Segrià

Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 388): 4° 13' 35" i 41° 31' 14".

Josep M. Gavín

La sardana i la dansa

«Aplecs» de Pasqua

Si bé oficialment no existeix un dia el qual es consideri com el primer de la temporada dels aplecs, si es pot considerar el diumenge i dilluns de Pasqua com el termòmetre que ens marca aquests nivells. En aquets últims anys, però, per causa de la polèmica sobre la si o no celebració de la nostra tradicional festa del dilluns, hi ha hagut algunes dubtances, i els aplecs del dilluns sembla que minven quelcom, encara que tenim la convicció que els que anuncien no i són tots els que es realitzen. En el temps que haurà transcorregut després d'haver escrit aquesta informació, ens hauran vingut noves informacions que, lamentablement, haurem hagut d'omitir.

Diumenge, dia 6

RIUDARENES.- XXXIV aplec, matí i tarda, cobles Caravana, Costa brava, AMOGA
MONTBRIÓ DEL CAMP.- III aplec, matí i tarda, a l'ermita de Sant Antoni amb una cobla, no designada en la relació
CASSA DE LA SELVA.- Diada del soci. Matí, concert de música catalana per cobla i orquestra, tarda, ballada de sardanes, nit, concert de música clàssica i ball de fi de festa; cobla La Principal de La Bisbal
SANT JAUME DE LLIERCA.- Nit, al saló cinema Estrella, concert de música per a cobla, amb la Ciutat de Girona.

Dilluns, dia 7

ROSES.- VII aplec, matí i tarda, a les Muralles de la Trinitat, cobles Girona, La Principal i La Selvatana
PREIXANA.- Matí i tarda, a l'ermita de Montalbà, cobla Reus i La Principal del Camp.
ODENA.- II aplec, matí i tarda, a Can Macià, cobles Bages i Costa Brava.
LA POBLA DE MONTORNES.- Matí i tarda, a l'ermita cobla Marabú

CERET (Vallespir).- II aplec, matí i tarda, al bosc de Nogareda, cobles Ciutat de Girona, Els Montgrins i Perpinyà. Es retrà un homenatge a la memòria del que fou excel·lent tenor en Josep Mir

TIANA.- Aplec de l'Alegria, a l'ermita d'aquest nom, matí i tarda, cobla Badalona

Ricard Castells.- Recentment, el passat dia 20 ens ha deixat el que fou popular compositor i bon amic, en Ricard Castells i Fràncisca, en els seus 78 anys.

Si un fet concret, en aquest cas com a compositor, un títol determinat, ha de marcar una persona, no hi pas dubte que Ricard Castells duia el distintiu -ben honrós, certament- de ser l'autor de la sardana. Els Dogotalls. Li porporcionà una popularitat definitiva, eclipsant-li fins i tot la seva veritable dedicació a la música i al cant coral, àmbits en què es desenvolupà sempre, ja que pocs dies abans del seu òbit encara tenia una actuació personal, com a instrumentista, en un festival.

Home afable, i actiu, el seu record el tindrem sempre amb nosaltres. Als qui el tractàrem, i a aquells que no ho aconseguiren, els restarà aquesta bonica sardana evocadora de la Santa Muntanya i de tot el que representa. Reposeu en pau, mestre Castells.

Concurs fotogràfic.- A Berga, per motiu de la propera Diada de la Sardana, es convoca un concurs fotogràfic, sobre qualsevol tema de la sardana, amb obres en blanc i negre. Se n'admetran tres per tema, de mides incloses, entre els 18x24 cm. i 30x40, degudament reforçades amb cartró, darrera del qual s'inscriurà la filiació del concursant.

Remetre les obres a Colla Sardanista Cim d'Estela, organitzadora del Concurs, carrer de Cardona, 2 Patro-nat, Berga.

Premis tres per cada tema, a raó de 2.000 pessetes el primer, i trofeus pel segon i tercer

Josep Ventura

En banquetes selectos
se bebe siempre AGUA
FOURNIER

Cal llegir

per Aurora Díaz Plaja

En aquesta tercera sortida, haurem de tractar dels llibres per l'edat més oblidada pels autors i editors en català. La que es troba entremig de l'adolescència i de la joventut. De 13 a 15 anys, quan ja ha de llegir per obligació escolar clàssics i llibres de grans,

però que tenen poques obres autòctones. Per això, hem hagut de triar solament una part de narradors catalans —barrejant els llibres reals dels imaginatius— i hem afegit les biografies que són novel·les viscudes.

Deu novel·les juvenils originals d'autors catalans

ALBANELL, Josep	-El barcelonista	B. Laia
CARBO, Joaquín	-La casa sota la sorra	B. Laia
CAPMANY, M. Aurèlia	-Quim-Quima	B. Laia
ESTRADÉ RODOREDA, S	-Més enllà del misteri	B. Estela
JULIÓ, Montserrat	-Memòries d'un futur bàrbar	V. Ed. 62
PEDROLO, Manuel de	-Mecanoscrit del segon origen	B. Ed. 62
TEIXIDOR, Emili	-L'ocell de foc	B. Laia
VALLVERDÚ, Josep	-Trampa sota les aigües	B. Laia
VERDAGUER ESTEVE, Pere	-El cronòmetre	B. Ed. 62
	-El superexecutiu	B. Laia

Deu novel·les traduïdes d'altres llengües

ARNAUD, Georges	-El salari de la por	B. Ed. 62
BACH, Richard	-Joan Salvador Gavina	B. Laia
CHESTERTON, Gilbert K	-L'home que fou dijous	B. Ed. 62
FOURNIER, Alain	-El gran Meaulnes	B. Ed. 62
GARNER, Alan	-Elidor	B. Estela
KIPLING, Rudyard	-Primer llibre de la jungla	B. Selecta
MAC ILVAINE, Jane	-Surt cada dijous	B. Ed. 62
MARSHALL, James V.	-La caminada	B. Ed. 62
ROLAND, Germain	-Kamikaze, els voluntaris de la mort	B. Laia
STEWART, Sydney	-Doneu-nos el dia d'avui	B. Estela

Deu novel·les de debó: biografies

BASSEGODA NONELL, Joan	-Antoni Gaudí	B. Nou Art Thor
DIAZ PLAJA, Aurora	-Ahimsa, La no-violència de Gandhi	B. Nova Terra
JARDI, Enric	-Francesc Macià. El camí de la llibertat	B. Aymà
KING, Coretta Scott	-La meua vida amb Martin Luther King	B. Aymà
MIRACLE, Josep	-Josep M. Folch i Torres	Tarrega. Camps Calmet
PALAU I FABRE, Josep	-L'extraordinària vida de Picasso	B. Proa
PENARROJA, J	-Narcís Monturiol	B. Blume
PRAT UBACH, Pere	-Junceda, home exemplar	B. Aedos
SOLDEVILA, Ferran	-Vida de Jaume I el Conqueridor	B. Aedos
VERGES, Oriol	-L'Abat Oliba	B. Hisma

Memòries d'un misantrop

Ous per Pasqua

Per Setmana Santa es feia el salpàs a totes les cases del poble. Era una benedicció d'habitatsges a domicili de cada família de residents, però no a les torres dels estiujeants. Només quan una residència estiuenca tenia masovers o guardians que hi vivien tot l'any se salpassaven les cases dels "senyors" i tot.

Se'n deia salpàs perquè la benedicció consistia en passar sal beneïda per sobre les portes. Era com una rèplica d'aquell senyal de sang d'anyell que els jueus que eren a Egipte van posar a llurs llindes la vigília de la primera pasqua. En la versió cristiano-litúrgica, el salpàs s'havia anat convertint en un camuflat sistema de recollir una contribució territorial misantropica d'ous per als misantrops professionals. Cada casa salpassada donava ous o diners al salpassador i als escolans que l'acompanyaven en el sagramental.

El cerimonial del sagramental de la sal era ancestral, tradicional, consuetudinari i singular. En arribar el salpassador a la casa, hi trobava una tauleta amb tovalles, un gerro d'aigua i un platet amb un grapat de sal. També hi solia haver un ciri encès, una cullera sopera i els ous de la propina pròpia. D'antuvi es beneïa la sal; després, l'aigua tirant-hi un pols de sal beneïda. En acabarun dels acòlits posava unes cullerades de sal en una galledeta que duia; s'hi afegia un raig de l'aigua beneïda i ho pastava tot com si fos morter de paleta. Després el salpassador —que portava una canya americana amb una esponja lligada a la punta— xopava l'esponja dins la galleda i feia una creu sobre cada llinda amb el líquid salat i santificat. Immediatament un escolà agafava sal humida amb la cullera i la disparava cap a la cruïlla que l'esponja havia marcat. Hi havia una vertadera pruja en encertar el centre de la creu. Era com un joc de punteria professional escolanesca. Si la sal no hi restava encastada, se'n hi tornava a tirar. En cas de no haver-hi cullera, l'acòlit disparava amb la mà un grapat de sal com una pilota.

A més de les llindes de les portes de la casa, la gent de pagès volia el salpàs a les dels corals i estables. En alguna ocasió hi havia qui demanava la sal pastada a la campana de la llar de foc perquè les bruixes no poguessin entrar per la xemeneia...

Acabat el cerimonial sagramental del ritual, venia la recollida d'ous de la recepta. Els acòlits anaven de bòlit distribuïnt-los en dos cistells diferents: l'un per al salpassador i l'altre per als escolans. Si hi havia diners en comptes d'ous, solien ser per al salpassador que havia salpassat el salpàs.

Finit els dies del salpàs pre-pasqual, els marrecs s'havien de repartir els ous que els pertocaven. Era una tasca difícil i discutida. No tots els ous eren de la mateixa mida ni qualitat. Sempre en sortia algun d'esquerdat o esclafat. El nombre d'ous gairebé mai no era divisible pel d'escolans que havien acollit la salpassada. Però els salpassadors ho solien arranjat afegint-hi algun ou dels seus fins que el nombre era múltiple de la multitud d'acòlits. Aleshores els brivalls se'n anaven cap a casa contents com unes pasques amb els ous de la pasqua. Es delien per fer-se'n truites amb els espàrrecs que havien collit a cada pas del salpàs en passar pel bosc entre masia i masia.

Guillem del Món

Jardineria

Reeixir en les vostres plantacions de rosers (II)

El període tradicional de la plantació dels rosers s'estén des de començaments de novembre fins a últims de març, deixant de banda els temps de les glaçades.

Els rosers en "jardineres" (o cubetes de plàstic) poden plantar-se durant tot l'any. Cap època no els és dolenta. Tranquilitzeu-vos, doncs, si actualment no podeu posar els peus al jardí...

Distàncies de plantació. Solen variar segons les que siguin les varietats escollides: 20 a 25 cm. pels rosers miniatures; 40 a 50 cm. per les de bardissa, 80 a 90 cm. per les de tija i les ploraneres, 2 a 3 cm. pels rosers grimpants.

En bosquets, planteu al poc ll per evitar els buits.

Precaucions a seguir en comprar-los. Si rebeu els rosers que heu encarregat per correspondència, no desfeu el paquet fins al moment just que els aneu a plantar. Si esteu faltats de temps obriu l'espai, fent una rasa en forma de V i poseu-hi sense mirar-vos-hi gaire, les arrels, després recobriu-les amb terra.

Marxa que convé seguir. Els forats per a fer la plantació, si és possible cal preparar-los almenys dues o tres setmanes abans; han de tenir una mida de 70 cm. de profunditat i de costat.

Soterreu-hi 3 o 4 kgs. d'adob de granja (si en teniu) o 500 grams o 1 quilo d'adob deshidratat. Però no poseu pas aquest adob en contacte amb les arrels dels vostres arbusts, per tal d'evitar que es cremin. Completareu aquest adobament afegint-hi una quantitat de fems "especials pels rosers" en la primavera (50 a 100 grams per cada peu).

Els rosers que heu comprat o rebut, no estan pas a punt per ser plantats directament. Cal que la llargada de les arrels minvi i també les dels ramells i suprimir qualsevol fusta morta o magullada pel fet d'haver estat arrencada i els efectes del transport. Es el que sol anomenar-se "l'habilitació". Tal·leu-les polidament amb les tisores especials, ben esmolades, reduint les branques a 30 cm. de llarg per les roses de bardissa.

Prepareu igualment en una galleda, amb aigua bullida i terra argilosa, junt amb una "hormona d'arrelament" (Rootone, Transplantone, etc). Submergiu les arrels del roser en aquest fang (barrejant bé la terra junt amb l'adob treballat) ja que és el que hi anirà millor.

Poseu l'arbust al fons d'un forat, sense encorbar les arrels. Poseu aleshores un bastó creuant el forat que us indicarà el nivell del sòl. Ajusteu l'alçada del roser per tal que el seu punt d'empelt (elevació en la tija principal), que caldrà enterrar-la de 3 a 4 cm. Ja només faltaria tornar a cobrir el forat amb la terra i amuntegar-la amb el peu per formar una mena d'ample recipient que retindrà l'aigua del reg quan això es faci.

Una bona protecció contra el fred. Com més aviat millor, després d'haver plantat els rosers regueu-los sense plànyer-hi l'aigua. Després de la penetració de l'aigua a la terra, serà millor protegir-los de la millor manera contra el fred. El colgat és la solució més senzilla. Només cal lligar les branques entre elles i construir una piletta de terra d'una alçada de 20 a 25 cm. Feu servir també la sorra, les fulles mortes i les del combustible. Si l'hivern és molt fred, feu una caputxa amb plàstic, contenint una mica de palla, i poseu-la damunt dels rosers amb tija. En qualsevol cas, tingueu a punt aquesta mena de protecció, encara que el temps sigui bo, i també de tant en tant, airejeu-los per evitar que es podreixin...

per M.ª Glòria Muntañola

Costelles de porc "Wilson"

6 costelles de porc tallades gruixudes, julivert, 100 gr. de mantega, mig quilo de patates petites, 1 ou, 3 cogombres petits, pa ratllat, xerès sec, 1 cullerada de farina, 1 cullerada de mantega, 1 culleradeta de mostassa 2 o 3 cullerades de crema de llet.

Deixar les barnilles de les costelles una mica al descobert, uns 3 o 4 cms., posant la carn cap avall, totes del mateix cantó.

Adobar-les amb sal i passar-les per ou batut i pa ratllat, tenint cura de que restin ben cobertes i de bona forma, preparar-les una mica abans i deixar-les reposar una estona, després fregir-les amb mantega (no posar-la tota a la vegada) -amb foc suau per a que quedin ben cuites i es daurin sense cremar-se. En un pot posar una cullerada de mantega i una d'escassa de farina, treballar-ho un moment, sobre foc suau, després afegir-hi a poc a poc, 1 culleró escàs d'aigua, un raiget de xerès, els cogombres petits tallats a rodanxes fines, el julivert picat i una culleradeta de mostassa al moment de servir-ho, 2 o 3 cullerades de crema de llet.

Pelar les patates i coure-les a poc a poc amb aigua bullint i sal, fins que siguin cuites. Amb paper platejat fer unes "papillottes" per a posar al tronc de les costelles. Posar-les en una plata allargada una al costat de l'altra, i al costat, les patates passades per la paella amb una mica de mantega. La salsa molt calenta es serveix en salsera.

Col farcida.

Una col d'"olla". 50 gr. de xoriço, 4 cebes, 1 ou, 100 grs. de cansalada, 50. grams de mantega, 1 butifarra 200 grams, 2 pastanagues, 1 copeta de xerès, 4 llesques de pa, 1/4 de litre de llet, farigola, llorer.

Coure la col sencera amb aigua bullint i sal, durant 6 o 7 minuts. Escórrer-la. Posar la col damunt la taula i obrir les fulles amb molta cura, per a que no s'esquinçin. Posar-hi el farcit, tot allisant-lo amb una cullera de fusta.

Tornar a posar bé les fulles, per a donar-li bona forma, una o dues fulles i una mica de farcit, altra vegada fulles etc.

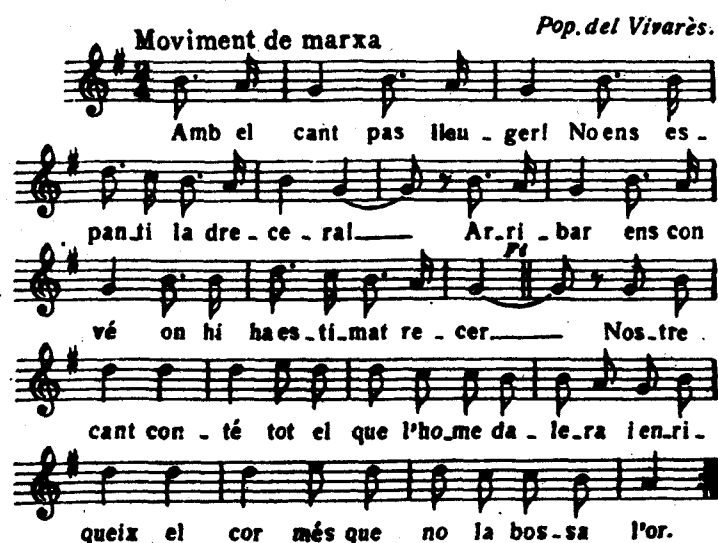
Lligar-ho amb dos cordills creuats. Posar al fons d'una cassola, que es pugui presentar a taula, un tros d'escorça de cansalada. Perquè la col no s'enganxi, posar-la a sobre. Afegir dues pastanagues i 2 cebes tallades a trossos, dos cullerons de brou o d'aigua i un ramet amb farigola i llorer. Adobar-ho amb una miqueta de sal i deixar-ho coure, durant una hora i mitja o dues tapat. Ruixar-ho amb el suc de tant en tant.

Farcit: Treure la pell de la butifarra; si es fa amb carn rostida o pit de pollastre, passar-ho per la màquina. Fregir dues cebes, amb una mica de mantega i oli, quan tinguin un color daurat, afegir la carn picada, la cansalada i el xoriço tallat molt petit, després una copeta de xerès i deixar-ho coure una estona.

Fora del foc, afegir el pa mullat amb llet i escorregut i un o dos ous, segons el tamany de la col. Treballar-ho uns minuts i adobar-ho amb sal i pebre.

La partitura setmanal

CANÇÓ DE TORNADA

Nostre cant també amb respecte Déu venera i amb el cor la veu expandeix amor arreu.

AGHA

Festival d'estiu a Cadaqués

Començen a arribar ja els programes dels festivals de música d'estiu.

El de Cadaqués creat ara fa deu anys per Joventut Musicals està vitalitzat pel Centre d'Iniciatives Turístiques locals. Com sempre se celebraran els divendres a la nit a l'església parroquial que té un magnífic retaule barroc obra de Pau Costa en 1727 i que serveix de marc al Festival. Recordem que l'any passat assistí a una de les sessions el president Tarradellas i que sistemàticament el Festival es veu molt concorregut per melòmans.

Per aquest any s'han previst set sessions que s'iniciaran el 25 de juliol i proseguiran els divendres successius.

L'audició inaugural anirà a càrrec dels "Solistes de Catalunya" dirigits per Francesc Llongueras. Després hi participaran el pianista André Watts, l'orquestra Giorgio Questa, l'orquestra de cambra de Franz Liszt de Budapest, el Nou Trio de Praga i finalment un habitual del Festival: Jean Pierre Rampal que donarà dos concerts. Ambdós acompanyat del clavecinista Robert Veyron Lacroix, el primer dedicat a música barroca variada i el segon a la producció integral de Bach per a flauta i clave.

Es farà una adaptació per als tres intèrprets, Bernat Castillejo, flauta, Jordi León, oboè, i Manuel García Morante, piano, de les següents obres de Mozart: Andante, per a flauta i orquestra KV 315. Scherzo-duetto per a flauta i oboè. Quartet per a oboe i trio de corda i Concert per a flauta i orquestra KV 314.

II Setmana Nacional de Música Sacra a Santes Creus

Durant la Setmana Santa, s'ha celebrat al Monestir de Santes Creus (Tarragona), la Segona Setmana Nacional de Música Sacra, amb la col·laboració de la Direcció General de Música del Ministeri de Cultura.

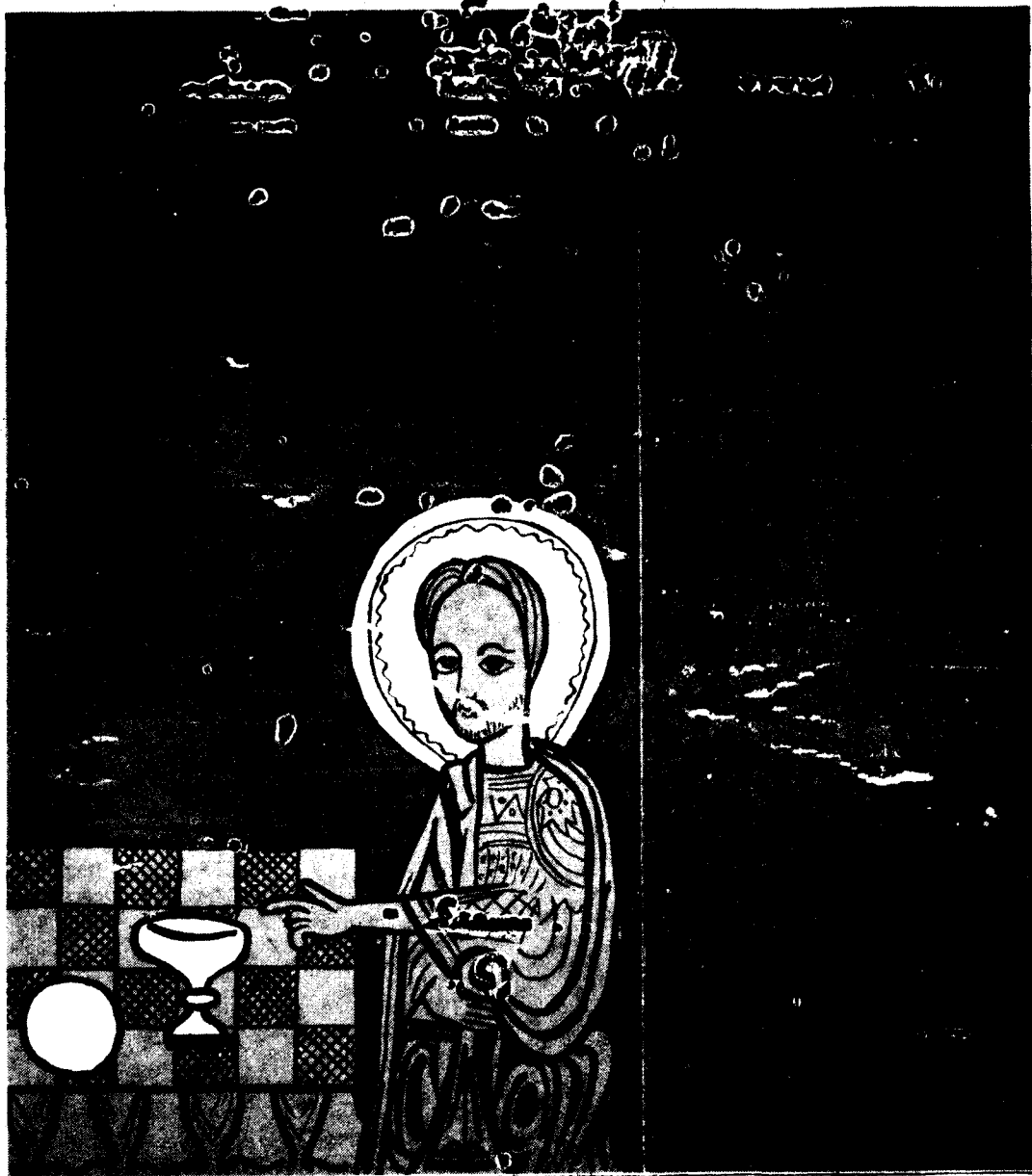
La Conferència inaugural a càrrec de Miquel Barberà versà sobre "Música i societat", a la qual seguí un concert per la "Schola Cantorum de Santes Creus". Els altres concerts han estat interpretats per la "Schola Cantorum d'Igualada", l'"Orfeó Lleidatà" i un concert instrumental i vocal a càrrec de la "Chantarelle Ensemble" de Basilea.

Concert Mozart al Conservatori de Barcelona

L'Associació d'Amics de Mozart organitza un concert pel dia 16 d'abril a l'auditori del Conservatori Municipal de Música de Barcelona, carrer Bruc, 110, a les 9 del vespre.

VALSOS AL PALAU DE LA MUSICA

Les pedagògiques i gratuïtes sessions dels "dimecres Musicals de Ràdio Nacional" dedicaran el proper dia 9, a les vuit del vespre, una sessió als populars valsos, en què s'analitzaran dos moments d'aquesta dansa: Brahms i Ravel. Seran interpretats per l'excel·lent pianista Albert Giménez Atteneille.

LOCALITATS

ESPARREGUERA: PATRONAT DE LA PASSIÓ
Tel. 777 15 85 (de 15 a 16 i de 20 a 22).
Tel. 777 15 87 (de 17 a 20 hores).
(Els encàrrecs seran enviats contra reemborsament).

BARCELONA: INFORMACIÓ GENERAL I ENCÀRRECS: Proença, 207. 1.ª Tel. 253 78 93
MERCERIA SANTA ANNA: Avda. Portal de l'Àngel, 26
(de dilluns a divendres, de 10 a 12'30)
CENTRE DE LOCALITATS: Plaça de Catalunya, 9.
Tel. 317 43 89

Fou lògic, doncs, que l'Associació d'Aficionats a la Fotografia de Torí, l'escollís el seu president.

Per aquella primavera de les noces reials, segons sembla, que a un gran devot del Llençol de Torí —el sacerdot salesià Noguier de Milijay, professor de Física al Liceu de Valsálce— li estava ballant una idea d'aprofitar aquella avinentesa per a obtenir una fotografia del llençol. I sense pensar-s'hi gaire, va elevar la seva proposata al Palau.

Però al rei Humbert I, cap de la Casa de Savoia, i de retop propietari de la relíquia, no li va plaure la proposta.

«¿No seria això —van pensar— una irrespetuosa irrupció en les coses sacrosantes? ¿fóren tractades amb prou veneració les còpies que se n'obtidrien? ¿No resultava sòrdid que fossin venudes al mercat fotografies d'alguna cosa sagrada?»

Una vegada més, el progrés topava amb les refractàries parets del tradicionalisme mal entès.

Fou el baró de Mamno que es va encarregar d'apaivagar les perplexitats de la reial consciència. ¿No era un deure fixar la figura de la Síndone en fotos, no fos que un dia es malmetés sense tenir-ne una còpia fidedigna? ¿No havia estat ja a punt de sucumbir en els diversos incendis de la història? ¿I qui podia assegurar que mentre centenars de milers de persones desfilaven durant els vuit dies de la seva ostensió, no logrés algun fotògraf subreptici treure'n una còpia dolenta clandestina que no fos un greu desprestigi?

I el rei fou convençut. I va donar-se el nom de Pia com el professional més honest i capaç per prendre les primeres plaques fotogràfiques de la Síndone.

Ningú podia sospitar aleshores el que d'aquella audàcia esdevindria.

Mes el que tampoc imaginava Seconde Pia era el munt d'obstacles que trobaria per a poder tirar endavant. Ell mateix ho explicà nou anys després en la seva Memoria sulla riproduzione fotografica della Santissima Sindone.

3. — UN "ZURBARAN" SOBRE "TERLENKA"

¿Qui podia sospitar que —dos mil anys més tard— els experts en Botànica anaven a aportar una de les proves decisives de l'autenticitat del Llençol de Torí?

Quan, mogut per la curiositat, vaig tancar-me a la Biblioteca de la Facultat de Ciències de la Universitat de Bilbao, a la recerca de noves informacions entorn al per a mi recent món descobert de la Palinologia, vaig topar amb una dada que responia al meu dubte sobre la resistència del grànul de pol·len a través dels segles.

La Ciència explica que els grans de pol·len, tendeixen sempre a formes esfèriques o elipsoidals de diàmetres entre les 10 i les 200 micres, tenen revestit el seu teixit fèril per una membrana protectora (esporoderma), composta de substàncies d'elevada inèrcia química, que ofereix al microscòpic molt variades i elegants estructures, que amb això faciliten el reconeixement de la seva espècie.

Si a aquesta formidable "resistència de la cuirassa" que cobreix cada grànul de pol·len s'hi uneix la fossilització del mateix, la conservació de l'espècimen gairebé resultarà il·limitada.

I això és justament el que va passar amb les deixalles de pol·len trobades en el teixit que ara ens ocupa.

Però els meus descobriments no van acabar aquí...

Estudiant el pol·len vaig saber, per exemple, que el Planeta sencer (éssers vius, camps, muntanyes, edificis, màquines...) estava cobert per mantells de pol·len.

La producció anyal de pol·len de les plantes assoleix valors impressionants. Entre la catalogació feta per Erdtman, figura, per exemple, la Calluna vulgaris (bruc) amb 4060 milions de granets de pol·len per metre quadrat de bosc...

El vern, o Alnus glutinosa, assoleix igualment els 2.160 milions de granuls...

Unes xifres tan astronòmiques —no obstant la modestia de dites plantes— suposa que si gaudíssim de vista "microscòpica", la nostra imatge del món canviaria del tot. Completament tot —fins l'interior de les nostres cases— ho veuríem cobert per un mantell vegetal de pol·len, el color del qual canviaria segons fossin la planta dominant i l'estació...

Fins a un punt tal és important el pol·len que, pels paleontòlegs i antropòlegs, arriba a constituir una i molt vital part de la història d'un territori, convertint-se així en un preuat document de les variacions del conjunt vegetal.

L'anomenada "revolució del Neolític", per exemple (la transició de la cultura nómada de l'home caçador a la sedentària de l'home agricultor) ha restat registrada pels índexs del pol·len: la corba de vegetació forestal declina, mentre la corba ascendent de plantes herbàcies, sobretot les gramínees, puja de manera escaient.

Però, com una cadena inescapable, el descobriment del pol·len ha ensenyat als científics un altra factor important, que enforteix l'autenticitat del llençol. Em refereixo a l'estructura i edat del teixit en si.

Nens i cap de setmana

Avui és dissabte de Glòria i a moltes comarques catalanes encara hi ha el costum de que avui, demà i dilluns, els joves amb edat de casar-se sortin en grup a cantar les Caramelles. Si tenim l'oportunitat de sortir aquest cap de setmana, ens podríem arribar a algun d'aquests pobles on caramelles i caramellaires han volgut continuar aquesta tradició tan nostra.

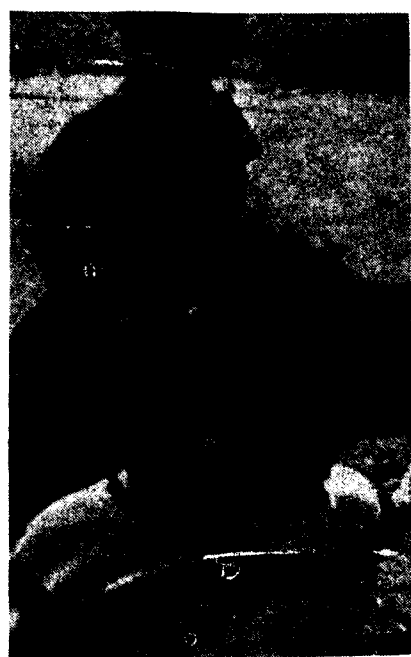
Sant Julià de Vilatorrada.— A la comarca d'Osona, prop de Vic. La festa de les caramelles del Roser és una de les festes més típiques, que data del segle XVII. Se celebra el diumenge de Pasqua. Els homes van vestits amb capa i barret de copà. Hi han ruïnes d'un castell i una ermita. També se l'anomena Sant Julià de les Olles perquè hi ha molts tallers de ceràmica.

Agullana.— Prop de la Jonquera. Es situa a la Vall de la Guilla, al peu del Pirineu, la seva altitud és de 166 metres. El dilluns de Pasqua, a l'ermita de Santa Eugènia canten les caramelles. Al seu terme hi han monuments megalítics.

Alòs d'Aneu.— El dilluns de Pasqua, les caramelles surten cap a l'ermita de la Mare de Déu de Bellullà, protectora de les malalties de la vista. Prop del Santuari es venen uns fòssils de superfície plana i llisa de forma més o menys circular amb un granet al mig. Aquest, en el seu conjunt pot semblar un ull.

Lavern.— Prop de Sant Sadurní d'Anoia, i a 2 km. de Sant Pau d'Ordal. Després de les caramelles se subasten coques i collars de flors. Després de dinar, els caramellaires ballen una dansa que és una variant del "Ball Pla".

Planols.— Comarca del Ripollès, situada a la Vall de Ribes, prop de Ribes de Fresser. Els caramellaires, amb la col·laboració de les autoritats i del poble, fan un gran nombre de fruites amb sal-sitxes, pérnil... convidant a tot el poble.

Vallbona d'Anoia.— Prop de Piera. Es comunica amb la carretera de Martorell a Capellades. El dilluns de Pasqua es canten les caramelles. Per la tarda hi ha ball a la plaça on es rifen i subasten collars de flors.

"Rialles" el diumenge dia 6 al Casino de la Unió de Vidreres, a les 4 de la tarda hi haurà una cercavila amb el grup "Els Patxoca"; un cop acabada, la Companyia de Titellaires i Saltimbanquis "L'Estaquirot" presenta el seu espectacle "Tuttilimundi" amb malabaristes, equilibristes, cançons, música i pallassades.

A Olot.— També el diumenge, al teatre Principal a les 11,30, un bon espectacle de marionetes amb el Teatre de Marionetes La Fanfarra, que presenta la "Història de Li o Malic a la Xina".

Recordem que al Santuari de la Juncadella de Sant Joan de Torruella a les 4 de la tarda, actuaran els Castellers de Brivalls.

Carme Anfosso.

Tennis de taula

La copa al microscopi

Primera categoria.

La darrera setmana fèiem referència al partit Miniwatt-APSI, que es presentava sense cap pronòstic clar, ja que si l'APSI no tenia problemes d'alineació podia posar les coses molt difícils al seu contrincant.

Els fets ens han donat la raó, ja que el Miniwatt va perdre a casa seva per 5-2, posant-se-li les coses molt difícils, ja que aquest resultat i jugat en camp contrari, és molt difícil de remuntar. L'APSI en té prou amb perdre per 5-3 per el·liminar al seu rival.

El que més valora aquesta victòria és que el Miniwatt, ha estat l'únic equip que ha aconseguit derrotar el Metro aquesta temporada i semblava que seria l'únic finalista, encara que després d'aquest resultat el veiem molt difícil.

Segona categoria.

Normal la victòria concloent de l'Olliva a casa de l'Esparraguera, tot deixant l'eliminàtoria sentenciada a favor dels pupils de Redom.

Gran sorpresa a l'altre partit, ja que la Ciaxa "A" va aconseguir vèncer per la mínima a casa de l'APSI.

El tercet "apsista" -Ruiz, Folch i Diez- va jugar per sota de l'habitual en ells i varen perdre merescudament, havent de fer ara un grans esforç per a tractar d'adreçar el seu ensopagament i assegurar la plaça per a la gran final davant l'Olliva.

Tercera categoria.

L'APSI va esclafar el Metro per 5-0 i el partit del proper dissabte serà de pur tràmit i sense cap al·licient.

La sorpresa d'aquest grup fou a càrrec del SELEZ en vèncer a l'Olliva per 5-2 en el seu propi terreny i deixant els badalonencs a la vora del K.O.

Redon, el tècnic "olivista", haurà treballat de valent aquesta setmana per mentalitzar els seus nois i tractar d'aixecar el resultat, que veritablement serà una obra de titans, ja que el SELEZ es troba llençat i amb una moral a prova de bomba, éssent aquest partit un dels més interessants de la propera jornada.

Quarta categoria.

Còmoda victòria de l'APSI a casa del Foment, deixant l'eliminàtoria resolta a favor seu.

Encara no coneixem el resultat del Metro-ACR Sant Jordi, però suposem que deu ser favorable al Sant Jordi.

J. M. Pou.

Extraordinarias PEREGRINACIONES que hace más de 20 años ORGANIZA el PADRE ESCURSELL (Salesiano) por España y por el EXTRANJERO.

PROXIMAS PEREGRINACIONES A LAS QUE PUEDEN INSCRIBIRSE

1a... A POLONIA EN AVION del 24 de junio al 1 de julio A ROMA para recibir la Bendición del Santo Padre, del 1 al 3 de julio.

En Polonia haremos el itinerario que hizo el PAPA. Pasando un día completo en el Santuario de la Virgen de Czestochowa, donde tendremos una MISA concelebrada en el ALTAR de la Virgen. Actualmente estamos llenando el 2o AUTOCAR.

2a... PEREGRINACION al SANTUARIO de Ntra. Sra. del CARMEN de PANTICOSA, visitando el PIRINEO ARAGONES al COMPLETO. del 8 al 15 de agosto.

3a... PEREGRINACION al SANTUARIO de Ntra. Sra. de la SALETTE (Francia) a 1780 metros. A continuación el Santuario de la FOURVIERE en Lyon, y Paray le MONIAL lugar donde se le apareció más de 20 veces el Sdo Corazón a Sta. Margarita Margarita Alacoque. Del 2 al 11 de septiembre...

Pueden pedir los folletos impresos explicando estas tres Peregrinaciones.

Tenemos ya contratados HOTELES, para las DOS Máximas Peregrinaciones 1a para asistir al CONGRESO EUCARISTICO INTERNACIONAL DE LOURDES presidido por el Papa del 18 al 24 de julio de 1981. 2a Y para las fiestas del CENTENARIO de Santa Teresa de Ávila, también presididas por el PAPA del 13 al 16 de octubre de 1981.

Para inscribirse o recibir más detallada información pueden dirigirse al PADRE ESCURSELL, calle Rocafort 42, de 4 a 7 tarde; los sábados y domingos, todo el día. TEL. 223.95.92. ESCUELAS SALESIANAS DE SAN JOSE.

En successius estudis s'ha pogut comprovar que la Síndone estava formada per un teixit la fibra de la qual era de lli —i segons el professor Raes amb alguna altra raríssima fibra de cotó.

S'han fet ampliacions de la seva textura fins de 5.000 diàmetres, però mai s'ha trobat la més mínima traça de pintura.

En el darrer Congrés sobre la Síndone, celebrat a Torí, altres dos professors -Baima Bollone i Ettore Morano— van mostrar al món que la sarja en espiga o "cua de peix" que forma el "Llençol Sagrat" és idèntica a la d'un altra teixit trobat en una sepultura egípcia que data de l'any 137 de la nostra Era. I el mateix passa amb la seva trama i composició.

Això tampoc ha de sorprendre'ns massa, donat que en qualsevol museu egipci o preincaic, per exemple, es conserven teixits que es remunten a 4000 i 5000 anys anteriors a la nostra Era i llur perfecció sobta avui encara als nostres millors fabricants.

En canvi, el teixit en sarja, no fou conegut a l'Europa semibàrbara fins ben escolat el segle XIV...

¿Com entendre llavors el ja citat absurd d'una falsificació?

Creure, per últim, que la imatge del Llençol de Torí és producte d'una manipulació amb pintura en el segle XIII —com han argumentat alguns detractors— es afegir el disbarat a l'absurd. Un fet semblant com assegurar que algú ha descobert un Zurbaran pintat damunt "terlenka"...

Com és prou sabut, històricament, la indústria tèxtil era fonamental en la vida social i econòmica d'Egipte. El jove aprenent era subvencionat en una preparació tècnica que podia durar fins a cinc anys. La ciutat de Palmira, per exemple, empori de la sarja de lli, estava a unes quantes jornades de caravana de Jerusalem. No li hauria pas de costar molt a Josep d'Arimatea aquest noble llençol en qualsevol tenda jueva.

Però les troballes de la Ciència ultramoderna —que ha estat posada al servei de l'estudi del Llençol de Torí— no han fet altra cosa que començar. I en el darrer Simposi, el 1978, Max Frei i Aureli Ghio van iniciar una experiència que —al seu dia— pot esdevenir revolucionària. Aquests científics introduïren entre el folre i el llençol una mena d'"aspiradora" en miniatura, absorbint la pols que hi havia en el Llençol. Aquest material fou dipositat damunt unes làmines i analitzat amb els microscopis més potents en electrònica. La finalitat de l'experiment consisteix en aïllar els microcristalls i confrontar-los amb els que es troben a l'interior de les coves de la muntanya Gòlgota.

Però aquests resultats no han estat fets públics, per ara.

Allò que sí hem intuït és que Jesús de Natzaret "sabia" que vint segles després de la seva mort arribaria a mans de l'ésser humà un invent ben curiós: la fotografia...

4. — UN "AS" A LA MANEGA DE JESUS DE NATZARET.

Quan vaig consultar als meus amics i companys, els professionals de la fotografia —Fernando Múgica, Manu Cecilio, Giani Ferrari, Albert Schommer i un llarg etcètera— tots van acabar per arronsar les espatlles.

Ningú podia entendre com la imatge que apareix en una tela de 4,36 X 1,10 metres pugui ser, de fet, un "negatiu fotogràfic".

I diguem d'entrada que igualment com ha passat amb altres sensacionals revelacions, de moment no tenim una explicació per aquesta "característica" del Llençol de Torí.

Més fem una mica d'història.

Imagino la cara de bocabadat del bo i esforçat Secondo Pio, un advocat i afeccionat al nou de trunca art de la fotografia, quan en la nit del 28 de maig de 1898, es va trobar entre les seves mans amb el vertader rostre de Jesús de Natzaret...

No era molt corrent que el Llençol de Torí fos exposat a la curiositat de la gent. A la primavera de 1898, amb motiu de les noces del futur rei Víctor Manuel III, es concedí una nova excepció. El llençol seria ensenyat per espai d'uns vuit dies i contemplat, ni més, ni menys que per 800.000 pelegrins de tot el món.

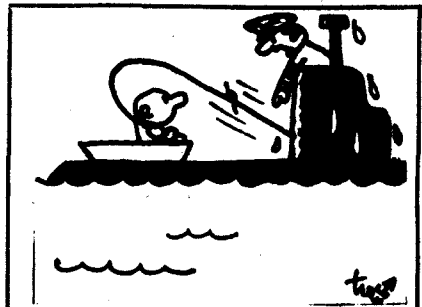
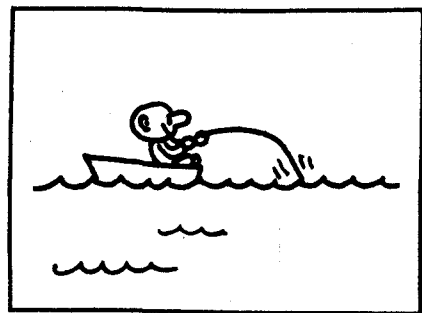
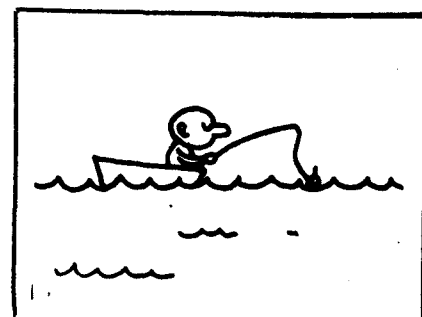
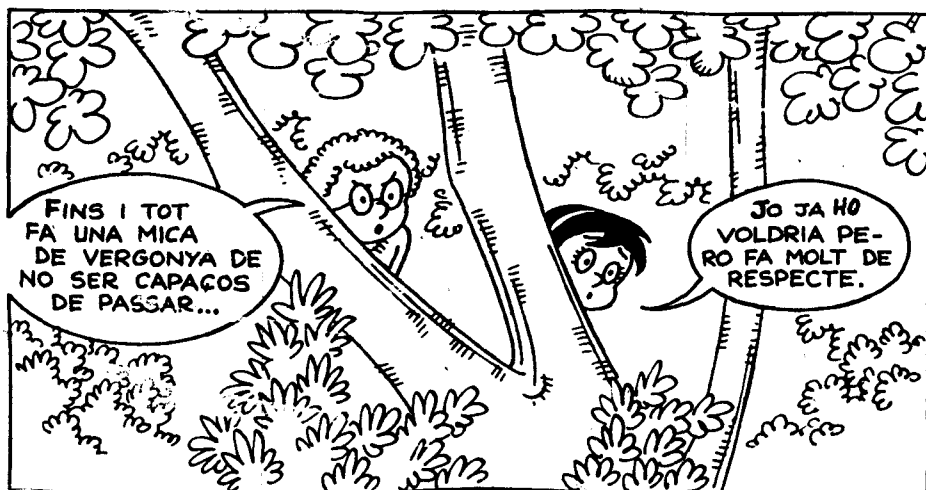
Mes aquella nova ostensió tindria un "caràcter" molt especial. En definitiva, històric. I el protagonista anava a ser l'esmentat advocat —Secondo Pio—, el primer ésser humà que contemplaria l'"autoretat" del Crist.

Vet aquí, en resum, la seva peripècia...

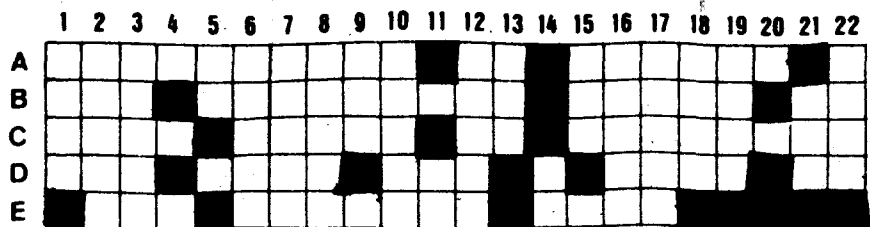
Havia hereditat Pia un amor tal a la seva bella terra de Piemont, que ja des de la seva joventut se'l veia recórrer les valls d'Asti, amb al llàpici a la mà, i ficant-se per temples i monestirs per admirar i esbossar els seus frescos, columnes, reixes i enreixats. De tal manera que, al rondant els vint anys, allà pels anys mil vuit-cents-vuitanta i tants, i al assabentar-se de les maravelles que es començaven a realitzar amb la fotografia —inventada trenta anys abans per Daguerre— veié obert un firmament de possibilitats per gravar els seus descobriments artístics de cada dia.

I ja en el any 1876, fant ell mateix els propis negatius en plaques de cristall, produïa excel·lents fotografies.

Era clar que tot i que s'hagués graduat en Dret, el seu cor el tenia posat en el seu objectiu. I amb tot això li havia crescut un indomable temperament per a qualsevol obstacle. Moltes vegades, per exemple, havent de retratar els interiors dels temples, veient que la llum solar no arribava fins on li convenia, muntava una bateria de miralls que reflectissin la claror de l'aire lliure de la plaça. D'altres feia front a l'obstinada hostilitat de camperols i terratinents. I això resultava quelcom més difícil de domar que no pas les lleis de la naturalesa. Però, tot amb tot, d'una cosa es poguer gloriar-se tota la vida: de no haver retocat mai un negatiu.

TAULER

13B 19C 11B 11D

3C 2E 16D 17C 20A 22B 21C

6C 12D 15E 10B 1C 16C 8E

17D 16A 5B 12E

6A 1B 17B 9A 16E 12C 18A

3B 8A 8D 3D 4E

21D 7E 14D 9C 2D 6B 15B 5A 13E

2C 2B 10E 2A 8B 19B 10B

20C 6D 9E 21B 8C 22D 3A 7D

19D 6E 12A 15C 17E

1D 18D 18C 12B 10C 16B 13C 10A 5B

22C 15A 4A 4C 9B 17A

1A 11E 14E 22A 19A 3E

Mamífer que dorm tot l'hivern.

Arbust del que se'n fan rams per Setmana Santa.

Els iconoclastes les des-truïen.

Ho són els turrans.

Diminutiu de nom d'home (abunda al Solsonès) 31 agost.

Plural de nom de lletra.

Un dels misteris del Sant Rosari.

Que no són reals.

Part contrària d'allà on ve el vent.

Arbre que ha popularit-zat el Nadal (Plu.)

Que no estan resolts.

Fets que es repeteixen cada any.

El cel durarà.

GUANYADORS DEL CONCURS "TAULER"

Han resultat premiats amb 1000 pessetes en el 6 concurs tauler, edició catalana: Josep Llobet, R. Quintí Mallofré, 12-18, 2o 3a. Barcelona 3-. En l'edició castellana: Nuria Casajust Pepiol, C/. Carlos III, n. 28. San Carlos de la Ràpita.

GUANYADORS DEL CONCURS "ERRORS A DOTZENES"

Han resultat premiats en l'edició catalana: Ma. Carme Arnau, C/. Farmacèu-tic Carbonell, 34, 2o 1a Barcelona 34. En l'edició castellana: Salvador Tuset Roigé, Cardenal Vidal i Barrquer, 31, Cambrils.

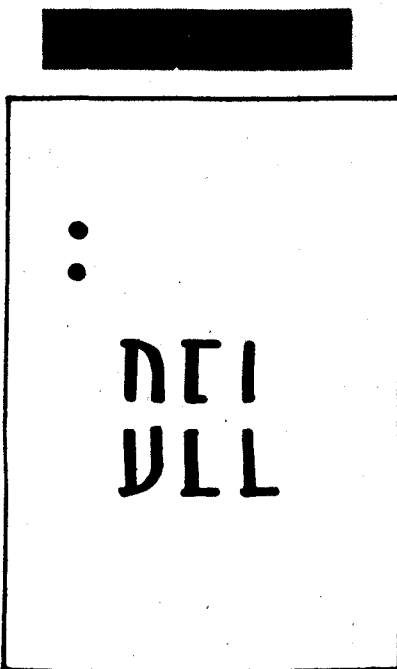
Els premis els podeu recollir a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 1o Barcelona 7, o bé truqueu al telèfon 215.37.50 per si voleu que els en-viem per correu. ¡Enhorabona!

—Els interessats en participar en els concursos tauler i errors a dotzenes s'els prega indiquen en el sobre el nom del concurs en el qual voleu participar.

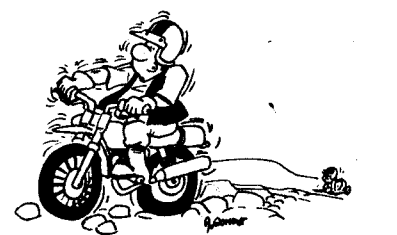
RESULTAT DEL TAULER NUMERO 6

"Els esposos cristians són col·laboradors de la gràcia i testimonis de la fe, l'un envers l'altre, envers els fills i les altres famílies.

Vaticà II.

Es d'esquerres el teu fill?
Solució anterior:
Catalunya Cristiana

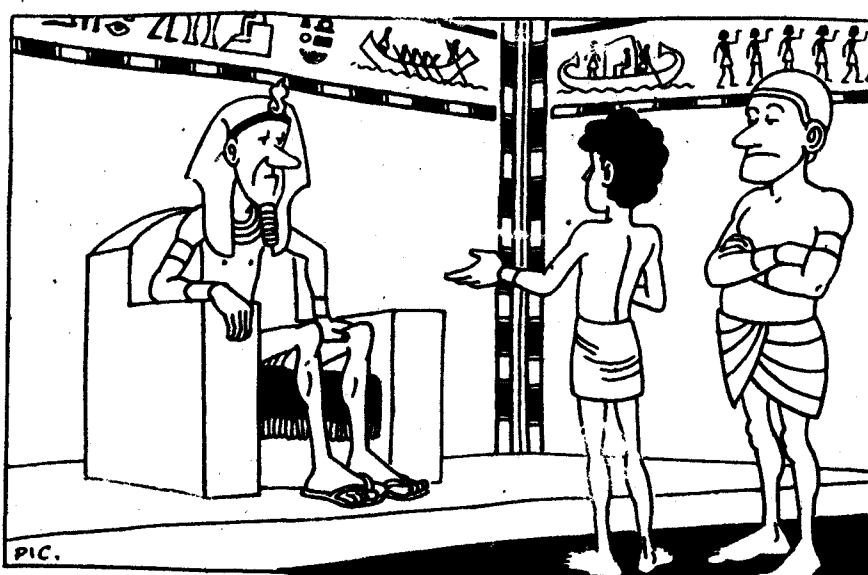
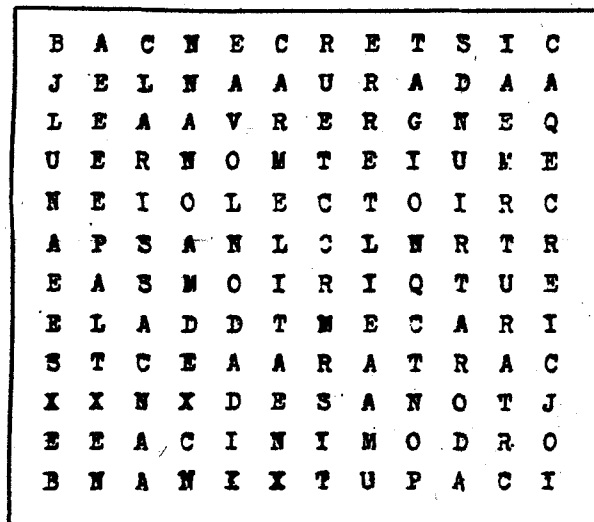
Aviat, estimada, trobarem un ca-mí menys pedregós.

Després d'haver localitzat els 18 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una His-tòria Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Enbieu-la a «CA-TALUNYA CRISTIANA», Valèn-cia, 244 Barcelona 7. Entre els que l'hagin encertat

Busqueu nou noms d'ordes contemplatives femenines de Catalunya. Amb les lletres sobrants trobareu una frase d'un Pare de l'Església, la cita i el nom.

Jo vaig començar amb Banca Catalana

ABE n° 12842-10 Publicitat

Quan el noi em va dir que era possible posar en marxa aquesta explotació vaig pensar que era somniar truites.

Després de la visita a Banca Catalana, on ens van explicar de quina manera ens podien ajudar per aconseguir els crèdits oficials, vaig veure les coses d'una forma diferent.

Quan vaig poder, vaig comprar accions de Banca Catalana.

Ara estic tan satisfet d'haver seguit els consells d'aquells qui coneixen el seu ofici i creuen en tu, com d'haver estat present a fer més extensa la tasca del meu Banc.

SI ARA HAGUÉS DE COMENÇAR DE NOU, TORNARIA A BANCA CATALANA.

**Vostè també pot ser accionista de Banca Catalana
Som-hi!**

OBRA ATLETIC-RECREATIVA BARCELONA

Campionat de Copa 1979-80 tennis de taula

Resultats del Campionat de Copa
1980 parits d'anada Semifinal ce-
lebrats el dia 22 de març del 1980.

Primera Categoria

Miniwatt - A.P.S.I. 3-5
Foment Martinenc - Metro 0-5

Segona Categoria

A.P.S.I. - Caixa "A" 4-5
Esparraguera - L'Oliu 0-5

Tercera Categoria

L'Oliu - S.E.L.E.Z. 2-5
A.P.S.I. "A" - Metropolità "A" 5-0

Quarta Categoria

Metropolità "B" - A.C.R. S. Jordi 0-5
Metropolità B-A.C.R. S. Jordi 0-5
Metropolità B-A.C.R. S. Jordi 1-5
Foment Martinenc B-APSI "B" 0-5

Categoria Juvenil

S.M. Provencals "B" - L'Oliu 0-5
A.P.S.I. - Foment Martinenc 0-5

Classificació Final Ranking Normal

Trofeu "Atòmic" Primera Categoria

1er.-J. Galofre - Miniwatt 46 p.
2on.-J. Carbonell - Foment M. 35
3on.-J. Carbonell - Foment M. 35 p.
3er.-Benito L. Moreno - Horta 32 p.

Segona categoria

1er.-A. Ruiz - A.P.S.I. 35 p.
2on.-J. Redon - L'Oliu 35 p.
3er.-F. Folch - A.P.S.I. 30 p.

Tercera Categoria

1er.-J. M. Pou - A.P.S.I. 36 p.
2on.-J. Guardiola - S.E.L.E.Z. 32 p.
3er.-P. Julián - Aguas Barna 30 p.

Quarta Categoria

1er.-R. Lerroux-A.C.R. S. Jordi 29 p.
2on.-J.C. Grau - A.P.S.I. 29 p.
3er.-C. Valverde I - Metro 25 p.

Categoria Juvenil

1er.-F.M. García - A.P.S.I. 36 p.
2on.-R. Rabot-S.M. Provencals 30 p.
3er.-J. Arque - L'Oliu 29 p.

Classificació Final Ranking Especial Tofeu "Atòmic"

Segona Categoria

1er.-J. Pareja - A.C.R. Sant Jordi 35
1er.-J. Pareja-A.C.R. S. Jordi 35 p.
2on.-F. Muñoz - A.P.S.I. 24 p.
3er.-J. Marans - S.J. D'Horta 17 p.

Tercera Categoria

1er.-A. Grau-Foment Martinenc 19 p.
2on.-J. J.M. - A.P. Caixa 14 p.
3er.-A. Linares - A.P.S.I. 5 p.

Categoria Juvenil

F.M. García - A.P.S.I. 36 p.
1er.-F.M. García - A.P.S.I. 36 p.
2on.-D. Grau-F. Martinenc 33 p.
3er.-C. Piquer - A.P.S.I. 29 p.

Categoria Infantil

1er.-M. Tirado - A.P.S.I. 43 p.
2on.-J. Píera - L'Oliu 35 p.
3er.-E. López - O'Liva 30 p.

Basquet Jornada del 22.3.80

Femenines (Seniors)

Inmaco "A" Provencals "A" 30 51
Quet-Bas Sentmenat 48 51
C. Bim "A" L. Dr. Esteve 48 30
San Pancraccio C.B. Morea 45 37
Sant Jordi Fabra y Coats 41 28

Classificació : C.B. Morea, 38-Je-
sus M. José, 30 - Acis, 29 - L. Dr.
Esteve, 28 - Provencals, 26 - Sant
Jordi, 24 - Quet Bas, 21 - Mateu
Mateu, 19 - Bim "A", 18 - Palleja, 18
- Fabra y Coats, 10 - Sentmenat, 9 -
San Pancraccio, 8 - Patronato, 8 -
Inmaco "A", 4

Femenines (Juv, Juniors)

Inmaco "B" Provencals "B" 49 21
Sant Boi C.B. Vilasar 40 26
C. Agut Inma 76 7
Codeyba C.N. Caldas 49 38
B.A.M. C.P. Roser 22 40

Classificació: C. Agut, 29 - Sant Boi,
27 - Codeyba, 25 - Jesus M. José, 20 -
C.N. Caldas, 20 - Roser, 20 - Vilasar,
18 - Inmaco "B", 18 - Tecla Sala, 14 -
Provencals "B", 11 - Bim "B", 6 -
B.A.M., 4 - Inma, 4

Femenines (Promocio)

Montseny "A" San Pancraccio 27 21
C. Vedruna Montseny "B" 85 25
Concepcionistas San Jose C.P. 36 41
Inmaco "B" Inmaco "A" 8 21

Classificació: C. Vedruna, 32 - S.
Jose de Can Palet, 32 - Concepcio-
nistas, 32 - Montseny, 26 - San Pan-
craccio, 20 - Montseny "A", 20 - N. S.
Soledad "A", 18 - Fabra y Coats, 12 -
N.S. Soledad "B", 7 - Montseny "B",
6 - Inmaco "A", 6 - Inmaco "B", 0

Masculins 3ª Categoria

B. Alarona B. Vallirana 60 76
Olesa Nerva Tutankhamon 2 0
E. Badalona Bohemians 40 51
Gava Mar Sant Antoni "A" 48 58

Classificació: Olesa Nerva, 30 - C.T.
Barcino, 28 - B. Vallirana, 26 - Jesus
M. Jose, 18 - Bohemians, 17 - E.
Badalona, 8 - Gava Mar, 8 - Sant
Antoni "A", 10 - B. Alarona, 7

Masculins Infantils

C. Agut Sta. Coloma 67 14
Sant Boi E.B. Palleja 43 37

Classificació: C. Agut, 26 - Sant Boi,
18 - Palleja, 15 - Fabra Coats, 5 -
Santa Coloma, 3

Programes de Televisió

diumenge TV

PRIMERA CADENA

10,01: Parlem 10,30: SANTA
MISSA, desde la placa de Sant
Pere, de Roma 12,00: BENI-
DICCIO "URBI ET ORBI" 12,30:
SOBRE EL TERRENY 14,00:
SET DIES 15,00: NOTICIES DEL
DIUMENGE 15,15: ELS PICA-
PEDRA 15,45: LA CASA DE LA
PRADERA, "El tercer milagro"
16,20: FANTASTICO 80 18,15:
LA BATALLA DELS PLANE-
TES 18,45: 625 LINIES 19,30:
INFORMACIO ESPORTIVA
19,45: "EL DIA MAS LARGO"
(I) (1962) direcció: Ken Anna-
kin; interprets: John Wayne, Ro-
bert Ryan, Henry Fonda, Peter
Lawford, Red Buttons, Rod Stei-
ger, etc. 21,30: NOTICIES DEL
DIUMENGE 2 22,00: "EL DIA
MAS LARGO" (II) parte 23,45:
BONA NIT

SEGONA CADENA

15,32: LOS CASOS DE ROCK-
FORD 16,30: VICKIE EL VI-
KINGO 17,00: DOCUMENTAL
17,55: EL JOVE DANIEL BOO-
NE, "El guerrero" 18,40: LA
MUSICA La orquestra simfonica
de RTVE interpreta: "Missa
en fa menor", de Bruckner 20,00:
LA DANSA 20,30: ESPANYA
ENTERA 21,00: MES ENLLA
21,30: LLARMETRATGE "los
felices sesenta" (1963) direcció
Jaime Camino; interprets: Yalena
Samarina, Jacques Toniol, Valco-
bre, Eulalia Soldevila, Daniel Mar-
tin, German Cobos 23,25: BONA
NIT

dilluns TV

13,30: CRONICA ESPORTIVA
14,00: CRONICA TARDA: EN-
TRE NOSALTRES NOVELLA "S-
empre que vulguis" de Jordi
Teixidor; realització: Merce
Vilaret interprets: Carme For-
tuny, Pep Munné, Conchita
Bardem, Merce Managuerra, Josep
Maria Domenech, Ramon Teixi-
dor, Joan Miralles, Arnau Vilar-
debó.
CIRCUIT ESTATAL

14,30: GENT AVUI 15,00: TE-
LEDIARI 1 15,30: GASETA
CULTURAL 15,45: REVISTA
DE OREMESA 16,15: LA CHICA
DE LA TELA 18,35: BARRIO
SESAMO 19,05: LA MANSION
DE LOS PLAFF 19,40: UN MON
PER A ELLS 20,15: GRAN ES-
TADI 21,00: TELEDIARI 2
21,30: 300 MILIONS 22,30:
GRANS RELATS "Poldark"
23,30: ULTIMES NOTICIES
SEGONA CADENA

19,47: REDACCIO DE NIT
20,35: REVISTA DE CINE 21,41:
OPINIO PUBLICA 22,20: A
FONS 23,25: BONA NIT

CIRCUIT CATALA

NIT CRONICA 2

dimarts TV

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA
13,30: SIGNES 14,00: CRONICA
TARDA: EL MON EN CATALA
avui. "Tanzania" NOVELLA
"Sempre que vulguis" de Jordi
Teixidor

CIRCUIT ESTATAL

14,30: GENT AVUI 15,00: TELE-
DIARI 1 15,30: GASETA CUL-
TURAL 15,45: D'APROP 16,15:
BOB CRANE 18,35: BARRIO
SESAMO 19,05: DESTI PLUTOM
20,05: ENTRE DOS QUE BIEN
SE QUIEREN 20,30: REVISTA
DE TOROS 21,00: TELEDIARIO
2 21,30: PRIMERA PAGINA
22,30: GRANS RELATS "Pol-
dark" 23,30: ULTIMES NOTI-
CIES

CIRCUIT ESTATAL

SEGONA CADENA

19,47: REDACCIO DE NIT 20,35
POLIESPORTIU 21,00: RETRAT
EN VIU 22,00: TRIBUNA DE LA
CULTURA 22,45: AYER Y HOY
DEL FLAMENCO 23,15: BONA
NIT

CIRCUIT CATALA

NIT CRONICA 2

dimecres TV

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA
13,30: DE BAT A BAT 14,00:
CRONICA TARDA ESPECIAL
DANSA CANTEM NOVELLA
"Sempre que vulguis" de Jor-
di Teixidor.

CIRCUIT ESTATAL
14,30: GENT AVUI 15,00: TELE-
DIARI 1 15,30: GASETA CUL-
TURAL 15,45: VIURE CADA
DIA 16,30: DOCTOR LOCKE:
"El curandero" 18,35: BARRIO
SESAMO 19,05: TOM I JERRY
19,15: CINE ESPANYOL "Casi
un caballero" (1964) 21,00:
TELEDIARI 2 21,30: ANTOLO-
GIA 22,30: GRANS RELATS
"Poldark" 23,30: ULTIMES
NOTICIES
SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19,47: REDACCIO DE NIT 20,35
POLIESPORTIU 21,00: MUSI-
CAL EXPRESS 22,00: TRIBUNA
DE LA HISTORIA 22,45:
IMATGES 23,25: BONA NIT

CIRCUIT CATALA

NIT CRONICA 2

dijous TV

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA
13,30: LES NOSTRES COSES
Avui: "Els cotxes de linea" 14,00:
CRONICA TARDA VOSTRE
PREGUNTA NOVELLA "Sem-
pre que vulguis" de Jordi Teixi-
dor.

CIRCUIT ESTATAL

14,30: GENT AVUI 15,00:
TELEDIARI 1 15,30: GASETA
CULTURAL 15,45: MIRADOR
DELS ESPORTS 16,15: DEJEU-
ME RESPIRAR 16,40: CANCOS
PER LA EUROVISIO 18,35:
BARRIO SESAMO 19,05: EL
GRAN CIRC DE RTVE 20,15:
HAROLD LLOYD 20,30: EL
CANTO DE UN DURO 21,00:
TELEDIARI 2 21,30: HORES
DAURADES 22,30: GRANS
RELATS "Poldark" 23,30: UL-
TIMES NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19,47: REDACCIO DE NIT 20,35
POLIESPORTIU 21,00: TROBA
DA AMB LES LLETRES 22,00:
TRIBUNA ECONOMICA 22,45:
HORIZONS 23,25: BONA
NIT

CIRCUIT CATALA

NIT CRONICA 2

divendres TV

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13,30: BARCELONA RTVE
13,52: ANELLA 14,00: CRONI-
CA

CIRCUIT ESTATAL

14,30: GENT AVUI 15,00: TELE-
DIARI 1 15,30: COSES 19,00:
BANNER 1 FLAPI 19,25: AMB
VUIT N'HI HA PROU 20,25:
MES VAL PREVENIR "Els in-
cendis" 21,00: TELEDIARI 2
21,30: SOBRES LA RENTA
21,45: EL NIU DE ROBIN 22,15:
DING DONG 23,30: ULTIMES
NOTICIES

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

19,47: REDACCIO DE NIT 20,35
POLIESPORTIU 21,00: CICLE
AGATHA CHRISTIE, "La señora
McGinthy ha muerto (1965) direc-
ció George Pollock interprets:
Margaret Rutherford, Ron Moddy
Charles Tingwell, Megs Jenkins,
Dennis Price, Stringer Davis,
22,45: TRIBUNA INTERNA-
CIONAL 23,25: BONA NIT

CIRCUIT CATALA

NIT CRONICA 2

dissabte TV

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

10,15: LLICONS DE CATALA
10,30: QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

12,015: ANIMALS ANIMALS
ANIMALS 12,30: 003 I MIG
13,15: EL MON DE LA MUSICA
14,00: PARLAMENT 15,00: NO-
TICIES DEL DISSABTE 1 15,30:
EL OSITO MUSCHA 15,300
PRIMERA SESSIO "los diminuto-
s" (1974) direcció: Walter C.
Miller; interprets: Eddie Albert
Tammy Grimes, Dame Judith
Anderson, Karen Pearson, Dennis
Larson, Beatrice Straight 17,30:
APLAUSO 19,00: LOTERIA
NACIONAL 19,30: LOS ANGE-
LES DE CHARLIE 20,30: IN-
FORME SETMANAL 21,30: NO-
TICIES DEL DISSABTE 2
21,50: DISSABTE CINE "La-
dy Caroline Lamb" (1972);
direcció: Robert Bolt; inter-
prets: Sarah Miles, Jon Finch,
Richard Chamberlain, John Mills
Margaret Laighton, Pamela
Brown, Ralph Richardson,
Laurence Oliver, 23,50: BONA-
NIT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15,32: HAWAI 5-0 16,25: LES
OLIMPIADES DEL RIURE 17,00:
EL RETORN DE LUCY 17,30:
RETRANSMISIO ESPORTIVA
19,00: LA CLAVE 23,55: BONA
NIT

Calefacció
Radiadors Roca

Sóc de
ferro colat
i duraré tota
la vida

mulletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

rollo de cocina	pañales	compresas adhesivas	tissue higiénico	servilletas	braguitas pañal	guata de celulosa
en paquetes de 2 rollos	en bolsas de 20 unidades 40 unidades 80 unidades	glamour en bolsas de 10 unidades 20 unidades mini 10 unidades	confort en paquetes de 2 rollos ideal (perfumado) en paquetes de 2 rollos noble (doble hoja) en paquetes de 2 rollos	picnic en paquetes de 50 unidades de 1 hoja buffet en paquetes de 50 unidades de 2 hojas lunch en paquetes de 50 unidades de 3 hojas	media - día en bolsas de 20 unidades media - noche en bolsas de 15 unidades primeros pasos en bolsas de 12 unidades	norin en paquetes de 250 gramos maxi en paquetes de 500 gramos gran stock en paquetes de 750 gramos